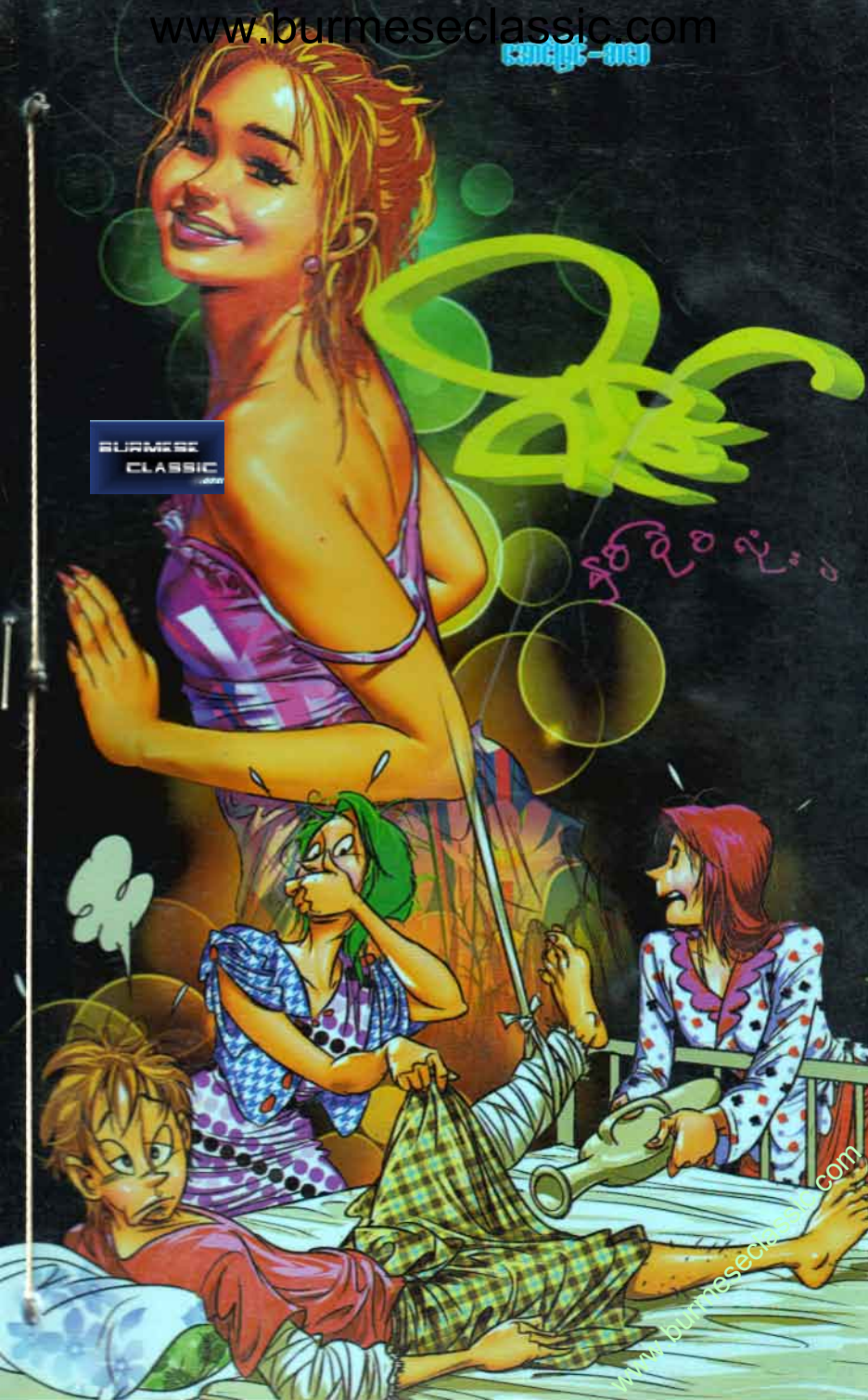

BURMESE
CLASSIC

အိမ်ထောင်ရေး

၉၉၅-၈၃

ဝိဇ္ဇာ
နှစ်ခုစလုံးပဲ/ဝိဇ္ဇာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၄၊
၂၀၀ - စာ၊ ၁၃၅ = ၂၀ စင်တီ၊
(၁) ဝိဇ္ဇာ

ပုံနှိပ်ရေးအဖွဲ့:

မြန်မာ့စာပေ - - အောင်မြင်စာပေ၊ ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊
(စန်နိုင်း)၊ အုပ်စု(၅၀၀)။

BURMESE CLASSIC

အောင်မြင်စာပေ

နှစ်ခုစလုံးပဲ

www.burmeseclassic.com

နဂါးရုပ်ပုံ

အခန်း(၁)

လောကကို ကုန်းပိုး၊ မောဟကို ခါးပိုက်ဆောင်လို့ ဒေါသ
ထကြီးဖြစ်နေကြတဲ့ လူအယောက်တစ်သန်းကြားမှာ ဒါနပါရမီ ရင့်သန်
ညိုညိုတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေပါစေ ထိုလူထဲအရောက်သွားရန် ဦးအောင်
အောင် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

မနက်ခင်း 'နေ'သည်ပင် ၃၈(F)ပါရင်ဟိုက်ခန့် ရှိနေသည်
အထူးမသိ၊ ပူချက်က ကမ်းကုန်ပြီး အရေပြားကို အပ်နှင့်ဆွသလို ခံစား
နေရ၏။ 'သစ်'ခရီးနီကြီးတွေ အပြုတ်ခေါင်း-အပြောင်ခုတ် သွားကြသ
ဖြင့် မြန်မာ့သစ်တောတွေ ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်သွားကြပြီ။ ရေမာ-ဗေဒစံနစ်

တွေ ပျက်စီးပြီး သစ်သယံဇာတများ လုံးပါးပါးသွားသည့်အခါ ဖန်လုံအိမ် အာနိသင် ပိုအားကောင်းလာတော့သည်။

ပူပါသည်ဆိုမှာ (၂၀၁၄)သည် ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည် အညွှန်း ကိန်း အမြင့်ဆုံးဖြစ်မည်ဟု ဦးထွန်းလွင်က ဟောကိန်းထုတ်နေပြန် သည်။ မနက်(၁၁)နာရီမှ ညနေ(၃)နာရီခန့် အချိန်အတွင်း မဖြစ်မနေ အပြင်ထွက်ရမည်ဆိုပါက အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ဦးထုပ်၊ နေကာမျက်မှန်နှင့် ထီးဆောင်သွားကြရန်လည်း တိုက်တွန်းထား၏။

ရပ်ကွက်တစ်ပါတ်ဆို နှစ်နာရီကျော်ကြာသည်မို့ ယခုထွက် လျှင် (၁၁)နာရီလောက်တော့ ပြန်ရောက်နိုင်သည်။ ဦးအောင်ကျော် ဆိုက်ကားကယ်ရီယာပေါ်မှ အမ်ပလီဖိုင်ယာကိုဖွင့်ကာ စက်စမ်းလိုက် ၏။

“ကျွီ. . အိ. . အိ. . တတီတီတီ. . ဟလို တက်စတင် တက်စ တင်. . အဟမ်းဟမ်း. . ဟမ်း. . ၊ ဝမ်း. . တူး. . သရိုး. . တက်စတင် . . ဟဲလို. . ဟဲလို”

မိုက်, လော်, အမ်ပလီဖိုင်ယာနှင့် ဘက်ထရီအိုးတို့ ကောင်းစွာ အလုပ်လုပ်နေ၍ စိတ်တိုင်းကျသွား၏။

“ကဲ. . လှဦး၊ သန်းမြင့်ဆွေနဲ့ မျက်မှန်ကြီးတို့ အဆင်သင့်ဖြစ် ရင် ထွက်ကြမယ်ဟေ့. . ၊ နေမမြင့်ခင်လေး လှုပ်ရှားလိုက်ကြရအောင်”

“အိုကေ. . အိုကေ လာပြီ၊ ကိုအောင်ကျော် ဒီမှာ ကွမ်းဝယ် နေလို့. . ခဏပဲစောင့်”

ဦးအောင်ကျော် ဓမ္မာရုံထဲလှမ်းအော်လိုက်တော့ ခုမှ ရေနှော ငှဲသောက်သူသောက် ဓမ္မာရုံဘေးက ကွမ်းယာဆိုင်ပြေးသူပြေးနှင့် အဖွဲ့ သားတွေ ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။ စောင့်ရမည့် အတူတူ သီချင်း ဖွင့်ထားလိုက်တာ ကောင်းမည်ဟု အကြံရသဖြင့် လက်စွဲတော် အခွေအိ အောက်စက်ထဲ ထည့်ဖွင့်လိုက်၏။

အလှူခံမဏ္ဍပ်တိုင်း၊ ဓမ္မာရုံတိုင်း ဆောင်ထားကြရသည်။ -

နောက်ဆုံးပေါ် အလှူခံသီချင်းက မြင်ဆိုင်မြူးကြွစွာ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“xxxငွေဖလား ကိုယ်စီဆွဲကိုင်လို့xxxခမောက်လေးဆောင်း ကာ လျှောက်မယ်ဗျို့xxxအလှူရှင်ထံသို့ အရောက်လာမယ်ဗျို့xxx ကြေးစည်သံအချက်လေးပေးလို့ နိဗ္ဗာန်ကို သူ့အရောက်ပို့ ငွေဖလား လေးကို သူ့ခလောက်လို့ (ငွေဖလားလေးကို သူ့ခလောက်လို့) အသံ ကုန် ဟစ်ခါ ကာယကံမေတ္တာxxxပြုံးလို့ ရွှင်လို့ ကလို့ ခုန်လို့ (အလှူခံပါ ဗျို့xxx)”

ဒီသီချင်းပေါ်လာတာ သိပ်မကြာလှသေး၊ သူတို့လို နိဗ္ဗာန်အ တျိုးတော်ဆောင်တွေဘက်ကလိုက်ပြီး အကောင်းမြင်ပေးကာ ဆိုလို့ ကောင်းမည့်သံစဉ်လေးနှင့် အားရှိသည့်စာသားတွေ အသုံးပြု သီဆို ထားတာကြောင့် ဦးအောင်ကျော် တအားနှစ်သက်ခဲ့သည်။ သူတင်မက မြန်မာတစ်ပြည်လုံးက နိဗ္ဗာန်ဆော်တွေလည်း ကြိုက်ကြသည်။ အလှူခံ မဏ္ဍပ်တိုင်းက ထိုအခွေကို ဖွင့်ကြသဖြင့် အများစုလည်း နားစွဲနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“xxxအလှူရှင်တွေ ဝမ်းသာဖို့ အမျှလေးပေးကာ မေတ္တာပို့ xxxကျန်းမာဖို့အရေး ချမ်းသာဖို့အရေးxxxမုဒိတာ ရှေ့ထားလို့ ဝိမ္မာန် ဆွဲ အတူဆောက်မလို့xxxအဖြူရောင်လေးကို ဆင်မြန်းဖို့(အဖြူရောင် လေးကို ဆင်မြန်းဖို့) အသံကုန် ဟစ်ခါ ဝစီကံမေတ္တာ ပြုံးလို့ ရွှင်လို့ ကလို့ ခုန်လို့(အလှူခံပါဗျို့xxx)”

ဒီ ဒုတိယအပိုဒ်လေးကိုလည်း သူနှစ်သက်သည်။ အကျိုးတော် ဆောင်တွေရဲ့ဘဝကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ဦးအောင်ကျော် ဆင်သည်။

“xxxဘဝသံသရာ ငြိမ်းစေဖို့xxxရေစက်ချကာ အမျှဝေဖို့ နိဗ္ဗာန်ဆော်တို့xxxရေစက်ခွက်ကို အတူမြှောက်လို့xxxအသံကုန်ဟစ် ခါ ခနောက်မေတ္တာ ပြုံးလို့ ရွှင်လို့ ကလို့ ခုန်လို့ (အလှူခံပါဗျို့xxx)”

သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးသွားတော့မှပဲ အဖွဲ့သားတွေ စုံတော့သည်။ ဓမ္မာရုံအမှုဆောင်များ လုပ်အားပေးလူငယ်များ ငွေဖလားကိုယ်စီနှင့် တန်းစီနေကြပြီ။ ဦးအောင်ကျော် သီချင်းပိတ်ပြီး မိုက်ဖွင့်လိုက်၏။

“အဟမ်း.. အဟမ်း.. မင်္ဂလာရှိလှတဲ့ နံနက်ခင်း အခါသေ ယမှာ ကျွန်တော်များ နှစ်ကျပ်ရှစ်ဆူ ဓမ္မာရုံကြီးမှ နိဗ္ဗာန်ဆော်များ အလှူခံ ထွက်လို့လာပါပြီခင်ဗျာ.. ၊ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ သဒ္ဓါကြည့် လင် ပါရမီရှင် သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ မလှူလိုက်ရ မရှိရလေ အောင် အကျိုးမျှော်၍ နှိုးဆော်တိုက်တွန်းရပါတယ်.. ခင်ဗျာ..”

လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ဦးအောင်ကျော်တို့အဖွဲ့ အလှူခံ ခံ ထွက်လာခဲ့ပြီ၊ ပုံမှန်လှူနေကျ အိမ်များမှ တစ်ရာ နှစ်ရာ သုံးရာ ငါးရာ

စသည်ဖြင့် တတ်အားသရွေ့ အလှူခံထည့်ကြ၏။ ဦးအောင်ကျော်က မိုက်ကို R-ဇာနည် ကိုင်သလို ကိုင်ကာ.. အလှူရှင်များအား မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းပေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော်နောင်တော်ကြီး ဦးသန်းဝင်းကလည်း အပတ်စဉ် နှစ်ရာကျပ် လှူဒါန်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သာသနာ့ ဒါယိကာ ကြီး ဦးသန်းဝင်းတို့ မိသားစုလည်း ကျန်းမာချမ်းသာလို့ ပန်းပမာ လန်း ဖြာကြပါစေ.. .”

“ဦးထောင်ကဲကလည်း နှစ်ရာ.. ဗျို.. ကိုအောင်ကျော်ရေ”
 “ကြားတယ်.. ကြားတယ် ဟန်မြင့်ရေ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဦးထောင်ကဲ တို့ မိသားစုကလည်း နှစ်ရာကျပ်ပါခင်ဗျာ.. ၊ သာသနာ့ နွယ်ဝင်အ လှူရှင်များအားလုံး လိုရာဆန္ဒပြည့်ကြပါစေ.. ၊ အိမ်တစ်တိုင် တစ်တိုင် မှာ စိန်တစ်ခိုင်တစ်ခိုင် ပေါက်ပါစေ.. ၊ ရွှေဒင်္ဂါးနဲ့ ထွေခင်းကစားရင်း သေခြင်းတရားကို ဆွဲဆန်လို့ ဒါနအမှုကို မကြာခဏ ပြုနိုင်ကြပါစေ ခင်ဗျာ.. .”

တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက် တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက်နှင့်.. အလှူခံခရီးက အတော်ပေါက်လာခဲ့ပြီ.. ။ နေပြင်းသည်မို့ တစ်ကိုယ် လုံးချွေးပျံနေသဖြင့် ဆောင်းထားသည့် ဝါးခမောက်ကို ချွတ်၍ ယပ် ခတ်လိုက်ရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့.. ကိုမှတ်ကြီးကွမ်းယာဆိုင်ကလည်း သုံးရာကျပ် လှူဒါန်းပါတယ်.. ၊ ကိုမှတ်ကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ပရာဒီစီး၊ စုဇု ကီးရဲလို့ အပူမီးမှန်သမျှ ငြိမ်းပါစေ.. ၊ မအိုရာ မနာရာ မသေရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လျှင်စွာယခု မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါစေခင်ဗျာ.. .”

လမ်းမကြီးပြီးတော့ လမ်းသွယ်ထဲသို့ ဝင်ကြ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဓမ္မာရုံမှာ ကြွေပြားခင်းဖို့ ပေါက်ပြုနေသည့် သွပ်မိုးတွေလဲဖို့ ဝိုင်းဝန်း အိမ်ပြုရန် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းရသည်။ မောလာ၍.. ခဏတဖြုတ် အဟောအပြောနားခိုက်တွင် Non-Stop ဖွင့်ထားသည့် အလှူခံသီချင်း

www.burmeseclassic.com

သံက ထွက်လာပြန်သည်။

လိုလိုလားလား လှူဒါန်းသူတွေရှိသလို၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်သူဆောင်၊ ကန်တော့ပါသေး အော်သူအော်နှင့် လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ၊ တုံ့ပြန်မှု အမျိုးမျိုးကိုလည်း ခန္တီပါရမီအပြည့်နှင့် သည်းခံရ၏။

လျှောက်လာရင်း အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ဖလားကိုင် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရုံးစုရုံးစုဖြစ်နေတာ မြင်လိုက်သည်။ ဘာများဖြစ်ပါလိမ့် အတွေးနှင့် ဦးအောင်ကျော် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့၏။

ထိုအိမ်ရှေ့ အုပ်စုထဲမှ ဟန်မြင့်က လက်ယပ်လှမ်းခေါ်နေသည်။ ဦးအောင်ကျော် မိုက်ကို ဆိုက်ကားပေါ် အသာချပြီး ဟန်မြင့်နားအရောက်သွား၏။ အနားရောက်တော့ ဟန်မြင့်ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်း

ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံတံခါးမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကိုဖတ်ကြည့်ပြီး ဦးအောင်ကျော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မပြူးဘဲနေနိုင်ပါ့မလား၊ ရေးထားတာက... .

“အသံချဲ့စက်အသုံးပြုသော အလှူခံများအား ကန်တော့ပါသေးရဲ့” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

“ဟင်. . ကြမ်းလှချီလား ကွ. . .”

“အေးလေဗျာ. . ပေါ်တင်ကြီး”

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ အဲ့ဒါသူ့ဆန္ဒ သူ့အခွင့်အရေးလေ၊ တို့က ခန္တီပါရမီကိုပဲ အားကိုးရမှာပေါ့. . . ကဲ့. . ကဲ့. . ဒီအိမ်ကိုကျော်သွားပေါ့ကွာ. . နောက်လည်း အလှူမခံမိအောင် ဆင်ခြင်ပေါ့. .”

ဦးအောင်ကျော်တို့အဖွဲ့ ဖလားခေါက်သံပင် မပေးရဲတော့ဘဲ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ရပ်ကွက်ထဲ အမြဲပတ်နေကျဖြစ်၍ ထိုအိမ်သို့ လူသစ်များပြောင်းလာမှန်းတော့ သိထားသည်။ အားနာပါးနာနှင့် ကန်တော့ပါသေး ဆိုတာတောင် ထွက်မပြောတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည်မို့. . လော်သံကို လုံးဝ သည်းမခံနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

ဒါနပါရမီနည်းရှာသည်ဟုတော့ အပြစ်မတင်ရက်၊ အရပ်ထဲမှာ လော်အန္တရာယ်ကလည်း ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်နည်းတူ ပြင်းထန်နေသည်ကိုး။ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည့်အိမ်မှ လေးအိမ်ကျော်လောက် ချောက်မှပဲ မိုက်ကိုပြန်ကိုင်ဖြစ်တော့၏။

ဒါတောင် ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ် ဖော်လှမ်းကို လျှော့ပစ်မိသေးသည်။ အဟောအပြောနှင့် ဆုတောင်းကိုလည်း လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့နှင့် အခံသာအောင် ပြောရသည်။ ဒီလို ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ပြီး အတိအလင်း ဆန္ဒကွက်တာ ပထမဆုံးကြုံရသည်မို့ မျက်နှာပူသလိုလို၊ အားနာသလိုလိုလည်း ခံစားနေရ၏။ သူတို့တွေကလည်း သူတို့ပဲ မဟုတ်လား။

အသံချဲ့စက်မပါလျှင် ဘာမှမလုပ်တတ်သလို ဖြစ်နေကြ၏။

ကလေးတွေကာကွယ်ဆေးထိုးဖို့ ဓမ္မာရုံမှာစုတော့လည်း လော်သုံးသည်။ ရပ်ကွက်ထဲ အိမ်ရှေ့မှာ မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး မင်္ဂလာဆောင်တော့လည်း လော်ကမပါမဖြစ်။ ရပ်ကွက်ရုံး အစီအမံနှင့် အရန်မီးသတ်တွေ မီးသတ်ပြုဖို့ လိုက်နူးဆော်တော့လည်း လော်ကြီးက တန်းလန်း. . . တန်းလန်း. . . ။

ဒီကြားထဲ ဘိန်းမုန့်လှည်းကလည်း လော်အသေးလေးနှင့် ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေ လွင့်တတ်သေးသည်။ ရေခဲမုန့်သည်။ ထီသည်နှင့် ငွေးသီးသုပ်သည်တို့ကလည်း ပါးစပ်က မအော်တော့။ အားလုံးဆောင်းဘောက်(စ်)တွေ အသံချဲ့စက်တွေ မြိုင်မြိုင်ကြီးသုံးနေကြသည်မို့ ရပ်ကွက်နေ မိဘပြည်သူများမှာ စိတ်ဆင်းရဲ နားဆင်းရဲ ဖြစ်ကြရတာ. . . ကာလတာရှည်ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား. . . ။

ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်နေသည်မသိရသည့် လောကကြီးထဲ ကိုယ့်လော်ကိုယ်ပိုက်၊ ကိုယ့်မိုက်ကိုယ်ခဲပြီး. . . ထင်တိုင်းကျဲနေတာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်များ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဓမ္မာရုံကြီးရဲ့ ပျက်စီးယိုယွင်းနေတဲ့ အမိုးနဲ့ကြမ်းခင်းများ ပြုပြင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ အလှူခံအဖွဲ့ အကျိုးဆောင်ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

နောက်ထပ် ကန်တော့ပါသေးရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေ မတွေ့သည့် အတွက် ဦးအောင်ကျော် အသံပြန်ထွက်လာသည်။

“ပါရမီရှင် သူတော်စင်ကြီးများရဲ့ တစ်ကျပ်တစ်ပြား အမြတ်ထားလို့ လှူဒါန်းမှုအစုစုနဲ့ သာသနာအကျိုး သယ်ပိုးနေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

တစ်အိမ်တက်ဆင်း ခွက်ထိုးခံရင်း နေပြင်းပြင်းအောက်မှာ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြတာ တစ်နာရီကျော်လောက် ရှိခဲ့ပြီ။ နောက်လမ်းသွယ်တစ်ခုအတွင်း အလှူခံအဖွဲ့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . မရှိလို့မလှ၊ မလှလို့မရှိဆိုတဲ့ သံသရာ ဝဲဩဇာကြီးထဲက လွတ်ကင်းဖို့အရေး ငါးဆယ်၊ တစ်ရာနဲ့ အလှူရှင်အဖြစ် ခံယူလိုက်ကြပါဦးခင်ဗျာ၊ ငါးဆယ်ပဲလှူနိုင်လို့ ဝမ်းနည်းစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး”

ဘာနှင့်ဘယ်လို ဆက်နွယ်နေသည်မသိ၊ အလှူခံအသံ ထွက်လာပြီး၊ ကြေးစည်ရိုက်သံကြားသည်နှင့် ခွေးတွေဝိုင်းအူကြတော့သည်။ ခွေးအူတာကတစ်မျိုး လော်ဆူတာကတစ်မျိုးနှင့် လမ်းထဲကလူတွေ အတွေးပျက်သွားမှာတော့ သေချာသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်၊ ဆော်ဩဖို့ တိုယ့်တာဝန်မဟုတ်လား. . . ။

“ညောင်စေ့လောက် လှူပေမယ့် ညောင်ပင်ကြီးလောက် အတိုရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားပမာလိုပေါ့ခင်ဗျာ. . . နည်းရောင်း များရောင်း တောင်းပြည့်ဆိုဘိသကဲ့သို့ မိုးရွာခိုက် ရေခဲလိုက်ကြပါဦးခင်ဗျာ. . . ”

“ဝူး. . . အူ. . . အူ. . . ဝုတ်. . . ဝုတ်. . . ဝုတ်. . . ဝူး. . . ”

“ဟဲ့ခွေး. . . ဟဲ့ခွေး. . . ”

အူသံ၊ လှူသံ၊ ခွေးမောင်းသံတို့နှင့် စည်ဝေနေခိုက်. . .

“ဗျို. . . သာသနာအကျိုးတော်ဆောင်ကြီး ခဏရပ်ပါဦး. . . ”

သူတို့အဖွဲ့ကိုရပ်ခိုင်းသည့် အသံဩဇာကြီး ကြားလိုက်သည်နှင့် လူငယ်တွေ ဖလားကိုင်ကာ ပြေးကြတော့သည်။ ဆိုက်ကားတန်းတန်း မိုက်တန်းလန်းနှင့် ဦးအောင်ကျော်ရယ် ဖူးနာနေသည့် ဦးဟန်မြင့်ရယ်ပဲ ကျန်ခဲ့၏။

“ကျွိုင်ပဲ. . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုအောင်ကျော်. . . ”

“မီးစင်ကြည့်ကရတော့မှာပဲ ကိုဟန်မြင့်. . . ”

အလှူခံအဖွဲ့ကြောက်သည့်လူ အိမ်ထဲက ထွက်လာနေပြီ။ ထိုသူက အနည်းငယ် စိတ်ပေါ့သွပ်နေသည့် ခင်မောင်ဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။ အပါတ်စဉ် လှူဒါန်းနေသည့် အလှူရှင်ဖြစ်သော်လည်း သူ ရယ်သည့်ခက်ကို မခံစားနိုင်၍ လူငယ်တွေ ထွက်ပြေးကုန်ကြခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တမ်းကျတော့ ရစ်သည်လည်းမဟုတ်၊ သူ့စိတ်ထဲ ရှိ သည့်အတိုင်းပြောတာကို လူကောင်းတွေ မခံစားနိုင်ကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဦးအောင်ကျော်လည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် ရပ်မနေချင်၍ အော်နေ တာအတိုင်း အော်နေလိုက်သည်။

“ရေဘူးနှင့်ဖိနပ်မပါ နွေအခါမှသိ. . . ဒါနဲ့နဲ့သီလမပါ သေခါ မှသိ ဆိုသလို ဒါနအားကိုးနဲ့ နတ်ပြည်တက်လိုက်ကြပါဦး. . . ခင်ဗျာ”

ဦးအောင်ကျော် စကားမဆုံးခင်မှာပင် ခင်မောင် အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ရော့. . . အလှူငွေ. . .”

ခင်မောင်က ဟန်မြင့်ကိုင်ထားသည့် ငွေဖလားထဲ ငါးရာတန် တစ်ရွက် လှမ်းထည့်သည်။ ဟန်မြင့်လည်း ခင်မောင်အား သွားဖြီးလေး နှင့် မျက်နှာချိုသွေး၏။ ဦးအောင်ကျော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဆုမွန်မြွေ ရပြန်သည်။

“သာဓု. . . သာဓု. . . သာဓုပါ. . . ခင်ဗျာ၊ ကိုခင်မောင်ကလည်း အပါတ်စဉ် အပါတ်စဉ်ဆိုသလို အမြဲလှူနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ခရီးသွားတစ် ယောက်ပါ ယခုတစ်ပါတ်မှာလည်း အနန္တော အနန္တငါးပါး ဦးထိပ်ထား ပြီး အလှူတော်ငွေက ငါးရာပါတဲ့ခင်ဗျာ. . . သာဓု. . . သာဓု. . . သာဓု ယခုကဲ့သို့ အလှူဒါနပြုရသည့် ကုသလကြောင့် ပစ္စက္ခကာလမှာလည်း လူချမ်းသာဖြစ်ပြီး တမလွန်မှာလည်း နတ်ချမ်းသာဘဝ ရရှိနိုင်ပါစေ ခင်ဗျာ. . .”

“ဟီး. . . ဟီး. . . ဟီး. . . ကောင်းတယ်၊ အဟီး. . . ကျုပ်သေရင် နတ်ဖြစ်မှာနော်၊ ခင်ဗျား အာမခံသလား. . .”

“ဟင်. . . အဟား. . . ဟဲဟဲ အာမခံပါတယ် ကိုခင်မောင်ရယ်၊ အာမခံပါတယ်၊ ခင်ဗျားသေရင် တကယ်နတ်ဖြစ်မှာ ဂရန်တီပေးတယ် ဗျာ. . . ဟဲဟဲ”

“သာဓုဗျာ. . . သာဓု. . . သာဓု. . .”

အလှူရှင်က သာဓုပြန်ခေါ်နေ၍ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ဦးအောင် ကျော် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး အသာထွက်လာခဲ့၏။ ခင်မောင် နတ်သားဖြစ်မည် ဆို၍ အကြည်ဓာတ်နှင့် အပီနပ်ပြီး ပြုံးစိစိ မျက်နှာပေးနှင့် ကျန်ခဲ့၏။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် သတိရလာဟန်နှင့် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြေးလိုက်လာ တော့သည်။

“ဗျို. . . မိုက်ကိုင်တဲ့လူကြီးနဲ့ ခွက်ကိုင်တဲ့လူကြီး. . . ခဏ. . . ခဏ”

အော်သံကြား၍ လှည့်အကြည့်မှာ ပြေးလိုက်လာသည့် ခင် မောင်ကိုတွေ့လိုက်၍ ခမ္မာရုံအကျိုးဆောင်ကြီးများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

“ဘာတုန်းဗျ ကိုခင်မောင်ရ. . .”

“ဟိုဒင်း ကျုပ်လှူတာ သေချာပေါက် နတ်ပြည်ရောက်မှာနော်”

“ဪ. . . သေချာပါတယ် ဆိုနေမှဗျာ. . .”

ခင်မောင်ရစ်သမျှ ဦးအောင်ကျော် ညစ်ပြီးဖြေနေသည်။ အ ကြောင်းသိ လမ်းသွားလမ်းလာများက ပြုံးစိစိနှင့် ငေးသူငေး ရပ်ကြည့် သူကြည့်နှင့် စည်းကားစပြုလာ၏။

“အေးဗျာ. . . ကျုပ်စိတ်ပူနေတာ၊ ဘာတွေပြင်ဆင်ထားရမလဲ ဆိုရောက်ရင် အဆင်ပြေပါ့မလား တွေးနေတာ. . .”

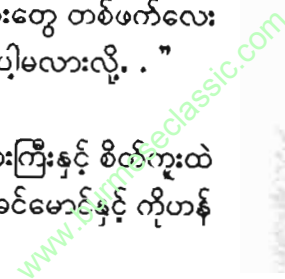
“ဗျာ. . . ဘာ. . . ဘာတွေများ တွေးနေတာလဲ ကိုခင်မောင်ရာ”

ခင်မောင်နှင့်အတူ သူပါရှူးသွားလျှင် ကောင်းလေစွဟု ဦး အောင်ကျော် တောင့်တမိတော့သည်။

“အတုဗျာ. . . နတ်ဖြစ်ရင် နတ်သမီးလေးတွေ တစ်ဖက်လေး ငါးရာနဲ့ စံစားရမှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကျုပ်နိုင်ပါ့မလားလို့. . .”

“ဟမ်. . .”

ကိုယ်တော်ချောက နတ်သမီးတွေ အများကြီးနှင့် စိတ်ကူးထဲ မှာ ပေါင်းသင်းပြီးသွားဟန်နှင့် ပြောလာတော့ ဦးခင်မောင်နှင့် ကိုဟန်

မြင့်တို့ စိတ်ရောလူပါ အညစ်ကြီးညစ်သွားကြရသည်။ ဒီတော့ . . အရှေ့
တိုက်ပြီး ဖြေမိ၏။

“အင်း . . ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်၊ အားဆေးသောက်ပေါ့ဗျာ Top
Roll တို့ အင်နာဗွန်စီတို့ ရှိတာပဲဟာ . . ”

“ဟာ . . ခင်ဗျားကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကျုပ်က
လင်မယားတွေရန်ဖြစ်ရင် နိုင်ပါမလားလို့ မေးတာ . . ”

“ဟမ်”

ခင်မောင် ရစ်ချက်က ကမ်းကုန်နေပြီ။ ရပ်ကြည့်နေသူများထံမှ
ရယ်သံတွေ ထွက်လာ၏။ ဦးအောင်ကျော် မျက်နှာကြီးနီလာပြီ။ အရူး
က တစ်ဖူးသာဆိုတာ ဒါမျိုးပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

“အေးလေ . . ကျုပ်လည်း ရန်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲပြောတာပါ။ အား
ဆေးသောက်မှ အားရှိမှာ . . အားရှိမှ ဒီနတ်ကောင်မတွေကို နဘန်
ကျင်းနိုင်မှာပေါ့ဗျ”

“အဟီး . . ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲနော်၊ သောက်မယ်ဗျာ . .
သောက်မယ် . . ခုထဲက ကြိုသောက်ထားလိုက်မယ်”

“သောက် . . သောက် . . ၊ ကဲ . . သွားမယ် . . ”

“သွား . . သွား . . ”

နောက်တစ်ခါ ‘ဒီလမ်းထဲကို လုံးဝအလှူမခံဘူး’ဟု စိုးလွင်လွင်
၏ သီချင်းအား ဖျက်ဆိုရမလိုဖြစ်နေပြီ။ ဦးအောင်ကျော် ရှက်အားပို
ဒေါပွဲပြီး ဆိုက်ကားမာစတာအား လက်ပြလိုက်၏။ ဆိုက်ကားအရွေ့မှာ
သူလည်း နောက်ကလိုက်သည်။ ဆိုက်ကားဘီး သုံးလေးပတ်ပဲ လှိမ့်ရ
သေးချိန်မှာ . . .

“ဟေ့ . . ဟေ့ . . ဟေ့လူတွေ . . ပိုက်ဆံပြန်အမ်းဦးလေဗျာ
ကျုပ် ငါးရာတန်ပေးထားတာ စပယ်ယာလို အမေ့ခံမသွားနဲ့”

“ဟမ် . . ”

ဦးအောင်ကျော်တို့သုံးယောက်လုံး ခြေလှမ်းတွေ တုန်သွားကာ

ထက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိကြ၏။

“ခင်ဗျား ငါးရာလှူတာ မဟုတ်ဘူးလား . . ”

“မဟုတ်ဘူး သုံးရာပြန်အမ်း၊ ကျုပ် လက်ဖက်ရည် မသောက်
ဘူး”

“ဟာ . . အလှူခံကို ဘက်မှတ်ပြီး အကြွေလာလဲနေတာကိုး၊
ဟန်မြင့် အမ်းလိုက်စမ်းပါကွာ . . ”

ဦးအောင်ကျော် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောပြီး ပိုက်ဆံပြန်
ခိုင်းလိုက်၏။ အရူးပါးက အကျိုးတော်ဆောင်တွေရဲ့ မျက်နှာရိပ်
ကန်ကန်ကြည့်ပြီး . . .

“ဘာလဲ . . ငြိုငြင်တာလား . . ”

“ဗျာ . . အဲ . . ငြိုငြင်စရာလား ကိုခင်မောင်ရာ၊ သာသနာ့အ
ဖွဲ့ လုပ်ကြတာပဲဟာ”

“ငါးရာမလှူတော့လို့ နတ်ပြည်မရောက်အောင်တော့ မလုပ်
နော် . . ”

“ဟာ . . လုပ်စရာလား၊ ကဲ . . ကဲ . . သွားမယ်နော် . . ”

“ထပ်ဆုတောင်းပေးဦးလေ . . ”

“ဟမ် . . အင်း . . အင်း . . ဟုတ်ကဲ့ အလှူဒကာကြီးကိုခင်
ဆင်ကလည်း သဒ္ဓါမြတ်စွာနှင့် နှစ်ရာကျပ် လှူဒါန်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊
အပြုရ ဒါနကုသိုလ်ကြောင့် နိဗ္ဗာန်မရောက်ခင်စပ်ကြား နတ်ပြည်မှာ
အားနိုင်ပါစေဗျာ . . ”

ကိုခင်မောင် ပီတိဖြစ်သွားသလို မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးရင်း ဦးအောင်
ကျော်လက်ထဲမှ မိုက်ကိုလုယူ၍ . . .

“အဟီး . . သာဓု . . သာဓု . . သာဓု၊ ခင်ဗျားတို့ အလှူခံတွေ
လည်း နတ်သားမဖြစ်ပေမယ့် နတ်ပြည်ဂိတ်ပေါက်စောင့်တဲ့ လုံခြုံရေး
သောက်တော့ ဖြစ်မှာပါဗျာ၊ အားမငယ်နဲ့ . . သိလား . . အဟီးဟီးဟီး”

အနီးအနားကလူတွေ လူရွှင်တော်စတားကြည့်ရသလို ဝက်

ဝက်ကွဲ ရယ်မောကြ၏။ ဦးအောင်ကျော် မျက်နှာကြီးနီရဲအောင် ရှုနေမိသည်။ သူနှင့်ဖက်မြိုင်ပြီး ဖြစ်ရအောင်လည်း တန်းမတူသည့် ကြိတ်မှိတ်သည်းခံရင်း . . .

“မိုက်လေး ပြန်ပေးပါဦး ကိုခင်မောင် ခရီးဆက်ရဦးမှာ အတော့ . . .”

“ဪ . . . ဟုတ်ပ . . . ရော့ . . . ရော့ နည်းနည်းလျှော့အောင် နော် လိပ်ခေါင်းထွက်နေဦးမယ် . . .”

အင်း . . . အပွဲပွဲ နွဲ့လာသမျှ ခင်မောင်နှင့်ကျမှ နှပ်ပစ်ခံရနေခြင်းဟု တွေးကာ တန့်နွဲ့ဒေါသထွက်နေသည်မို့ ဦးအောင်ကျော် ဘာဆိုဘာမှ မအော်တော့ဘဲ ဝစ်ပိတ် အလျှူခံထွက်ခဲ့၏။ လမ်းဆုံးမှာရောက်စောင့်နေသည့် အလျှူခံဖလားကို လူငယ်တွေ ပါးစပ်မစေနိုင် ဖြစ်ကြ၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဦးအောင်ကျော် အလဲထိုးခံလိုက်တာ ဖိုးစိုးပက်စက်ပါပဲလားဗျာ၊ လော်ကနေ အကုန်ကြားနေရတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ရယ်မဆုံးဘူး . . . ဟားဟားဟား . . .”

“နောက်အပတ် အဲ့ဒီလမ်းထဲ အလျှူခံဖို့ မင်းတို့ပဲတာဝန်ပေး ငါမလိုက်ဘူး”

“ဟာ . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ ကျွန်တော်တို့ နတ်ပြည်ဂိတ်ပေါ်စောင့်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး . . . ဟားဟားဟား . . .”

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်သူ ကိုခင်မောင်ကြောင့် အလျှူခံခံရတာ ရယ်သံမောသံ သောသောညံ့ခဲ့၏။ လူတစ်စု ပူမှုရယ်တဲ့ ဆယ်ကုန်း ဆိုသလို . . . အလျှူခံ ခရီးစဉ်တစ်ခု အမှုရယ်တဲ့ တစ်ပုံတပင် ဟုသာ မှတ်တမ်းတင်ရတော့မည်လေ။

ကျော်

စွာက လာရောက်ငှားရမ်းသည့် အချိန်တစ်ရာဝင် အိုးဦးထဲ ဟင်းလိုက်ချိုင့်သုံးလုံး၊ ယောက်ချိုသုံးချောင်း၊ အလယ်တည့်ဆင်းရည်ထည့် ပန်းကန်ကြီး ငါးလုံး၊ လိုက်ပွဲထည့် ပန်းကန်ကြီး ငါးချပ်၊ ပန်းပြင်ပန်းကန် အလုံးသုံးဆယ်တို့ကို အသေအချာ ရေတွက်၍ ထည့်ပေးသည်။ ဘောက်ချာဖြတ်ပေးသည်။

ပစ္စည်းလာငှားသူ လူငယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဒန်အိုးကြီးကို ငိုမိမိမ၍ ပစ်ကပ်ကားလေးပေါ် တင်ပေး၏။ ကားထွက်သွားမှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ဖျေပြားတွေ ထွင်းဖောက်ပြီး စာလုံးဖော်နေသည့် မင်းရဲဘဲ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဂျာနယ်ဖတ်နေ၏။

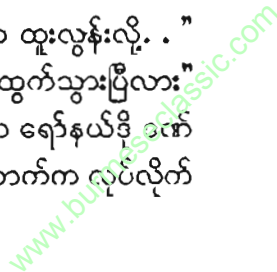
လာမည့်စနေနေ့တွင် ကျင်းပမည့် မင်္ဂလာဆောင်အတွက် အလုပ်နဖူးစီး ဆိုင်းဘုတ်အဖြစ် ပုံဖော်မည့် စာလုံးတွေက သူ့နားမှာ ပြန်ကျလျက်ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင် အလုပ်တော့ ပြီးအောင်မလုပ်ဘူး အဲဒါညနေသာယူမှာ”

“အေးပါ . . . ငါသိပါတယ်၊ ဒီမှာ သတင်းက ထူးလွန်းလို့ . . .”

“ဘာထူးလို့လဲ၊ သမ္မတ . . . ရာထူးက နှုတ်ထွက်သွားပြီလား”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ တွေးမနေပါနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ ရော်နယ်ဒို ဒဏ်ခံရပြီး မကစားနိုင်အောင် ဂါနာမှော်ဆရာတစ်ယောက်က လုပ်လိုက်တာတဲ့ကွ . . .”

“ဟေ... ”

အထူးအဆန်းသတင်းမို့ ကျော်စွာ အံ့ဩသွားပြီး မင်းရဲလတ် မှ ဂျာနယ်ကို ဆွဲယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဂါနာမှ မှော်ဆရာ ‘နာနာကွာ ကူဘွန်ဆမ်’က ၎င်းသည့် ဖိဖာကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံးဆုရှင် စီရော်နယ်ဒိုကို ဒဏ်ရာရအောင်... အောက်လမ်းနည်းဖြင့် စီရင်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဂါနာ ရေဒီယို Ang FM နှင့် တွေ့ဆုံခန်းတွင် ပြောကြားလိုက်သည်။” တဲ့... ”

“ဟား... သတင်းက တကယ့်ကို အဆန်းပါလား... ”

“အဲ့ဒါကြောင့် အလုပ်ခဏနားပြီး ဖတ်နေရတာပေါ့ကွ”

သတင်းက ဆန်းလည်းဆန်းသလို... ကြောက်စရာလည်းကောင်းနေသည်။

ဘွန်ဆမ်က ခွေးလေးကောင် အသုံးပြုကာ အထူးဝိညာဉ်တူကောင် ဖန်တီးပြီး အောက်လမ်းအစီအရင်များနှင့် ဒဏ်ရာရအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်လည်း ဂါနာအသင်းနှင့် ခြေစစ်ပွဲမှာ ရော်နယ်ဒို မပါဝင်နိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကြားဝါပြောဆိုခဲ့သည်။

“တကယ်ပဲ စွမ်းတာလား မသိဘူးနော်”

“စွမ်းလို့ဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ ကမ္ဘာသိ ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ဟာ... ”

“တကယ်သေချာရင် အဲဒီနတ်ဆရာကိုငှားပြီး အလုပ်အပ်ချင်တယ်ကွာ... ”

“ဘာလဲ... မင်း မိန်းမရအောင် အောက်လမ်းနဲ့ စီရင်ခိုင်းမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... လက်ရှိဟိုတစ်ဖွဲ့လုံး ပြုတ်သွားအောင် လုပ်ကြည့်ချင်လို့ပါကွ မင်းရဲရ... ”

“ဟား... ဟေ့ကောင် ကျော်စွာ... ကိုယ့်ဟာကိုယ်အေးအေးဆေးဆေး ဒန်အိုးငှားစားတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဒါမျိုးတွေ မပြော

ရဘူးလေ နံရံတိုင်းမှာ နားရှိတယ်ကွ”

“ရှိ... ရှိကွာ၊ အခြေခံဥပဒေမှာ ကိုယ်ယုံကြည်ရာ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်ဆိုတာ ရှိပြီးသား... ”

“အေး... အဲဒီအခွင့်အရေး ရှိသလို ငြိမ်းစုစီ ပုဒ်မ(၁၈)နဲ့ နိုင်ငံတော် အကြည်ညိုပျက်စေမှု (၅၀၅)ကလည်း အဆင်သင့်ပဲနော်”

တကယ်တော့ အောက်လမ်းဆိုတာ နိုင်ငံတိုင်းမှာ ရှေးဟောင်းပညာရပ် လက်ကျန်အမွေအဖြစ် လူနည်းစုက ထိန်းသိမ်းထားဆဲသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် အာဖရိက အောက်လမ်းပညာကတော့ အားကောင်းစွာရှင်သန်နေဆဲပင် ဖြစ်၏။ နတ်ကိုးကွယ်မှု ကျန်ရှိနေသေးသည့် ဒေသများတွင် မှော်ဆရာတွေ အောက်လမ်းဆရာတွေလည်း ခေတ်ကောင်းနေမြဲပင်ဖြစ်သည်။

“အလကားပါကွာ... အဲလိုသာ လုပ်လို့ရရင် ဟစ်တလာလည်း ပေါ်လာမှာမဟုတ်သလို၊ အာဆတ်လည်း သမ္မတအဖြစ် ထပ်အရွေးခံရမှာ မဟုတ်ဘူး... ”

“အေး... အဲဒီလို အမှန်ကို သိထားဖို့ပဲလိုတယ်... ငါကတော့ ရော်နယ်ဒိုသတင်းထက် မေမြတ်နိုးလေးသတင်းပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ... ”

“မင်းက နှာခေါင်း အရောင်ရင့်တာကို... ဒါပဲတွေးမှာပေါ့”

“အေး... ကြိုက်သလိုပြော ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာ့ဂုဏ်ဆောင်တဲ့သူကို အားပေးရမှာပဲ... ”

မင်းရဲနှင့်ကျော်စွာ အရေမရ အဖတ်မရ စကားများနေခိုက် အိမ်ရှေ့သို့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် လာရပ်တာ တွေ့လိုက်၏။

“ဘာကိစ္စလဲ ညီမ... ပစ္စည်းငှားမလို့လား... ”

“ဟုတ်ကဲ့... ရွက်ဖျင်တဲ ငှားချင်လို့... ”

“လာလေ ညီမ... အထဲဝင်ခဲ့... ”

လှတပတတစ်ယောက်နှင့် ရွက်ကြမ်းရေကျလေးတစ်ယောက်

အိမ်နှင့်တွဲထားသည့်ဆိုင်ထဲ မဝံ့မရဲနှင့် ဝင်လာကြသည်။

“ရွက်ဖျင်တဲက အကြီးနဲ့ အလတ်နှစ်မျိုးပဲရှိတော့မယ်၊ ဘာ အတွက် သုံးချင်တာလဲ”

“နာရေးပါ. . အိမ်ရှေ့မှာ တဲထိုးထားမလို့. . ”

“ဪ. . စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘာတော်လဲ. . ”

“အဘွား ဆုံးသွားလို့. . ”

“ဒါဆို အကြီးတစ်လုံး အလတ်တစ်လုံး ယူသွားလေ၊ နာရေး အတွက် အထူးလျော့ဈေး၊ တစ်ရက်ကို တစ်လုံးသုံးထောင်နဲ့ ပေးလိုက် ပါမယ်. . ၊ မှတ်ပုံတင်ပါလား. . ဘယ်လမ်းကလဲ ညီမ”

“သုမာလာ(၂)လမ်းကပါ၊ ဒီမှာ မှတ်ပုံတင်”

ကျော်စွာ မှတ်ပုံတင်လှမ်းယူပြီး ဘောက်ချာဖွင့်ပေးလိုက် သည်။ နာမည်လေးက သက်မှားပိုင်တဲ့. . ၊ လူရောနာမည်ပါ လှသည် ကောင်မလေးက. . .

“ပိုက်ဆံ ကြိုပေးရတာလား”

“စရံတစ်ဝက် တစ်သောင်းခွဲလောက်ပေးခဲ့လေ၊ ဘာနဲ့သယ် မှာလဲ. . ”

“ဆိုက်ကား လာလိမ့်မယ်”

ပြောစရာစကား ကုန်သွားပြီမို့ ခေါက်သိမ်းထားသော ရွက် ဖျင်တဲနှစ်လုံး ထုတ်ယူကာ အပေါက်ဝတွင် ချထားပေးလိုက်၏။ ခဏ နေတော့ ဆိုက်ကားနှစ်စီးရောက်လာပြီး တဲတွေသယ်ယူကာ ကောင် မလေးများ ပြန်သွားကြသည်။

“မေမြတ်နိုးကို လှမ်းကြောင်နေမယ့်အစား အရပ်ထဲကဟာ လေးတွေ ဆွဲစေမှ နေ့ဖို့ညစာ သေချာမှာနော်”

“အင်း. . မင်းပြောတာ ယေဘုယျအားဖြင့် မှန်ပေမယ့် ရင်ခုန် ဟတ်ထိမယ့်ဟာမျိုး မတွေ့သေးပါဘူးကွာ. . . ”

“သူတောင်းစားလက်နဲ့ ဘူဖေး ဝင်နှိုက်ချင်တဲ့ကောင်၊ စားရ

ဖို့ထက် ငတ်သေဖို့က ဖြစ်နိုင်ခြေပိုများနေပြီနော်၊ သတိထား. . မင်းရဲ ငှက်ပျောတုံး ဖက်နေရမယ်”

“ပူစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ဟင်းမကောင်းတဲ့အခါ အဆာခံပြီး စား လိုက်ရင် အားလုံးဂွတ်သွားမှာပဲလေ. . ၊ ထမင်းပေါင်းမရရင် ဝက်သား တုတ်ထိုးနဲ့စားလည်း ငိုက်ဝတာပါပဲ”

မင်းရဲ၏ အဆာခံဒဿနကြောင့် သဘောတကျ ရယ်ရင်း. . ဒီနေ့အတွက် အငှားစာရင်းနှင့် ဝင်ငွေစာရင်းကို ပေါင်းနေလိုက်သည်။ ကျော်စွာနှင့် ဦးအောင်ကျော်တို့ ဘဝထဲသို့ မင်းရဲ ဝင်လာသဖြင့် နှစ်ဦး နှစ်ဖက် အဆင်ပြေကာ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အမိမဲ့သား ရေနည်းငါး ကျော်စွာအား ဦးအောင်ကျော် အသံ ချဲ့စက်ငှားရမ်းခြင်းလုပ်ငန်းနှင့် စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ ကျော်စွာပင် အဝေးသင်နှင့် ဘွဲ့ရခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အဖေလက်ငုပ် အလုပ်အကိုင်ကိုပင် တိုးချဲ့ကာ ဆောင်းဘောက်(စ်)များ ထပ်ဖြည့်၊ ဒန်အိုးကြီးတွေ ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေဝယ်နှင့် အင်အားဖြည့် တင်းခဲ့သည်။ ခုချိန်မှာတော့ ရပ်ကွက်ထဲက သာရေးနာရေးပွဲ မင်္ဂလာဆောင်တို့အတွက် လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းများကို ငှားရမ်းနိုင်သည့် လုပ်ငန်းကြီးဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

တစ်ရက်ဝင်ငွေ နှစ်သောင်းနှင့် သုံးသောင်းကြားရှိနေပြီမို့ သား အဖနှစ်ယောက် အဆင်ပြေပြေ လူတန်းစေ နေနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အခု ဆို အဖေက အဖိတ်နေ၊ ဥပုသ်နေ၊ အခါကြီးရက်ကြီးများနှင့် အလှူခံ မဏ္ဍပ်မှ ဖိတ်သည့်နေ့များဆိုလျှင် မအားတော့။ မိုက်ကိုင်ပြီး ဟောရ ပြောရ အလှူခံရနှင့် မအားလပ်တော့။ သူ ဝါသနာပါရာ လုပ်ပါစေ တော့ဟု သဘောထားကာ လွတ်လပ်ရေး ပေးထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်. . အဖေ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြန်လာ၏။ ရေတစ်ခွက် သောက်ပြီး နာရေးယပ်တောင်နှင့် တဖြတ်ဖြတ်ယပ်ခတ်ရင်း ခြေပစ် ထက်ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။

“အဖေ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ. . . ”

“ခွီးတဲ့မှ ပြောတောင်မပြောချင်ဘူး တကယ်ပဲ”

ပြောတောင် မပြောချင်ဘူးဆိုလျှင် အနည်းဆုံး စိဒ္ဓါတစ်ချပ်စာ လောက်တော့ ပြောမှာ သေချာနေသည်မို့ ကျော်စွာ စာအုပ်ပိတ်ပြီး အဖေ့နား ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မင်းရဲလည်း စာလုံးဖောက်ရင်း နားစွင့် နေလေ၏။

ဦးအောင်ကျော်က ‘အသံချဲ့စက် အသုံးပြုသော အလှူခံများ အားလုံး ကန်တော့ပါသေးရဲ့’ ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်မှစပြီး စိတ်မနှံ့သည့် ခင်မောင် ရစ်သည့် အဖြစ်အဆုံး.. အားလုံးကို ဖောက်သည်ချတော့ သည်။ ကျော်စွာနှင့် မင်းရဲမှာ တခွီခွီနှင့်ရယ်တာကို အနားမသတ်နိုင် ဖြစ်နေကြ၏။

“ဒီတစ်ခါ အဖေ နောက်ကောက်ကျခဲ့တာပေါ့.. ဟုတ်လား”

“အေး.. အဲဒါကြောင့် မပြောချင်ဘူးလို့ ပြောတာ..”

“အသံချဲ့စက်သုံးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဟို ဆိုင်းဘုတ်တင်လိုက်ရင် အဖေတို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ကျော်စွာ မေးခွန်းကြောင့် ဦးအောင်ကျော် မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်ကာ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေလေ၏။ မီးချောင်းနှင့် မျက်နှာကျက် တွဲကာ အိမ်ဖွဲ့ထားသည့် ပင့်ကူအိမ်မှ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် စပိုက်ဒါတစ် ကောင် ခုန်ချလာသည်။ သူ့ကြိုးသူ့တွယ်တက်ရင်း သူ့အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လို့ ရအောင် ကြိုးစားနေရှာသည်။

မလျှော့သော ဇွဲလုံ့လနှင့် ကြိုးစားတော့လည်း နောက်ဆုံးမှာ အောင်ပန်းဆင်နိုင်တော့၏။ ထိုအောင်မြင်မှုကိုကြည့်ပြီး ဦးအောင် ကျော် အတွေးသစ် စဉ်းစားလို့ရသွားသည်လား မသိ။ ပင့်ကူထဲမှအ ကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး..

“လော်ကို မသုံးလို့တော့ မရဘူးကွ၊ တချို့က သူတို့ လှူနိုင် တန်းနိုင်တယ်.. ဘယ်လောက်တောင် လှူလိုက်တယ်ဆိုတာ လူသိခေ ချင်ကြတာကွ၊ ကြားတဲ့သဘောပေါ့ကွာ.. ကုသိုလ်ဒါနပြုတာ မဟုတ်

ဘဲ အတ္တပြပွဲ လုပ်နေကြတာ..”

“ဟားဟားဟား.. ကောင်းလိုက်တဲ့ စကားလုံးဗျာ အတ္တပြပွဲ လုပ်နေကြတာ အမှန်ပဲ၊ ဘယ်လောက်ချမ်းသာလဲ ဘယ်သူပိုလှူနိုင် သလဲဆိုတာ ပြိုင်နေကြတာဗျ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မင်းရဲရာ အဓိကက မိန်းမတွေပေါ့၊ ရွှေ ဝတ်တာပြိုင်မယ်၊ အဝတ်အစားပေါတာပြိုင်မယ်၊ ဘယ်လောက်စားနိုင် သလဲဆိုတာပြိုင်မယ်၊ အဲ.. နောက်ဆုံးကျ လှူတာတန်းတာပါ ပြိုင်ကြ တော့တာပဲဟေ့..”

လူကကတော့ဒီပီတယ်
‘ဝန်း’ ဝယ် ခိုတာက ကကြီးဝန်း
ကက ‘ဝန်း’ နေတာပဲ....

ခွီးတဲ့မှ... ဒီအခါမှာ
ကျသိပ်တွေ့လို့ အပြစ်စား
အောက်ဖတ်စိတ်နဲ့ နေ
ခေတ်အခါမှာ ပြုလုပ်
နဲ့ပဲလေလို့ မြောက်ကွ!

“အဲဒါ အယူလွဲနေကြတာပါဗျာ၊ ဥပမာ ပြောရရင် ရှင်ဖြူမှာ သာသနာ့အမွေခံဖို့က အဓိကဆိုတာမေ့ပြီး မဏ္ဍပ်ထိုးဖို့ မြင်းငှားဖို့ ဝက်သားနဲ့ကျွေးဖို့ ဆိုင်းနဲ့ညှပ်ခံဖို့ ဆိုတာတွေပဲ အာရုံစိုက်နေတာမျိုး ပေါ့”

“မှန်တယ် ငါ့သား၊ ဒါကြောင့် အလျှင်အမြန်ချင်းတစ်ပုဒ်မှာ ပကာ သန အလုပ်အကြွေးလျှော့လို့ ဒါနအထုပ်လေးတော့ ရအောင်ယူလို့ ထည့်ဆိုထားတာပေါ့”

ဘယ်ချယ်နယ်ကမှ မလွင့်သည့် ကျော်စွာတို့၏ အဖိတ်နေ့ Talk (Sunday talk မဟုတ်ပါ) အစီအစဉ်က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလွန်းနေ၏။

“ကုသိုလ်မရတဲ့လူနည်း၊ ပိုက်ဆံဖြုန်းတဲ့လူနည်းတွေနဲ့ပဲ ပကာ သနကို အရောင်တင်နေကြတာလေ. . .”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး ကျွန်တော်တော့ နာရေးကူညီမှုကို စပြီး အသက်သွင်းတဲ့ ကိုကျော်သူရဲ့ အလောင်းထမ်းအလှူကိုပဲ အားကျ တယ်ဗျာ. . .”

“တစ်ခုတော့ သတိထားအဖေ၊ ခုခေတ်မှာ လူကြီးလုပ်ချင်တဲ့ သူတွေများလွန်းလို့ အာသောကမင်းကြီးရဲ့ ရှစ်သောင်းလေးထောင် အလှူတွေလို ဒီမှာလည်း ဓမ္မာရုံပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်နဲ့ အကျိုးဆောင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ဖြစ်နေပြီနော်. . .”

“အသံချဲ့စက်သုံးတာ တအားလွန်နေပြီလေ ဦးလေးရဲ့. . .”

“ဒီရပ်ကွက်က ပိုဆိုးပါတယ်ကွာ. . . ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်မှာ မနက်ငါးနာရီလောက်ကြီးထပြီး အမျှဝေတာတောင် လော်နဲ့. . .”

“ဒါကြောင့် ဆိုင်းဘုတ်တပ်ပြီး သပိတ်မှောက်ခံရတာ”

“ဟာ. . . မင်းတို့ ငါ့ကို ဝိုင်းသမ နေကြတာလား”

စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး လော်ကို ဝိုင်းကစ်ကြသဖြင့် ဦးအောင်ကျော် အရှိုက်ထိသွားသည်။ ဒီတော့လည်း သူ့နိုင်မည့်ဘက်

ကိုပြောင်းကာ တိုက်စစ်ဖွင့်ကစားဖို့ Line-up ပြောင်းပြီး အသင့်ပြင် လိုက်၏။

“သမတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး သတိထားဖို့ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး. . . တော်ကြာ အကျိုးဆောင်တွေ လော် အသုံးမပြုရေးဆိုပြီး ဆန္ဒဖော်ထုတ်တာတွေ ကြုံလာနိုင်တယ်နော်”

“တော်စမ်းပါကွာ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုး ဘယ်တော့မှ ရှိလာမှာမဟုတ် ဘူး၊ အရေးအကြီးဆုံးက ငါ ဝိုက်ဆာတယ် ထမင်းစားမယ် ဒါပဲ. . .”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်စွာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီနေ့ ဘာမှချက်မထားမိ၊ သူတို့နှစ်ယောက်တောင် တစ်လှည့်စီ အပြင် ထွက်ပြီး ဝယ်စားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ စားလို့ရတာ ဘာမှမရှိကြောင်း ပြောဖို့ အခက်တွေ့နေသည်။

“အဲ. . . ဟို. . . ဟိုဒင်း အဖေအလျှင်ထွက်သွားတော့ ဓမ္မာရုံမှာ ဝဲ စားခဲ့မယ်ထင်လို့”

“ဟ. . . ဒီနေ့ဥပုသ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ဓမ္မာရုံမှာ စားမှာလဲ. . .”

“သား. . . သား. . . သွားဝယ်လိုက်မယ်လေ အဖေ ဘာစားချင် ထဲ”

“တော်စမ်းပါကွာ ခုမှသွားဝယ်တော့ ဘယ်အချိန်စားရမှာလဲ ဒီကိစ္စကို တို့တွေ ရဲရဲဝဲဝဲ ဖြေရှင်းဖို့ လိုနေပြီကွ. . .”

အခွင့်ကြုံခိုက် စင်ပေါ်ရောက်သည့် ဦးအောင်ကျော်က ကျော် စွာအား လိုမ့်ကောတော့၏။ လော်ကိစ္စပျောက်သွားပြီး ထမင်းကိစ္စက မြေတန်းရောက်လာသည်။

“ဘာ. . . ဘာကို ပြောချင်တာလဲအဖေ”

“အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းဖို့ကိစ္စ အဆင်သင့်စားဖို့သောက်ဖို့ ကိစ္စ ဆေ. . .”

ခေါင်းစဉ်ပြောင်းသွားသဖြင့် မင်းရဲလည်း အလိုက်သင့် စကား

ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စ ပြေလည်ဖို့ဆိုတာ ကျော်စွာနဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက် ယောက် မိန်းမယူမှဖြစ်မှာပေါ့. . . အချိန်မှန်စား. . . အချိန်မှန် ဝါးချင်ရင် လုပ်စရာက ဒီတစ်ခုပဲ ရှိတာလေ. . .”

“ဟေ့. . . ဟေ့. . . အဲဒီကိစ္စဆိုရင်တော့ ကျော်စွာလုပ်. . .”

“အဖေ သားကို လွှဲမချနဲ့လေ၊ မိန်းမယူရတယ်ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ အဘက်ဘက်က ပြင်ဆင်ထားနိုင်မှ တော်ရုံကျတာ၊ သားအတွက် အချိန်လိုတယ်အဖေ”

ကျော်စွာက ခေါင်းပေါ်တက်လာမည့် အရှုပ်ထုပ်အား ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ဦးလေး ယူလိုက်. . .”

“ဘာကွ ငါသာ မိန်းမယူချင်မှဖြင့် ငါ့သား ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ စောင့်နေမှာမဟုတ်ဘူး. . .”

“ဒါဆို အိမ်ဖော် ငှားလိုက်တော့”

“ယောက်ျားတွေပဲရှိတဲ့အိမ် ဘယ်မိန်းမက လာလုပ်မှာလဲ”

အကြံပေးအရာရှိမင်းရဲ ပြောသမျှ အစပ်မတဲ့သဖြင့် ညစ်နေ၏။ စားရေးသောက်ရေးခက်နေသည့် ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်စလုံးက မိန်းမယူဖို့ ငြင်းနေကြသဖြင့် ပြဿနာက မျိုးစောင့်ဥပဒေလို လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဖြစ်နိုင်ခြေတွေ ဖြစ်တန်စွမ်းတွေကို ထည့်တွက်ရင် မိန်းမယူသင့်တာ ကျော်စွာပဲ၊ ထိပေါက်ဖို့အတွက် ထိလက်မှတ်လိုသလို မိန်းမယူဖို့အတွက် ရည်စားရှိဖို့လိုတယ်”

“ငါ့မှာ ပေးထားချက်တွေ ပြည့်စုံတယ်ပေါ့. . .”

“အေးလေ. . . မင်းမှာ သျှင်နော် ရှိနေတာပဲ ရှေ့တစ်လွှမ်းတိုးလိုက်ဖို့ပဲလိုတာ. . .”

“နားစမ်းပါကွာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲစရိတ်တောင် သိန်းသုံးဆယ်

လောက်ကုန်မှာ”

တစ်ယောက်ယောက် မိန်းမယူရေးကိစ္စက မြန်မာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲလို ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ်ဖြစ်နေ၏။ သမာသမတ်ကျသည့် ဒိုင်ဖြစ်လိုဟန်တူသော မင်းရဲက ဒါဆို မဲနှိုက်ဟုပြောကာ အားထက်သရောနှင့် မဲလိပ်လုပ်တော့သည်။

“ကဲ ဝိုလ်ဗထူး တန်ဖိုးနည်းအိမ်ရာလို့ သဘောထားပြီး နှိုက်ဆို့က်ကြ”

ကျော်စွာလည်း လွတ်လိုလွတ်ငြား ဘုရားတပြီး မဲလိပ်တစ်စိပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ ထိုမဲလိပ်အား ကျော်စွာ ဖဲပွတ်သလို ပွတ်ကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက်တွင် ဘာမှရေးမထား၊ ပုလိန်းကြီးမို့ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်လိုက်၏။

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဗလာကွ၊ ငါလွတ်သွားပြီ မင်းရဲ့မဲက နှစ်လိပ်ထဲဆိုတော့ အဖေမဲပေါက်တယ် မိန်းမယူဖို့ အဖေတာဝန်ပဲ”

ဦးအောင်ကျော် သူ့မဲလိပ်သူ ဖြန့်ကြည့်၏။ အောင်ဘာလေဆိုသည့် စာလုံးက သူ့အား လှောင်ပြောင်ပျက်ရယ်ပြုနေသလိုလို. . .

“ကဲ. . . ဦးလေး၊ အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့ကြစတမ်းပေါ့ဗျာ ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်ထားလဲ၊ ဝါးခနိဆိုင်က လုံးကြီးပေါက်လှ မုဆိုးမကြီးလား ဆိုက်ကားအုံနာ အပျိုကြီးလား”

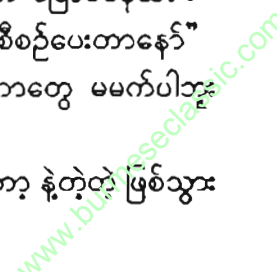
“မင်းအမေသာ မုဆိုးမဆိုရင် ခုချက်ချင်း ဆွဲစိလိုက်မှာ မင်းရဲပေါက်လား”

ဦးအောင်ကျော် ဗလင်းကြီး နှိပ်ကွပ်လိုက်သဖြင့် မင်းရဲ အပင်းခဲ မျှီချရသလို နင်သွား၏။ သို့သော် မျက်ခွက်က ပြောင်နေဆဲ. . .

“လူကြီးတွေက သင့်တော်မယ်ထင်လို့ စီစဉ်ပေးတာနော်”

“ဟုတ်တယ်အဖေ သားက ဂုဏ်တွေဘာတွေ မမက်ပါဘူးနဲ့နိုးသားသားထဲကဆို သဘောတူမှာပါ”

ကျော်စွာတို့ နှစ်ယောက်ပေါင်း ပြန်ဖဲတော့ နဲ့တဲ့တဲ့ ဖြစ်သွား

သည့် ဦးအောင်ကျော်က နောက်ဆုံးပေါ် လက်နက်ဆန်းကို ထုတ်သုံး လိုက်သည်။

“ယူရမယ့်မိန်းမ ခုမှလိုက်ရှာနေလို့ကတော့ မင်္ဂလာပွဲကို ရေ ဝေးမှာ ကျင့်ပရမလို့ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားအောင် ငါ့သားရည်စား အဖေ့ကို ခဏငှားပါလားကွာ. .”

“ဟဲ့. . ဟာ အဖေ. .”

“အပိုင်မယူပါဘူးကွာ၊ ခြောက်လတစ်နှစ်လောက် ပေါင်းပြီးရင် ပြန်ပေးမှာပါ. .”

ကျော်စွာမျက်နှာက ဓာတ်မြေဩဇာနှင့် ပိုးသတ်ဆေး ဖေါဖေါ သီသီသုံးထားသည့် ကန်စွန်းရွက်ကြော် စားအပြီးမှာ အာဆင်းနစ်ဓာတ် သင့်နေသည့် ရေကို သောက်လိုက်ရသလို မအီမလည်နှင့် ရှုံ့တွဲသွား၏။ မင်းရဲကတော့ ချာလီချက်ပလင်နှင့် မစ္စတာဘီး(နီ) ဇာတ်ကားတွေ ကြည့်နေရသလို ဟားတိုက်ရယ်နေတော့သည်။

“ဘာတွေ သဘောကျနေကြတာလဲ. .”

မေးမြန်းစူးစမ်းသံနှင့်အတူ ဝင်လာသည့် သျှင်နော်အား တွေ့ လိုက်ရသည့် ကျော်စွာတို့အားလုံး နေ့ခင်းကြောင်တောင် သွေးစုပ်ဖုတ် ကောင်နှင့် ပက်ပင်းဆုံရသလိုမျိုး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားကြ၏။ သား ငါရည်းစားကို အဖေက ခဏငှားနေခိုက် ထိုမိန်းကလေးရောက်လာ တာ တိုက်ဆိုင်မှုပဲလား. . .

“ဟင်. . . သျှင်နော်”

မဖွယ်မရာ ပြောမိသည့် ဦးအောင်ကျော်လည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလေပြီ။ သူတို့ပြောတာ မကြားမှန်းသိသော်လည်း စိတ်မလုံသ ဖြင့် အားတုံအားနာဖြစ်နေကြသည်။ ဘာမှမသိရှာသည့် သျှင်နော် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ပင် သူတို့နား ရောက်လာသည်။

“ထိုင်. . ထိုင်လေ သျှင်နော်၊ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲလေ မနက်ပိုင်း ဈေးတစ်ပတ် ကြွေးတောင်းပြီး ပြန်လာ

ဘာ. . .”

“ကြွေးရော ရရဲ့လား. . .”

“ရတဲ့သူလည်းရ၊ ညနေမှလို့ ပြောတဲ့သူပြောပေါ့၊ အာကြမ်း နှုတ်ကြမ်းမှ ဒီကိစ္စက အဆင်ပြေတာလေ. .”

မျက်နှာမပြရဲ ဖြစ်နေသည့် ဦးအောင်ကျော်နှင့် ခွင်ဖန်ပေး ချင်နေသည့် မင်းရဲတို့ ပြိုင်တူလို ထရပ်လိုက်ကြသည်။

“အဖေ ဓမ္မာရုံ ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ် သားရေ၊ သမီး သျှင်နော် အေးအေးဆေးဆေးနေပြီးမှ ပြန်နော်. .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး. . .”

“ကျော်စွာ ငါလည်း လက်ဘက်ရည် သွားသောက်လိုက်ဦးမယ် ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူးကွာ. .”

ဦးအောင်ကျော်နှင့် မင်းရဲတို့ မာရသွန်ပြိုင်ပွဲ ဝင်သလို အိမ်ထဲ မထွက်သွားကြ၏။ ကျော်စွာက သျှင်နော်အား တပ်မက်စွာ ကြည့်လိုက် သည်။ ဘဝအကျိုးပေးကောင်းသဖြင့် သျှင်နော်မှာ အောက်ပါအရည် အချင်းများနှင့် အတော်ပင်ပြည့်စုံသည်။ ဆယ်တန်းသာအောင်ခဲ့လျှင် ကျော်စွာက တွေ့ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းတွေက ဝဲ(လ)ကမ်း ဝဲ(လ)ကမ်း လုပ် ခြင်းပင် ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်၏။

ကျော်စွာ စိတ်အဆာပြေ လက်တုံစမ်းခဲ့ရာမှ ရည်စားအဖြစ် သတ်တွဲခဲ့ကြတာ ခြောက်လနီးပါးရှိခဲ့ပြီ။ သို့သော် သျှင်နော်အလှက လောင်သည်ဟု ကျော်စွာထင်နေမိသည်။

မြတ်နိုးမှုနှင့် တပ်မက်ခြင်းကို အချိုးချကြည့်လျှင် တပ်မက်စရာ ဘာငါးခြင်းက ရာခိုင်နှုန်း နှစ်ဆယ်လောက် ပိုနေ သာနေမည့် အလှ ခြင်္စင်သည်။ တွဲသွားတွဲလာ အပြင်ထွက်သည့်အခါတိုင်း အခြားတစ်ပါး သာ ယောက်ျားများ၏ ပြစ်မှားကြည့်ကို ဖေါဖေါသီသီ ရရှိတာလည်း ကျော်စွာ သဘောမကျ။

သို့သော်လည်း အိမ်ထောင်ရေး ပါရဂူဘွဲ့ယူဖို့အတွက် အချစ်
ဗေဒဘာသာရပ်အား အထူးပြုလေ့လာရာတွင် သျှင်နော်သည် Oxford ထုတ် ပြဌာန်းစာအုပ်တစ်အုပ်လို ပြီးပြည့်စုံသည်။

ဆယ်တန်း(၂)နှစ်ကျ မိန်းမလှတစ်ယောက်အတွက် အသင့်
တော်ဆုံးအလုပ်က ယောက်ျားယူဖို့ပဲဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းပြမြေပုံအတိုင်း
သျှင်နော်ကြိုးစားခဲ့သည်မို့ ကျော်စွာမှာ သူမ၏ တတိယမြောက်ရည်း
စားအဖြစ်သာ စာရင်းဝင်ရှာသည်။ ဒါတွေကို မသိ၍တော့မဟုတ်
ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက် ဆိုစကားသာ ဥပမာ
ပြဌာန်းချက်တစ်ခုဖြစ်လျှင် သျှင်နော်အနေနှင့် နောက်ထပ်ရည်းစား
(၉၇၇)ယောက် ထားခွင့်ရှိနေသေးသည် မဟုတ်လား။

သျှင်နော်တို့ မိသားစု၏ စီးပွားရေး အခြေအနေမှာ ကျော်စွာ
နှင့် ပိန်မသာလိန်မသာ စားနိုင်သောက်နိုင် မရှိမရှား အနေအထား
သာဖြစ်သည်။ ကျော်စွာအဖေက နှုတ်ချိုသို့တစ်ပါး ဆိုသလို ပီယဝါ
စကားပြောက အလျှင်ခဲနေသော်လည်း သျှင်နော်အမေက ငါးစိမ်းသည့်
ပါးစပ်ကို အငှားတပ်ထားသူဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရည်းစားတစ်
ယောက် အနေနှင့်တော့ သျှင်နော်က ပေမီဒေါက်မီ စံချိန်မီသည့်
ကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

“အဟင်း.. အဖေနဲ့ မင်းရဲတော့ ရှောင်သွားကြပြီ သျှင်နော်
“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ.. ”

“ရည်းစားဘဝ လေ့ကျင့်ခန်းအသစ် တက်လို့ရတာပေါ့”
“ဟင်းနော်.. ပြန်သွားလိုက်မှာ.. ”

ပြန်မည်ဆိုသူက အနားကပ်လာသဖြင့်.. သျှင်နော် ပခုံး
ကျော်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့စကားပိုင်းက သူ
နဲ့ဝန်ကြီး ဦးအောင်မင်းနှင့် KIA ဘက်မှ ဝိုင်းချုပ်ဝှံမော်တို့ ဆွေး
ကြသလိုမျိုး ဖြစ်သွားတော့သည်။

အပေးအယူတွေ၊ ညှိနှိုင်းမှုတွေ၊ တောင်းဆိုမှုတွေ၊ စေ့စပ်

ဆင်မှုတွေနှင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်လာသည်။ ကျော်စွာက လမ်းပေါ်
မှာ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ထိုးဖို့ ပစ္စည်းပစ္စယ အစုံရှိသည်ဟု တင်ပြ၏။ သျှင်
နော်က မင်္ဂလာခန်းမက တစ်ပြားမှမလျှော့၊ ကျော်စွာက ကြက်ရိုးပေါင်း
စုံနှင့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးမည်ပြောတော့ သျှင်နော်က ရွှေပုစွန်ရေခဲ
မုန့်နှင့် ကိတ်သုံးမျိုးဟု ဈေးဆစ်ပြန်သည်။

နောက်သလို ပြောင်သလို အတည်ပြောသလိုလိုနှင့် ရှေ့ရေ
ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ စစ်အစိုးရ ကျင့်သုံးခဲ့သော
နည်းအတိုင်း အချိန်ဆွဲမဟာဗျူဟာကို ချပြကာ အတည်အတန့် စကား
ပြောရ၏။

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်သက်မှာ တစ်ခါကြုံရမယ့် မင်္ဂလာပွဲ
တို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်ချင်ကြတာပဲလေ.. ၊ အဲဒီအတွက် ကိုကျော်ကို
ဗိုက်ဆံစုဖို့ အချိန်ပေးပါသျှင်နော်.. ”

“အင်းလေ . . . အဲဒါကောင်းပါတယ်၊ ကိုကျော်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်မှ အမေ့ကို ဖွင့်ပြောမယ်လေ၊ ဒါဆို သိပ်ညှိစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ . . .”

သူ့အနောက် သူ့မဟာဗျူဟာကို လက်ခံလိုက်သဖြင့် ကျော်စွာ သက်ပြင်းရောင်စုံ ချခွင့်ရသွားသည်။ သူ့အနောက်က လွန်သည်ဟု တော့ သူမထင်မိပါ။ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းလိုက်ပြီဆိုလျှင် သတ်မှတ်ကာလတစ်ခုအတွင်း ရွေးကောက်ပွဲ ပြန်လုပ်ပေးရမည်မှာ ဓမ္မတာသာဖြစ်သည်။

သမီးရည်းစားဘဝ အသားကျပြီဆိုလျှင်လည်း မင်္ဂလာဇန့်ခံပွဲတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အိမ်ထောင်သည်ဘဝ တက်လှမ်းမည်မှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာတစ်ခုသာဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

ထိုနေ့က အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်အား စရံသတ်သည့်အနေနှင့် အနမ်းချင်းဖလှယ်ကာ ရင်ငွေလှူအလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲကို အောင်မြင်စွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ယတ္တလောကမှာ ပုပုရွရွ လူမှန်သမျှ
ဆွေမျိုး မတော်ဘူးသူ မရှိဘူးတဲ့
လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ဘဝလောက်တုန်းက အိုဘားမားဟာ
မင်းရဲ့အဖေ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ခဲ့မှာပဲ . . .
ရှာကီရာနဲ့ လေဒီဂါဂါဆို လွန်လေပြီးသော ငှက်ဘဝလောက်က
ငါ့ရဲ့ မယားငယ်လေးတွေပေါ့ . . . အဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ
ဒါနဲ့ စကားစပ် မိုင်လေဆိုင်ရပ်(စ)က မင်းအဖေ
လူပြန်ဝင်စားတာ ဆိုရင်တော့ ကျွိုင်ပဲကွာ . . .

www.burmeseclassic.com

မှတ်နေလား”

“အဲလိုမနှိုင်းစမ်းပါနဲ့ကွာ. . မော်ဒယ်ရှိုးက အကဲဖြတ်ခိုင်ဆို တော်သေး”

“ဒါဆို သျှင်နော်ကို ယူဖို့အထိ စိတ်မကူးသေးဘူးပေါ့ ဟုတ် လား”

“ဒါကြောင့်လည်း သူ မနစ်နာအောင် ငါဆင်ခြင်နေတာပေါ့”
မနက်ခင်းအတွက် နှလုံးသားအာဟာရနှင့် အစာအိမ်အာဟာ ရတို့ကို ပြည့်တင်းပြီးနောက် ကျော်စွာတို့ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အဖေ အတွက် ပဲအိကြာနှင့် ပေါဆိမ့်ပါဆယ် ဆွဲခဲ့သည်။

အဖေက အိမ်စောင့်ရင်း ပြန်လာပို့သည့် ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံ အလုံးသုံးဆယ်ကို စစ်ဆေးကာ လက်ခံနေသဖြင့် နားခိုင်းပြီး ကျော်စွာ တို့ ဝင်လုပ်လိုက်သည်။ မနက်စောစော ကျန်ငွေ ငါးထောင်သုံးရာ ရ လိုက်သဖြင့် ကျော်စွာအားတက်သရော ဖြစ်နေ၏။ မင်းရဲက ဖြတ် ဖောက်ပြီးသား စားလုံးများကို ဘောင်ကျက်ထားသော ကတ္တီပါပိတ် ကားပေါ်တွင် စီရီကာ နေရာချနေသည်။

ဒီဖေါ်ပြားတွေပေါ်လာတာ အတော်ပင် အသုံးဝင်လှ၏။ ဟိုး အရင်က သစ်သားကို နန်းမျှင်လွှစက်ဖြင့် ဖောက်ရဖြတ်ရတာ လက် ဝင်ပြီး ပင်ပန်းလွန်း၏။ သစ်အသုံးပြုရသည့်အတွက် ငွေရင်းကလည်း များသည်။ ခုများတော့ မဏ္ဍပ်တစ်ဆောင်လုံးအတွက် နဖူးစီး ကနုတ်ပန်း အလှတွေ၊ တိုင်ထောက် နဂါးရုပ်တွေ၊ ခြင်္သေ့ရုပ်တွေကို အချိန်ကုန်ငွေကုန်သက်သာစွာ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့ဆိုတော့ အဖေ မဓမ္မာရုံမှာပဲ ဆွဲလိုက်တော့ မယ်၊ မင်းတို့လည်း ဝယ်သာ စားလိုက်ကြတော့. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရတယ်အဖေ ဘာမှမပူနဲ့”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ မိန်းမယူဖို့ကိစ္စ ဦးလေး မဲပေါက်ထား တာနော် တာဝန်ကျေအောင်လုပ်ဦး. . ”

“အဲဒါတော့မပူနဲ့ ဈေးထောင့်က ကုန်မာဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ အပျို ကြီးညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ငါ အစပျိုးစမ်းသပ်နေတာ. . ”

“ဟာ. . အဖေ နှစ်ယောက်တောင်လား. . ”

“အေးလေ မင်းပဲ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေချင်တယ်ဆို. . တစ်ယောက်က လျော်ဖွပ်. . တစ်ယောက်က ချက်ပြုတ်၊ အိုကေပဲ”

“အဖေရယ် နှစ်ယောက်တော့မလုပ်ပါနဲ့ သားရည်းစား ငှားဆို လည်း ငှားပါမယ်. . ”

“တော်စမ်းပါ ငါ့သားရာ၊ နေ့ပြောနောက်ကြည့် ဟိုနေ့ကလို ဖြစ်နေဦးမယ်. . ကဲ. . သွားပြီ”

ဦးအောင်ကျော် လက်စွဲတော် ဝါးခမောက်လေးဆောင်းကာ ထွက်သွားတော့၏။ လောလောဆယ် လုပ်စရာမရှိသည်မို့ ကျော်စွာ ဖုန်းဖွင့်ပြီး Facebook ထဲဝင်ကာ ပွားနေလိုက်သည်။

ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲ ပြီးချိန်မှာ ဂါနာကမော်ဆရာနှင့်အတူ ရေပန်း စားနေသည်က ကွယ်လွန်သူ ရေဘဝကြီးကိုယ်စား အနိုင်အရှုံးခန့်မှန်း ပေးခဲ့မည့် ပန်ဒါဝက်ဝံလေးနှစ်ကောင် အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ် ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲက ပြဿနာတော့စုံသည်။ ပွဲစမည့် အချိန်အထိ အပြီးမသတ်နိုင်သည့် ကစားကွင်းတွေ ကျန်ရှိနေသေးသ လို့၊ အလွှာပေါင်းစုံ၏ ဆန္ဒပြပွဲတွေကလည်း ခြိမ့်ခြိမ့်သည်သည် ဖြစ် ပေါ်နေ၏။

ဘရာဇီးမှာ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲစဉ်များ လာရောက်ကြည့်ရှုကြမည့် ပရိသတ်အား ပြုစုယူယကာ ဖျော်တော်တက်ဖို့ လိင်အလုပ်သမ (၁) သန်းကျော်ကတော့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီဟုလည်း ကြေညာချက် ထုတ် ထားသည်။ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပါလား ဟရိုဟုသာ မှတ်ချက်ချရမလို ဖြစ်နေ၏။

ထိုလိင်အလုပ်သမများအား လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်ကပင် အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်တန်းပေးထားပြီးသား ဖြစ်သည့်ဟုလည်း နေ

သားထားတာ တွေ့ရသည်။

“အင်း. . . ဘောလုံးကွင်းသာပြီးအောင် မလုပ်နိုင်တာ၊ ဒါမျိုး ကျတော့ သွက်သား၊ အမျှော်အမြင်ကြီးလိုက်ကြတာ. . .”

“ဘာတွေ အမျှော်အမြင် ကြီးနေတာလဲ”

နားစွန်နားဖျားကြားတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရအောင် မင်းရဲက လှမ်းမေးသည်။

“ကလေး ကလေးလို နေစမ်း၊ နေရာတကာ ဝင်မပါနဲ့”

ဘလိင်းကြီး အဖဲ့ခံလိုက်ရသဖြင့် မင်းရဲ ဖုသွားသည်။ သို့သော် အခြေအတင်ပြန်ပြောမနေဘဲ သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေ၏။ ထိုစဉ် မင်္ဂလာအခမ်းအနားဆိုင်းဘုတ် အပ်ထားသော နောက်ဖေးလမ်းမှ ဆယ်အိမ်မျှ ဦးချာတိတ်ရောက်လာသည်။

“ဟေ့. . . မောင်ကျော်စွာ ဆိုင်းဘုတ်ပြီးပြီလားကွ. . .”

“ဪ. . . ဦးချာတိတ် ပြီးပြီဦး စာလုံးတွေ ပင်အပ်ထိုးနေပြီ ခဏပဲစောင့်”

“အေး. . . အေး”

ဦးချာတိတ် ခုံတစ်လုံးဆွဲကာထိုင်ရင်း မင်းရဲ လုပ်သမျှ ဝေးကြည့်နေ၏။

“အလေ့အကျင့်နဲ့ အတွေ့အကြုံက ဘယ်လုပ်ငန်းမှာမဆို အရေးကြီးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး ကျွမ်းကျင်မှုရှိမှ အောင်မြင်နိုင်တာပါ”

“ဒါပေါ့ကွာ. . .”

ကျော်စွာနှင့် ဦးချာတိတ် အာလာပသလ္လာပ စကားပြောနေကြစဉ်မှာပင် မင်းရဲ အလုပ်လက်စသတ်လိုက်သည်။

“ကဲ. . . ဦး ယူသွားလို့ရပြီ”

မင်းရဲယူလာသည့် ဆိုင်းဘုတ်အား ဦးချာတိတ်ဖတ်ကြည့်သည်။ ဖတ်ပြီးတော့ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟင် နာမည်မှားနေတယ်ကွ၊ သတို့သားက ချစ်မင်းမောင်လေ ချစ်နိုင်မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ. . . ကျွန်တော် မမှားပါဘူး. . .”

မင်းရဲက မမှားဘူးပြောရင်း ပေးထားခဲ့သည့် မင်္ဂလာဖိတ်စာ တို့ယူကြည့်လိုက်သည်။

“အဲ. . . ဟုတ်သား ချစ်မင်းမောင်တဲ့ ချစ်နိုင်မဟုတ်ဘူး”

“သေချာကြည့်မိလို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းလုပ်ပုံက ငါ သမီး လင်နှစ်ယောက်ယူသလို ဖြစ်သွားမှာ”

“မင်းရဲကလည်းကွာ ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မှားရသ သား”

“ဆောရီးကွာ. . . စာလုံးတွေက ဖောက်ပြီးသားပါ။ ပင်အပ် ခြုတ်ပြီး ပြန်တပ်လိုက်ရဲ့ပဲ. . .”

“မြန်မြန်ပြန်လုပ်ပေးလိုက် ခဏလေးပါဦး မကြာပါဘူး”

“ရပါတယ်ကွာ မင်္ဂလာဆောင်က မနက်ဖြန်မှလေ နာမည် နှိပ် အရေးကြီးတယ်”

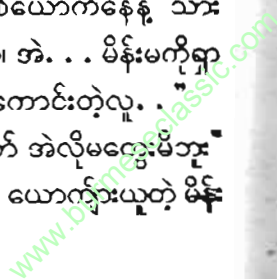
မင်္ဂလာဆောင်ဆိုင်းဘုတ်ချင်း နာမည်မှားတပ်မိ၍ ကျော်စွာ ဗျာဗျာသလဲ တောင်းပန်ရသည်။ မင်းရဲက ပင်အပ်နှင့် တွယ်ထားသည့် စာလုံးများကို ပြန်ဖြုတ်ပြီး နာမည်အမှန်ကို ဂရုတစိုက် ပြန်တပ်သည်။ အားနာနာနှင့် စကားမရှိ စကားရှာကာ ကျော်စွာ လျှောက်ဖေါမိသည်။

“သမီးကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးပြီးပြီဆိုတော့ ဦးလေး မိဘဝတ္တ ရား ကျေသွားပြီပေါ့နော်. . .”

“အေး. . . ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ မိဘတစ်ယောက်နေနဲ့ သား သမီးကို အလွန်ဆုံး တာဝန်ယူရ (၂၄)နှစ်ပေါ့ကွာ၊ အဲ. . . မိန်းမကိုရှာ တွေးရတာ အနည်းဆုံး နှစ်(၄၀)ကွ၊ အဲဒါ ကံကောင်းတဲ့လူ. . .”

“ဗျာ. . . အဲ. . . ဟုတ်တယ်နော် ကျွန်တော် အဲလိုမတွေးမိဘူး”

“စဉ်းစားကြည့်လေကွာ အသက်(၂၀)မှာ ယောက်ျားယူတဲ့ မိန်း

တလေးတစ်ယောက်ကို သူ့အဖေက နှစ်(၂၀)ပဲ ရှာကျွေးခဲ့ရတာလေ
“ဟုတ်တယ်နော် သူ့ယောက်ျားဆို သေတပန်သက်တဆုံးပဲ”
“အဲဒါကြောင့် ယောက်ျားတွေကို နွားလို့ပြောတာပေါ့”

“ဟုတ်ပဲ ဦးလေးရာ၊ မင်္ဂလာဆောင်မယ့် ဦးသမီးက အသက် ဘယ်လောက်လဲ. .”

“(၁၇). . အဲ. . ဆော. . ဆောရီး (၁၈)ကွ၊ အသက်ပြည့်လို့ ခွင့်ပြုလိုက်တာ၊ ဟဲဟဲ. . . ငါ (၁၈)နှစ်ပဲ တာဝန်ယူလိုက်ရတာ၊ ဟဲ့ ကောင် ငါ့ သမက်တော့ မောကြောဆိုက်ပြီ”

“ဟားဟားဟား. . ဟုတ်ပဏာ ချီထောင်ထောင် ပခုံးကောင်း ကောင်းနဲ့ နွားအသစ်လေး. . ဟားဟားဟား”

“အောင်မာ. . သူများလျှောက်ပြောမနေနဲ့ မင်းလည်း နွားဖြစ်

ချင်လွန်းလို့ မြက်လိုက်ရှာနေတာမဟုတ်လား. . ၊ ကဲ. . ဦးလေး ရော ဒီမှာ ပြီးသွားပြီ၊ ခုမှ လူမှန်နေရာမှန် နာမည်မှန်ဖြစ်သွားတာ”

“အေး. . အေး. . ကျေးဇူးပဲ”

ဦးချာတိတ် ကျန်ငွေနှစ်ထောင်ပေးကာ ဆိုင်းဘုတ်ယူပြီး ထွက် သွား၏။ သမီး၏လယ်မှာ ထွန်ယက်မည့်နွား၊ အဲ. . သမီးတစ်ခု အ ရင်းပြုပြီး ရလိုက်သည့် နွားတစ်ကောင်ကြောင့် မာန်တက်ပြီး ခေါင်း မောရင်ကော့ကာ ထွက်သွားသည့် ဦးချာတိတ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မင်းရဲ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မချီမချင်နဲ့. .”

“ငါ မှားတပ်မိတဲ့ ချစ်နိုင်ဆိုတာ ဦးချစ်နိုင်(၆၈)နှစ်ကွ၊ ဒီညနေ ချမယ့် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ရှေ့မှာ ချိတ်ဖို့ဆိုင်းဘုတ်. .”

“ဟေ. .”

မင်းရဲ တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်နေသော်လည်း ကျော်စွာ မရယ်နိုင်၊ မမှားကောင်းမှားကောင်း သတို့သားနှင့် အသုဘနာမည် မှားရသည်တဲ့။

“တော်သေးတာပေါ့. . ဘယ်ဆိုင်းဘုတ်က နာမည်လဲဆိုတာ ဦးချာတိတ် သိမသွားလို့ နို့မို့ဆို ရှင်းမထိ ဖြစ်တော့မှာ”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ယတြာချေပြီးသားဟောင်ဖြစ်သေး၊ ချစ်မင်း မောင်. . တော်တော်နဲ့သေမှာ မဟုတ်ဘူး အသက်(၁၂၀)နေရမှာ. . ဘားဟားဟား”

“ဒါဆို သူ့ရဲ့ နွားဘဝက (၁၂၀)နှစ်ဖြစ်သွားမှာပေါ့ဟ၊ သနား ပါတယ်ကွာ”

နွားဖြစ်နိုင်ခြေ မရှိသေးသူများက နွားဖြစ်စောသူအား လျှောက် ပြောတောင်းတိုက်နေကြစဉ် ရဟန်းခံရှင်ပြု အလှူအတွက် မကြာပီဘူး ညီညီ ရောက်လာ၍ စကားပြတ်သွား၏။

ဈေးနှုန်းညှိနှိုင်းခြင်း၊ ရက်သတ်မှတ်ခြင်း၊ စာရင်းသွင်း စရံယူ

ခြင်းတို့ ဆောင်ရွက်ပြီး နဖူးစည်းအတွက် အလှူရှင်များ ကမ္မည်းဆိုင်
ဘုတ်နေရန် ဖိတ်စာတစ်စောင်ယူထားပြီးနောက် မဏ္ဍပ်ငှားသူ ပြန်
သွား၏။ အချိန်လည်း မနည်းတော့သည့်အတွက် ဆိုင်တံခါးပိတ်ပြီး
ထမင်းစား ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ယုဇန(၂)လမ်းထိပ် ထမင်းဆိုင်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း
အလှူပေးသလို တိုးဝှေ့နေသည့်လူတွေကို တွေ့ရသည်။ ဆိုင်ရှေ့တွင်
အုတ်သဲကျောက်သယ်သည့် ကားနှစ်စီးအပြင် ဆိုက်ကားငါးစီး ရပ်
ထားတာတွေ့ရ၏။ စားဖို့မပြောနှင့် ထိုင်စရာရရှိမိတောင် တန်းစီရမည့်
အနေအထား... .

မင်းရဲက ခုံတန်းနှင့် စားပွဲအလွတ်ကို ချောင်းပြီး ဇွတ်အတင်း
နေရာဝင်ယူ၏။ ကျော်စွာလည်း ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း တိုးဝှေ့ဝင်ထိုင်
ရသည်။ ငါးခေါင်းနှင့်တစ်ပွဲ ဝက်နံရိုးနှင့်တစ်ပွဲ မှာပြီး ထမင်းဟင်းရောက်
လာဖို့ စောင့်ရတာကလည်း ဇာတ်လမ်းတွဲ ဆယ်မိနစ်စာလောက် ကြည့်
ရဖို့ ကြော်ငြာနာရီဝက်ကို စောင့်ရသလို ဖြစ်နေသည်။

ဒီဆိုင်က ဟင်းပွဲလိုက်မှာမှာ တစ်ခါပြင်ပဲစားစား လူတစ်
ယောက်စာ ငါးရာမှ တစ်ထောင်အတွင်းသာရှိ၍ အခြေခံလူတန်းစား
တွေ တစ်ခဲနက် အားပေးကြသည်။

လူတစ်ဦးတစ်နေ့ဝင်ငွေ နှစ်ထောင်နှင့်လောက်သည်ဟုပြောခဲ့
သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဒီဆိုင်မှာ ဘဲဥနှင့် တစ်ခါပြင်မှာစားပြီး တွက်ချက်
ခဲ့တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ ထမင်းဟင်းတွေ
ရောက်လာသည်။ ဆာနေပြီမို့ ခေါင်းမဖေါ်တမ်း လွေးကြသည်။

အရည်သောက် ပဲဟင်းချိုအပြင် အမယ်စုံအတို့အမြွပ်နှင့် ငမီ
ရည်မွှေးမွှေးကြောင့် စားလို့ကောင်းနေ၏။ ဝက်နံရိုးတစ်ဖတ်ကို ခင်
ရင်းနှင့် ထိုးကော်လိုက်သည့် ကျော်စွာ၊ လက်ဆများသွားပြီး ချော်ထွတ်
ကာ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဟာခနဲ အော်လိုက်မိသော်လည်း ဝက်နံရိုးက သူထံ ပြန်မလာ

တော့၊ အမြီးနှံကာ အသင့်မျှော်နေသည့် ဂုဏ်ကျားက ကောက်ချိပြီး
ထွတ်ထွတ်ဝါးစားနေတော့၏။

နှစ်ထပ်ရှိမှ မှတ်မိမည့် ကျော်စွာ၊ နောက်ထပ် နံရိုးတစ်တုံး
ခင်ရင်းနှင့် ထိုးကော်ပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ချော်ပြီး ခုန်ယုံထွက်
သွားသည့် နံရိုးယုံကြောင့် အောင်နက်နှင့် ဂုဏ်ကျားတို့အကြား ငြိမ်း
ချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်ရေး သဘောတူညီချက် ပျက်စီးသွား၏။

တိရစ္ဆာန်လောက ထုံးစံအတိုင်း အင်အားကြီးသူ အနိုင်ယူသွား
သဖြင့် အောင်နိုင်သူ၏ မာန်ဖီသံ၊ ရှုံးနိမ့်သူ၏ တဂိန်ဂိန်အသံတို့ ဆူညံ
သွား၏။ ထိုပွဲစဉ်ကို မနေတတ်သူတစ်ဦးက လက်ဆေးရေနှင့် ကောက်
ထုတ်လိုက်သဖြင့် ဒိုင်ပွဲရပ်နှင့်ပြီးစီးသွားသည်။ နံရိုးသုံးတုံးပဲပါသည့်
ကျော်စွာဟင်းပွဲက မျက်နှာငယ်လို့နေခဲ့ပြီ။

“မင်းကွာ. . ဒီလောက် သဒ္ဓါအားကောင်းမှန်း ငါမသိဘူး၊
အလေ အဖေတူသားဆိုတော့ မလျှာဘဲ မနေနိုင်ဘူးပေါ့. . . ခွေးတွေ
အာဟာရဒါနပြုတဲ့ ကုသိုလ်ဟာ ခွေးဖြစ်ရင်တောင်မှ အယ်ဇေးရှင်း
သောက်တော့ သေချာပြီးသားပါ. . .”

“ဟေ့ကောင် ငါတင်းနေတာနော် မင်းဟင်းတွေယူပြီး ဖျင်း
တစ်မယ်”

မင်းရဲ နောက်ပြောင်ပြောဆိုသည့် စကားကြောင့် ထမင်းစား
သူများ ပွဲကျသွားသည်။ ကျော်စွာလည်း ရှက်ရှက်နှင့် ငါးကြော်တစ်
ထောင်ထပ်မှာကာ ထမင်းဆက်စားရသည်။

နောက်ဆုံး လက်ကျန်နံရိုးကို ခက်ရင်းနှင့်ထိုးဖို့ ဟန်ပြင်ပြီးမှ
ခွေးသွားသဖြင့် လက်ဆေးပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ် နယ်ဖတ်၍ တွယ်
သွားသည်။ ထိုအခါမှပဲ မှာထားသမျှ ဟင်းတွေ ဝိုက်ထဲ ပြောင့်ပြောင့်
ခင်ရင်းရောက်တော့၏။ ထိုဒါနအတွက် ကျော်စွာတစ်ယောက်ထံ
ဆွဲနှစ်ရာ ရှင်းလိုက်ရသည်။

လူလည်းဝ ခွေးလည်းအာသာပြေသည့် နေ့လည်စာ စားပွဲအ

ပြီး သွားကြားထိုးတံ ကိုယ်စီခဲကာ လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေက တစ်စီး၊ ယာဉ်ကြောကြပ်တာ ကားလမ်းပိတ် ဘာလည်း မပြောနှင့်၊ ရပ်ကွက်ထဲက လမ်းတွေတောင် အရင်လို ဖြတ် ကူးရတာ မလွယ်တော့။

ကျော်စွာတို့ လမ်းဖြတ်ကူးပြီး အလယ်မျဉ်းဖြူတွင်ရပ်ပြီး စောင့်နေစဉ် တဖက်ယာဉ်ကြောမှ ကားတစ်စီးယာဉ်ကြောပြောင်းပြန် ကျော်တက်လာတာ ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည်။

“ဟာ ဟေ့ကောင် ကား ကား..”

မင်းရဲက အလန့်တကြား အော်ဟစ်သတိပေးပြီး ရှော့ထိုး လိုမ့်ထွက်၍ ရှောင်တိမ်းသွားသည်။ ကျော်စွာ ကားကိုမြင်ပြီး ရှောင် ကြိုးစားသော်လည်း မမှီတော့၊ ပရာဒိုကားကြီး သူထံတိုးဝင်လာတာထက် သာ အထိတ်တလန့် သိလိုက်ရ၏။

“ဝုန်း”

“ဒိုင်း”

“ကျွဲ..”

တိုက်မိသံ၊ အလန့်တကြားအော်ဟစ်သံ၊ ကျော်စွာ၏ နာကျင်စွာအော်သံတို့ ဆူညံစွာပေါ်ထွက်လာသည်။ မင်းရဲလည်း လိုမ့်ထွက် လဲကျနေရာမှ လူးလဲထကာ ကြည့်လိုက်တော့ ကားဘီးရှေ့ စက်ခေါင်း အောက်မှ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည့် ကျော်စွာအား တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကျော်စွာ သူငယ်ချင်း..”

မင်းရဲ အထိတ်တလန့်အော်ခေါ်ကာ ကားရှေ့အရောက် ရောက်၍ ကျော်စွာအား ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ကျော်စွာ.. ကျော်စွာ ဘာဖြစ်သွားလဲ.. ဘာဖြစ်လဲ..”

“ခြေထောက်.. ခြေထောက်.. ညာ.. ညာဘက်..”

ဒါပဲပြောပြီး ကျော်စွာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကားရှေ့ ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာနှင့်

အေးရောက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆွမ်းကြီးလောင်းဖို့ ပြေးဝင်လာ သည့် လူအုပ်လည်း ဒရိုင်ဘာက အမျိုးသမီးဖြစ်နေသည့်အတွက် ကိုယ် ညီလက်ရောက် မလုပ်ဘဲ ဝိုင်းဝန်းအပြစ်တင် နေကြသည်။

“ကားကို ဘယ်လိုမောင်းတာလဲ..”

“သိပ်ရမ်းကားတာပဲ..”

“ရဲကို ဖုန်းဆက်..”

ကြောက်နေသူကို ဖြေခြောက်သည့် စကားတွေကြားမှ တုန်ရင် နေသည့် အသံချိုချိုလေး ထွက်လာ၏။

“သူ.. သူ.. ဘာဖြစ်သွားလဲ..”

မင်းရဲ မော့ကြည့်ပြီး အသံပြတ်နှင့်ပြောလိုက်သည်။

“ခြေထောက်ထိသွားတာ မမြင်ဘူးလား၊ ဒီမှာ သွေးတွေကို မြင်လို့”

“ဟို.. ဟို.. အန်တီတို့ အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်ကွယ်..”

အေးပေါ်တင်ပေးကြပါလား ဆေးရုံပို့ရအောင်.. တော်ကြာ သွေးလွန် သွားလိမ့်မယ်..”

အမျိုးသမီးကြီးပြောတာ မှန်နေ၍ ဝိုင်းကြည့်နေသူများအား အတူအညီတောင်းကာ ကားပေါ်ပွေ့တင်ရသည်။ ကိုယ့်ရပ်ကွက်သား မှာ ချည်းပဲမို့ ရင်းနှီးသည့် ထွန်းထွန်းကိုပါ မင်းရဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကားကို ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်မလေးက မောင်းလာ၏။

အန်တီကြီးက နောက်ခန်းကိုလှည့်ကြည့်ပြီး အခြေအနေ တောင်းလား တတွတ်တွတ်မေးသည်။

“သတိမရဘူးဗျ.. အနီးဆုံး ဆေးရုံကိုသာမောင်း”

“ဒီ.. ဒီ.. နားမှာတော့ O.S.C ရှိတယ်လေ..”

“ယာဉ်တိုက်မှုဆို အဲဒီဆေးရုံတွေက လက်မခံဘူး၊ မြောက်ဥက္က မေမာဝီဆေးရုံပဲမောင်းဗျာ မြန်မြန်လေး..”

ထွန်းထွန်းက အတွေ့အကြုံအရ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်နိုင်သဖြင့်

မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံသို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့သည်။

“ကျော်စွာ. . ကျော်စွာ. . သူငယ်ချင်း၊ သတိထားပါဦး. . ကျော်စွာ”

မင်းရဲက ရင်ခွင်ထဲမှ ကျော်စွာမျက်နှာအား ပွတ်သပ်ပြီး တွတ်တွတ်ခေါ်ကြည့်သည်။ ပြန်မထူးသော်လည်း ကျော်စွာ ညည်းမေ့၍ အနည်းငယ်စိတ်အေးရသည်။

“နာမည်က မောင်ကျော်စွာတဲ့လား. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

အန်တီကြီးစပ်စုမေးမြန်ခိုက်မှာပင် ကားက ဆေးရုံထဲဝင်လာသည်မို့ စကားပြတ်သွား၏။ အရေးပေါ်ဌာနမှာ ဦးစွာ စစ်ဆေးပြောကုသသည်။ ဆေးရုံမှာပင် အခြားယာဉ်တိုက်မှုနှင့် ရောက်နေသည့် ယာဉ်မူစစ်လည်းရှိနေသဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။ အန်တီကြီးက မင်းရဲအား လက်တို့ခေါ်ကာ ညှိနှိုင်းသည်။

“သားရယ် အမှုတော့ မဖွင့်ပါနဲ့ကွယ်၊ အန်တီ အစစအရာရာ တာဝန်ယူပါတယ်. . ၊ ဟိုသူငယ်လေး အကောင်းပကတိနဲ့ ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့အထိပေါ့၊ ဆေးကုသ စရိတ်အပြင် နစ်နာကြေးပါ လုံလောက်အောင်ပေးမှာပါကွယ်. . ”

“ကျွန်တော်က လူနာရှင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေ သူ့အဖေလာ ပြောပါ. . ”

“အန်တီက B4U အထည်ချုပ်စက်ရုံပိုင်ရှင်ပါကွယ်၊ ငွေကြေးရေး ထည့်တွက်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး အားလုံး ပြန်ကူညီပေးမှာ အမှုမဖွင့်ဖို့ပဲ ညှိပေးပါကွယ်. . ”

အရေးပေါ်ပြုစုကုသမှုကြောင့် သတိပြန်ရလာပြီဖြစ်သည့် ကျော်စွာအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြရ၏။ ကျော်စွာနှုတ်မှ အမှုတော့ ချင်ပါဟုပြောသဖြင့် ကိစ္စပြတ်သွားသည်။

ကျော်စွာအခြေအနေက နေရာအနှံ့ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာနှင့် ည

ဘက်ခြေသလုံးရိုး ကျိုးသွားသည်မို့ ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ကာ ကုသရသည်။ အန်တီကြီးနှင့် မင်းရဲက အရိုးအကြောဆောင်မှာ အထူးခန်းရအောင် ကြိုးစားရသည်။ တစ်ယောက်ခန်း ဘယ်လိုမှမရသည့်အတွက် တံခါးမရှိ ဓားမရှိ လေးယောက်ခန်းကိုသာ ယူလိုက်ရသည်။

လက်ငင်းကုန်ကျစရိတ်တွေ ချက်ချင်းရှင်းပေးသည့်အပြင် မင်းရဲလက်ထံ ငွေသုံးသိန်းထည့်ပေးသည်။ ကျော်စွာအတွက် ရထားသည့်ကုတင်ပေါ် နေသားတကျဖြစ်သွားမှ ထွန်းထွန်းသတိပေးသဖြင့် ဦးအောင်ကျော်ထံ ဖုန်းဆက်ရသည်။

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် အလန့်တကြားဖြစ်နေသည့် ဦးအောင်ကျော်ကို သိပ်စိတ်မပူရန် အခြေအနေကို အကျဉ်းခြုံပြောရ၏။

“သားတို့ အန်တီဖုန်းနံပါတ်ယူထား အရေးကြီးရင် ကြီးသလို ဖုန်းဆက် ဘာမှ လိုလေသေးမရှိစေရဘူးလို့ အန်တီကတိပေးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

“အန်တီ စက်ရုံကို မသွားမဖြစ်သွားရမှာမို့ သမီးရွန်းလဲ့နိုင်ကို ထားခဲ့မယ်၊ သူငယ်လေး အဖေလာတော့ သူ့အားလုံး ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်ကွယ် အန်တီကို ခွင့်ပြုပါဦး. . ”

အန်တီကြီးက ရွန်းလဲ့နိုင်ဆိုသည့် သူ့သမီးကိုထားခဲ့ပြီး ပြန်သွား၏။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကျန်ခဲ့သည့် ရွန်းလဲ့နိုင်က သနားစရာပင် ထောင်းနေသည်။ တစာစာ ညည်းညူအော်ဟစ်နေသည့် ကျော်စွာကို ကြည့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေရှာသည်။ နဒ့(စ်)အား အကျိုးအကြောင်း သွားပြောတော့ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး ထိုးပေး၏။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ ဆေးစွမ်းပြသည်လားမသိ ကျော်စွာ ညည်းသံတိတ်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးအောင်ကျော် အူယားဖား ယားနှင့် ရောက်လာ၏။

“သား. . သားလေး ဘယ်လိုနေသေးလဲ သက်သာရဲ့လား” ခြေထောက်မှာ ကျောက်ပတ်တီး၊ ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနှံ့မှာ

ပလပ်စတာတွေ ကပ်ထားရသည့် သားကိုကြည့်ပြီး ဦးအောင်ကျော် မျက်ရည်လေးတစ်စမ်းစမ်း ဖြစ်နေသည်။

“ခြေထောက်တစ်ဖက်ကျိုးသွားတာကလွဲပြီး ကောင်းပါတယ် အဖေ..”

စကားပြောနိုင်သေးသည့် သားကိုမြင်ရမှ ဦးအောင်ကျော် ရင်ထဲကအပူမီး အနည်းငယ် လျော့ကျသွား၏။

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီကားမောင်းတဲ့ကောင်း..”

“ရှင်..”

ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်သည့် ဦးအောင်ကျော် ၏ မေးခွန်းကြောင့် ရွန်းလဲ့နိုင် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရှာ သည်။

“ဦးလေး ကားမောင်းတာက သူပါ..”

“ဟေ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် အဲဒီအတွက် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါ တယ်ရှင်..” ဒီက အစ်ကို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ပြန်ရပ်နိုင်တဲ့အ ထိ အစစအရာရာ အားလုံးတာဝန်ယူပေးသွားမှာပါရှင်..”

ရွန်းလဲ့နိုင်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဖြေရှာသည်။

မင်းရဲကလည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဖြည့်စွက်ရှင်းပြ သည်။ လိုလေသေးမရှိ တာဝန်ယူထားကြောင်း သိရမှ ဦးအောင်ကျော် ဒေါသပြေကာ စိတ်အေးသွား၏။

“ဓာတ်မှန်လည်း ရိုက်ပြီးပြီဦး ပြန်ကောင်းမှာပါတဲ့၊ လူငယ် ဖြစ်တဲ့အတွက် အရိုးပြန်ဆက်တာလည်း မြန်မယ်လို့ပြောပါတယ်.. ဒါပေမဲ့ တစ်လကျော်ကျော်လောက်တော့ ကြာမယ်၊ တစ်လခွဲ နှစ်ထ နီးပါးပေါ့..”

“အင်း.. ဒါဆို အိမ်ကအလုပ် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ..”

“ဦးလေးပဲ တာဝန်ယူလိုက်လေ၊ ကျွန်တော် ကျော်စွာနားမှာ

အမြဲရှိနေမှာပဲဟာ..”

“လိုအပ်ရင် နေ့စောင့်ညစောင့် သူနာပြုပါ ငှားပေးပါမယ် ရှင်..”

တရားခံဖြစ်သည့် မိန်းကလေးက တာဝန်ယူစကားတွေ အ ကြိမ်ကြိမ်ပြောလာတော့လည်း စိတ်နှလုံးကောင်းအခံရှိသည့် ဦးအောင် ကျော် ပျော့သွားရပြန်သည်။

“ရပါတယ် ညီမရယ်၊ ဒီနေ့တော့ ကိုယ်စောင့်ပေးလိုက်ဦးမယ် အခြေအနေအရ လိုအပ်မှပဲ နှာ(စ်)ငှားတာပေါ့..”

မင်းရဲကြားဝင်ညီပေးလိုက်၍ အဆင်ပြေသွားသည်။ ရောက် နှင့်ပြီးသည့် လူနာများ၏ အခြေအနေကို စလုလာပြီး အရေးအကြီး ဆုံးဖြစ်သည့် ယောက်ျားသုံး ဆီးဘူးနှင့် နောက်ဖေးအိုး ဝယ်ရသည်။ တုတ်ပေါ် ပက်လက်အနေအထားနှင့် ရက်ရှည်နေရမည်မို့ ဓာတ်ဘူ သောက်ရေ၊ အဆာပြေစားစရာမုန့်မျိုးစုံနှင့် ကော်ဖီမစ်တွေ တစ်ပုံ တပင်ကြီး ဝယ်လာပေးသည့် ရွန်းလဲ့အား သူတို့အားနာလာကြပြီ။

ညနေခြောက်နာရီ ဧည့်ခိုက်ကုန်တော့မှ လူပိုတွေပြန်ဖို့ ပြင်ကြ သ်။ မင်းရဲ ညစောင့်မည်ဆို၍ ဦးအောင်ကျော် ထွန်းထွန်းနှင့် ရွန်း လဲ့နိုင်တို့ ပြန်ကြမည်ဖြစ်သည်။

“ထူးခြားရင် အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ပါနော်၊ လိုအပ်တဲ့ဆေး ဆရာဝန်ညွှန်ကြားရင် ဝယ်ပေးပါ..” စာရင်းတွေဘာတွေ ပြန်ပြောစ ရာ မလိုပါဘူးရှင်..”

“အေး.. အေး.. ကလေးမတို့က တာဝန်သိလို့ အားတောင် မခံပါတယ်.. ဦးရဲသား ကံဆိုးလို့ ကားတိုက်ခံရပေမယ့် ကံကောင်း လို့ တာဝန်ယူချင်စိတ်ရှိတဲ့ လူနဲ့ဆုံရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ် တွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မလည်း တစ်နေ့တစ်ခေါက် ပုံမှန်လာကြည့် ပေးပါမယ်၊ ခုတော့ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်..”

ရွန်းလဲ့အရင်ဆုံးပြန်သွား၏။ ဦးအောင်ကျော်နှင့် ထွန်းထွန်းတို့ စုစုတာကြီး လိုက်နှင့်ထုတ်မှပဲ နောက်ဆံတတင်းတင်းနှင့် ပြန်သွားကြသည်။ မင်းရဲနှင့် ကျော်စွာတို့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဆုံးကြုံရသည့် ဆေးရုံညအား ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြတ်သန်းကြရတော့မည်။

မင်းရဲလည်း ခုမှပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာရသည်။ ပြည်သူ့ဆေးရုံမှ အထူးခန်းဆိုသော်လည်း ခုတင်လေးလုံး လူနာလေးယောက် ရှိနေသည်။ တခြားဟောခန်းဆို ဒီအကျယ်အဝန်းလောက်ကိုပင် ကုတင်ရှစ်လုံးထည့်ထားတာ သတိပြုမိ၏။

အထူးခန်းဖြစ်သွားရသည့်အကြောင်းရင်းက ကုတင်၏ သုံးဖက်သုံးတန်းကို ကွင်းလျှော့တပ် လိုက်ကာအပြာကြိုးနှင့် ပိတ်လိုက်ပိတ်ဖွင့်လိုက်ဖွင့် လုပ်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ အကျိုးတွေပဲ စုထားသည့် အဆောင်မို့ ကုတင်နှင့်မတူဘဲ ရက်ကန်းစင်တွေလို ဖြစ်နေသည်။

ပတ်တီးအစုံအလင်နှင့် ခြေထောက်ကို ဆွဲမြှောက်ထားသူတွေ၊ ကုတင်ခေါင်းရင်းကိုမြှင့်ထားကာ မေးသိုင်းပတ်တီးတပ်၍ ခဲဆွဲကာ လည်ပင်းရိုးကို စန့်ထားရသူတွေ၊ ကွေး၍ ဆန့်မရသည့် ကျောက်ပတ်တီးနှင့် လက်ကိုမြှောက်၍ ချိတ်ဆွဲထားရသူများတို့ကိုသာ တွေ့မြင်နေရသည်။

“မင်းရဲ. . မင်းရဲ. . .”
ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှုလုပ်နေစဉ် သူ့ကို ကျော်စွာခေါ်တာကြားမိ၏။ မင်းရဲ ကုတင်နားကပ်သွားရင်း. . .
“ဘာလဲ ကျော်စွာ. . ဝိုက်ဆာလို့လား. . .”
“ဟင့်အင်း သေးပေါက်ချင်လို့. . .”
“ဘာ. . .”
“ဟာ. . ဘာဖြစ်တာလဲဟာ တိုးတိုးပြောစမ်းပါ။ ရှုပေါက်ချင်တာ. . ရှုရှု”

“အေးလေ. . ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဆီးဘူးဝယ်ထားတယ်မို့လား. . အဲဒါတပ်ပေးလေ. . .”

မင်းရဲ တော်တော်ညစ်သွားသည်။ မထနိုင်မကြွနိုင်သည့် လူနာပြုစုပေးရာမှာ ဒီလိုကိစ္စတွေရှိလိမ့်မည်ဟု သူမတွေးခဲ့မိတာ မှားပြီ။ သာကံများသုံး ဆီးဘူးဆိုတာ နှစ်ထွာနီးပါးရှိမည့် ပလပ်စတစ်ဘူးတစ်ခုဖြစ်ပြီး ထိပ်တွင် ကျားလိင်အင်္ဂါထည့်လို့ရသော အညှာပါရှိသည်။ ထိပ်ကိုင်ကွင်းတစ်ခုပါသလို ဖွင့်၍ပိတ်၍လည်း ရသည်။

ဆီးဘူးအသစ်ကို ကောက်ယူရမှာပင် မင်းရဲ လက်တွန့်နေ၏။ ဘုတ်စွာက ပေါက်ချင်လှပြီဟု တဖွဖွပြောနေ၍ မတတ်သာတော့ဘဲ ဘုတ်စွာအား ဒူးနှစ်ဖက်ထောင်းခိုင်းကာ ပုဆိုးကို မလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ငုံ့မကြည့်ဘဲ ထိုးတည့်လိုက်၏။ ချက်ကောင်းထိ လေးလားမသိ ကျော်စွာထံမှ ညည်းသံထွက်လာသည်။

“အား. . ကျွတ်ကျွတ် မင်းငါ့ကို သတ်နေတာလားကွာ. . .”

“ဆော. . ဆောနိုး ငါဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ. . .”

“ဟိုဟာကိုကိုင်ပြီး အပေါက်ထဲထည့်ပေးလေကွာ၊ ဒါမှ ပေါက်မှာပေါ့. . .”

မင်းရဲ စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့် တစ်ခြမ်းစီ ညစ်သွား၏။ ယောက်ျားအဲလိုလုပ်ပေးရအောင်လည်း စိတ်ကမသတိ၊ လုပ်မပေးလို့လည်း မည်သည့် အခြေအနေမို့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဟိုဟာကို ဆတ်ခနဲ ဖွယူလိုက်သည်။

“အ. . ဟေ့ကောင် ဖြည်းဖြည်း. . .”
ကျော်စွာအော်ရှာသည်။ မင်းရဲလည်း မစင်တုံးကောက်ကိုင်

ထည့်ခဲ့ မထိတထိဆွဲယူကာ ဆီးဘူး အညှာပြန်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်

“အင်း. . ရပြီ. . ရပြီ”

ဘူးထဲ ရေကျသလို အသံကြားရသည်။ မင်းရဲ သူ့လက်ကို

ကျော်စွာပေါင်ကြားထဲမှ ပြန်ဆွဲထုတ်ပြီး ပုဆိုးနှင့် အပြန်အပြန် အလှူ လှန် သုတ်နေမိ၏။ သုံးမိနစ်ခန့်ကြာမှ စွန့်ထုတ်ခြင်းအလုပ် ပြီးသည်

“ပြီးပြီ. . ဘူးကို ယူလိုက်တော့”

ပြောသမျှ လုပ်ပေးရင်းနှင့် မင်းရဲတဖြည်းဖြည်းတင်းလာ သည်။ ဆီးဘူးကို ပြန်ဆွဲထုတ်ယူကာ အဖုံးပိတ်ပြီး ကုတင်အောက် သွင်းထားလိုက်၏။ ဘေးကုတင်မှ လူနာစောင့်ဦးလေးကြီး အနာ ရောက်လာကာ နည်းပေးလမ်းပြလုပ်သည်။

“ဒီမယ်. . ချာတိတ်၊ ဒီလိုက်ကာ အပြောတွေ အလကား တ ပေးထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အပေါ့သွားသွား အလေးသွားသွား ဘေး လည်းမမြင်ရ၊ လူနာလည်း စိတ်လုံခြုံမှုရအောင် တပ်ပေးထားတာ ဒါ ပိတ်ပြီးမှ အတုပြု”

“ဪ. . ဟုတ်ကဲ့. . ဟုတ်ကဲ့ ခုလိုပြောပြပေးတာ ကျေးဇူး ပါပဲဗျာ. . ”

“အေး. . ဒီအဆောင်ကလူတွေက ကြာမှာ၊ လိုအပ်တာတွေ အိမ်ကယူလာမှ အဆင်ပြေမှာ. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

ထိုလူနှင့် သီစရာမှတ်စရာတွေ ပြောပြီးတော့ ကိုယ့်လူကို သေချာကြည့်မိသည်။ ညာဘက်ခြေထောက်မှာ ဒူးအုပ်သည်အခါ ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထား၏။ နဖူး၊ တံတောင်နှစ်ဖက်တို့တွင် ပတ်ထံ နှင့် ပလပ်စတာအချို့ ရှိနေသည်။

အဓိကဒဏ်ရာက ကျိုးသွားသော ခြေထောက်ဖြစ်၏။ မထောက်နိုင် လမ်းမလျှောက်နိုင်သည့်အတွက် လောလောဆယ် အိ သာသွားဖို့ ရေချိုးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေး။ လူနာက မထနိုင်သော် လည်း လူနာစောင့်မှာ အိမ်သာတက်ဖို့ ရေချိုးဖို့လိုသည်။

ကျော်စွာ မှိန်းနေသဖြင့် ခဏထားခဲ့ပြီး လေ့လာရေးထွက် ခဲ့သည်။ ကုတင်ရှစ်လုံးဆန့် ဟင်းလင်းပွင့် အခန်းသုံးခန်းကျော်ထိ

ရေချိုးသားအိမ်သာကို တွေ့သည်။ အထဲဝင်လိုက်တော့ ဆေးရုံက အိမ် သာထဲမှာ ရေကြီးနေတာ မြင်မိသည်။

ဘေစင်အကြီးကြီးတစ်ခု အမှိုက်ပုံးတစ်လုံးလည်းရှိသဖြင့် စကြွင်းစားကျန်အနံ့၊ အိမ်သာနံ့၊ ဒက်တော အနံ့တို့ စုံလင်နေသည်။ မင်းရဲမှာ အောက်ဆီဂျင်ဘူးမပါသဖြင့် အသက်ကို မျှင်းရှူပြီး လုပ်စ ဘေဒီတာတွေလုပ်ရသည်။ အိမ်သာက ခြောက်ခန်းတွဲနှင့် ရေချိုးခန်း တစ်ခန်းရှိတာလည်း သတိပြုမိသည်။

အပေါ့သွားရင်း တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာတာ ကြုံရသည်။ သေးပေချောင်းတစ်ချောင်း၊ မီးလုံးအကွေးတစ်လုံး၏ အလင်းရောင်က အိမ်သာအတွင်း မှန်ယုယုအလင်းရောင်ကိုသာ ပေးစွမ်းနိုင်သည်။

ထိုအခါမှ ညဇေးညတာ အိမ်သာကိစ္စ တွေးမိပြီး သွေးပျက် သာသည်။ ခုချိန်က ညဦးဦးပိုင်းဖြစ် အိမ်သာထဲမှာ လူတွေရှိနေသေး သဖြင့် ကြောက်စိတ်မဖြစ်မိသေး။ ညနက်ပိုင်း အိမ်သာဝင်ဖို့အရေး တွေးပြီး ကြိုကြောက်နေမိသည်။

သေးပေါက်ပြီး ပြန်အထွက်တွင် ပန်းကန်ဆေး ချိုင့်ဆေးနေ တာ လူတစ်ယောက်နှင့်ဆုံပြီး စားရေးသောက်ရေး စီစဉ်ရဦးမှာပါ သားဟု တွေးမိ၏။ ကျော်စွာထံပြန်လာပြီး စကားစမြည်ပြောရ၏။

“ကျော်စွာ ဘာဖြစ်လဲ နေသာရဲ့လား. . ”

“ခြေထောက်က တအားကိုက်တယ်ကွာ. . ”

“အေးပေါ့ ဓားရှုတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ သောက်ဆေး သုံးခွက် သေးထားခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒါ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတွေပဲဖြစ်မှာ၊ တစ် ခုခုစားပြီးမှ သောက်ရမှာ. . ဘာစားချင်လဲ. . ပြော. . ”

ရောဂါနှိပ်စက်ပြီး မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်နေသည့် လူနာ မှုး မဟုတ်သဖြင့် ကြိုက်တာစားလို့ရသည့် လူနာဆောင်ဖြစ်သည့် ကျော်စွာက ပိုက်ဆံရောရှိရဲ့လားဟု စိုးရိမ်စွာမေးသည်။ ရွှန်းလဲ့တို့ ပိုက်ဆံပေးသွားတုံးက ဒီကောင် ကျောက်ပတ်တီးကိုင်နေ၍ မသိလိုက်

မင်းရဲက ငွေသုံးသိန်းထုပ်ကို မြင်သာအောင် ထုတ်ပြရင်း . .

“တွေ့လား . . သုံးပုံ၊ သမ္မတကြီးပြောသလို အရေးယူမခံရတု
လက်ဆောင်ကန်တော့ငွေလေ . . ဟဲ ဟဲ ဟဲ . .”

“သူတို့က ဘောစိတွေနော် . .”

“မင်းကိုတိုက်တာက ပရာဒို ကောင်မလှလှလေး၊ ပေးသွား
တာက သုံးသိန်း၊ သူတို့ပိုင်တာက B4U အထည်ချုပ်စက်ရုံ . .”

“ဟေ B4U ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဟဲဗီးတွေပေါ့ . .”

“အေး . . လုံးဝ စိတ်ပူစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ညစာ ဘာစာ
မလဲ ဆိုတာသာပြော”

“ခြေထောက်တစ်ခု အရင်းပြုပြီး ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးအ
တော့လည်း မဖြစ်မနေ သုံးပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ လေးဆင့်ချိုင့်တစ်ထပ်
အရင်ဝယ် ကြက်ကုန်းဘောင်၊ ဝက်နံရိုး၊ ကြံမဆိုင်၊ မှိုကန်စွန်းနဲ့ ထမင်း
ဖြူ ဝယ်ခဲ့ကွာ . .”

“ဟာ ကြမ်းလှချီလား ကျော်စွာ . .”

“ကြမ်းရမယ်လေ ငါ အာဟာရပြည့်ပြီး ကျန်းမာနေမှ အ
မြန်မြန်ပြန်ဆက်မှာ၊ ဒါကြောင့် ကောင်းကောင်းစားရမယ် . .”

“အိုကေ ကောင်းပြီ ငါသွားဝယ်လိုက်မယ် . .”

“အေး . . ခဏလေး၊ ရေတစ်ခဲလောက် တိုက်သွားပါဦး . .”

မင်းရဲ ရေသန့်ဘူးဖွင့် ပိုက်တပ်၍ . . ကျော်စွာသောက်လို့
အောင် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ ရေသောက်ပြီးမှ မင်းရဲ ဆေးရုံအပြင်
ထွက်လာခဲ့၏။ ဆေးရုံအပြင်ဘက် လမ်းမတန်းပေါ်မှာ ဆေးဆိုင်တွေ
လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ လမ်းဘေးထမင်းဆိုင်
လေးတွေအပြင် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဘီယာဆိုင် တစ်ဆိုင်ပါရှိနေ၍ ည
ဈေးတန်းလို စည်ကားနေသည်။

အရင်ဆုံး စတိုးဆိုင်ဝင်ပြီး လေးဆင့်ချိုင့်၊ မတ်ခွက်(၂)ခွက်
နှင့် ဇွန်းမျိုးစုံဝယ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ဝင်ကာ ချိုင့်ပေး၍ ရှယ်မှာ

၏။ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်တာစောင့်ရင်း ဟိုငေးဒီငေး ငေးနေလိုက်
သည်။

မစည်ကားအပ်သည့် ဒေသတစ်ခု အရမ်းစည်နေတာ အ
တိတ်နိမိတ်မကောင်းတာလား၊ ခေတ်ပြောင်းသွားလို့ပဲလားဟု တွေးနေ
မိ၏။ ရောက်ခါစမို့ အသိမိတ်ဆွေမရှိသေးသည့် ဝန်းကျင်က သူ့အ
တွက် တစ်ခမ်းပြင်ပြင်။ အပျင်းပြေ စကားပြောစရာလူပင် မရှိ။

မှာထားတာတွေရတော့ ဆေးရုံထဲ ခပ်သွက်သွက်ပြန်ဝင်ခဲ့၏။
ဆေးရုံ၏အဖွင့်ညမှာ ဟင်းကောင်းကောင်းနှင့် ညစာစားရတာ မြန်
လွန်းနေသည်။ ကျော်စွာစားလို့သောက်လို့ရအောင် ချိုင်းမှမြှောက်၍
ကော ထိုင်ခိုင်းထားသည်။

စားနိုင်သောက်နိုင်သည့် အရွယ်ကောင်းယောက်ျားလေးတွေမို့
နှစ်ယောက်ထဲနှင့်ပင် ဝယ်လာသမျှ တက်တက်ပြောင်သွားသည်။ ထ
မင်းစားပြီး ဆေးသောက်ရင်း သေးပေါက်ချင်သည်ဟု ပြောပြန်သည်။
ဒီတစ်ခါတော့ ကုတင်ပတ်လည် ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲစေပြီး မြင်သာထင်
သာ သေးတည်ရ၏။

ထမင်းလည်းခွဲကျွေး၊ သေးလည်းကောက်တည်ဆိုတော့ အီး
ပေါပါစေနှင့်ဟုသာ ဆုတောင်းနေရတော့၏။ လူနာစောင့်ဆိုတာ ဘယ်
လောက်အလုပ်ရှုပ်ကြောင်း တစ်ညမကုန်မီမှာပင် မင်းရဲ ကောင်း
ကောင်းသိသွားတော့သည်။ ချိုင့်ဆေး၊ သေးအိုးသွန်ပြီးတော့ . . အ
ညောင်းပြေနားဖို့အရေး တွေးတောရပြန်သည်။ လူနာစောင့်တွေ
အကုန် ပလပ်စတစ်ထိုင်ခုံ ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံက ပေးတာ
လည်းမဟုတ်၊ ဝန်ထမ်းတွေ ငှားစားတာလည်း မဟုတ်သည့်အတွက်
ဝယ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဆက်တီပုံစံကျောမှိုမြင့်မြင့် လက်တင်ပါသည့် ပလပ်စတစ်
ခုံတစ်လုံး ကိုးထောင်ပေးဝယ်မှပဲ အညောင်ပြေနားစရာ နေရာတစ်ခု
ရသည်။ ဆေးရုံမှာထားပေးသည့် သစ်သားခုံတန်းတွေက ကုတင်မ

လောက်သည့်အတွက် ခုံဘဝမှ ကုတင်အဖြစ်သို့ အရှင်လတ်လတ် ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ကျော်စွာအတွက်လည်း အထူးတလည် လုပ်ပေးစရာမလို၊ ရေ တိုက်သေးတည် ချွေးသုပ်ပေးတာလောက်ပဲ လုပ်စရာရှိ၏။ ညဆယ် နာရီလောက်မှာ မင်းရဲ အိမ်သာသွားချင်လာသည်။ ညဘက်ကြီး ဆေး ရုံအိမ်သာထဲ မဝင်ရဲ၍ ဒုက္ခရောက်နေ၏။

သရဲကားထဲက ပြကွက်တွေ၊ ကြားဖူးနားဝ သရဲခြောက်သည့် အကြောင်းတွေ ပြန်တွေးမြင်ယောင်ပြီး သွေးလန့်နေ၏။ အစာဟောင်း တွေကလည်း အပြင်ထွက်ခွင့်ရရေး အသံပေးကာ ဆန္ဒဖော်ထုတ်နေ ကြပြီ။ အောင့်မထားနိုင်တော့သည့်အဆုံး ဖင်လေး လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ် လုပ်ကာ အိမ်သာဆီ အပြေးလျှောက်လာခဲ့၏။

ဆေးရုံတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေချိန်မို့ အိမ်သာက ပို၍အသံတိတ်နေသည်။ သူ့ရဲကောင်းပေါင်းစုံထံမှ သတ္တိတွေ ခဏငှား ကာ တံခါးပွင့်နေသည့် အိမ်သာခန်းထဲ ကသောကမြှောင်လာခဲ့သည်။

ဆန္ဒပြနေကြသည့် အနံ့အသက်မကောင်းသော အစုအဝေး တို့ကို ဒလဟော သွန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ချွေးပျံနေတာ အနည်းငယ် သက်သာသွားသည်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်လာစရာမလိုအောင် ကြာကြာ လေး ထိုင်နေလိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် အိမ်သာထဲမှာ ရေကျ သံ တတောက်တောက်ကို ကြားနေရ၏။

ဘုံဘိုင်ခေါင်းမှ ရေကျနေတာတွေ့၍ ခပ်တင်းတင်းပိတ်လိုက် သည်။ ရေကျတာရပ်သွားသော်လည်း အသံကမရပ်၊ တတောက် တောက် အသံကြားနေရသေး၏။ မင်းရဲ ကျောရိုးတလျှောက် စပ်ဖျင် ဖျင်းဖြစ်လာသည်။

ဒီထဲမှာ အိမ်သာခြောက်ခန်းရှိနေတာ သတိရပြီး တခြားအ ခန်းက ရေကျသံဖြစ်မှာဟု တွေးမိမှပဲ ကြောက်စိတ်ပြေသွား၏။ အကုန် အစင်စွန့်ပစ်ပြီးဖြစ်၍ ရေခပ်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။

“အဟီး.. ဟီး.. ဟီး.. ဟီး.. . .”
ရုတ်တရက် ညည်းသံကြီးကြားလိုက်ရ၍ မင်းရဲဆံပင်မွှေးတွေ ထောင်သွားသည်။ အသာငြိမ်ပြီး အသေအချာ နားစွင့် ကြည့်၏။

“အဟင်း.. ဟင်း.. အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ဟီး.. .”
ပိုမိုစုံလင်သောအသံတွေ ထပ်ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် မရှိ သည့်သတ္တိတွေ အကုန်ထွက်ပြေးကြတော့သည်။ သန့်ရှင်းရေးကို တမန်းကတန်းလုပ်ပြီး အိမ်သာတံခါးဖွင့်ကာ အပြင်ထွက်လိုက်၏။ အပြင်သို့အရောက်တွင်ပင် မြင်လိုက်ရသည့်အဖြစ်ကြောင့် မင်းရဲ အသံ တုန်အော်လိုက်မိတော့သည်။

“အား.. . အောင်မလေးဗျ.. .”
“သောက်ပလုပ်တုတ်၊ ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်တာလဲကွ.. .’
ပတ်တီးခေါင်းပေါင်းပေါင်းကာ ကျောက်ပတ်တီးလက်ကို တုပ်မှာသိုင်းထားသည့် လူက အလန့်တကြားမေးခွန်းထုတ်မှ မင်းရဲ ကြောက်စိတ်ပြေသွားသည်။

“ညည်းသံကြားလို့ လန့်ပြီး အိမ်သာထဲက အထွက်မှာ ခင်ဗျား တို့ပက်ပင်းတွေလိုက်တော့ ကြောက်ပြီး အော်မိတာ.. .”

“အင်း.. . ဖြစ်ရမယ် ညည်းသံကြားမှာပေါ့ ဒီလောက်ဒဏ်ရာ တွေ ရထားတဲ့ကြားက တစ်ယောက်ထဲ အိမ်သာလာတက်ရတာ ဘယ် လောက်ဒုက္ခရောက်တယ်မှတ်လဲ.. .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျွန်တော်က ဒီနေ့မှရောက်တဲ့ လူသစ်ဆိုတော့ အရာရာတွေကြောက်နေမိလို့ပါဗျာ.. .”

ခြေနှစ်ဖက်လုံးကောင်းနေသည့် မဲမီလီပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အိမ်သာထဲမှ အတူယှဉ်တွဲ၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်ခရီးတစ်လျှောက် မအိပ်သေး သည့် လူနာတွေနှင့် လူနာစောင့်များက သူတို့နှစ်ယောက်အား ဖွဲ့စည်း သလို ပိုင်းကြည့်နေကြ၏။ စောစောက မင်းရဲ၏အော်သံကြောင့် စူးစူး နေကြမှန်းသိ၍ တစ်မိမိမိမိတွေးကာ ရှက်နေမိသည်။

ဟူး.. ဆေးရုံရဲ့ ပထမည အတွေ့အကြုံကတော့ စွေစွေခိုန်
မိအောင်ပင် ရသတွေစုံနေသည်မို့ မောဟိုက်ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်သည့်
မင်းရဲ့ ခုံအသစ်စက်စက်ပေါ်ထိုင်ရင်း အနားယူလိုက်တော့၏။

အခန်း(၃)

ထက်ပိုင်းပဲ ကျိုးကျိုး၊ စုံလုံးပဲကန်းကန်း
ကမန်းကတန်းနဲ့ ဆေးရုံတက်၊ ပက်ပက်စက်စက် ပိုက်ဆံကုန်
သဘာတွေ တပုံကြီးနဲ့ ဆရာစုံ ဟောက်သမျှခံ
အောက်ကလှန် ပြန်လို့လည်း မပြောရဲနဲ့ လောကဇရဲကျနေတဲ့
မြန်မာပြည်က လူနာတွေဟာ..
သျှင်ပါကူကို အားကျရင်း နဘယ် ဘေးမရှိဆိုတဲ့စကား
မြောင်းထဲအရောက် လွင့်ပစ်ချင်နေကြတာ တအားပါပဲဗျာ။
မနက်ခြောက်နာရီလောက်ကတည်းက ဆေးရုံကြီး ပြန်လည်

www.burmeseclassic.com

သက်ဝင်လှုပ်ရှားလို့နေသည်။ Night duty ကျသည့် ဆရာမများလည်း ကြုံရာမှာ ကွေးနေကြရာက ထကာ လမ်းသလားနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဆေးထိုး၊ ဆေးထည်၊ ဆေးသောက်ဖို့ လိုအပ်သည့် လူနာများကို နာမည်ခေါ်ကာ ပြုစုကုသမှုပေးနေကြ၏။ ဆရာမလေးတစ်ယောက် ကျော်စွာအား ဆေးလာထိုးပေးသည်။ ဆေးထိုးခံရပြီးကတည်းက ရှုံ့တွနေသည့် ကျော်စွာမျက်နှာကြီးကြောင့် . .

“ဘာလဲ ကျော်စွာ တအားနာနေလို့လား. .”

“မဟုတ်ဘူး အိမ်သာတက်ချင်လို့. .”

“ဟင်!”

မင်းရဲ အကြောက်ဆုံးကိစ္စကြီးက မမျှော်လင့်ဘဲဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စားလိုက်သောက်လိုက် ယိုလိုက်ပေါက်လိုက်နှင့် သဘာဝကို နားလည်သော်လည်း ဆောင့်ကြောင့်မထိုင်နိုင် လမ်းမလျှောက်နိုင်သည့် လူတစ်ယောက် ဘယ်လိုအိမ်သာတက်မလဲဆိုတာ မင်းရဲ တွေးကြည့်လို့မရ။

လောလောဆယ်တော့ ကျော်စွာ အရွက်သက်သာအောင် လိုက်ကာအပြာကြီးကို အလုပ်ပိတ်ကာလိုက်သည်။ နောက်ဖေးအိုးအပြားကို ကုတင်အောက်မှ ဆွဲထုတ်ရင်း မင်းရဲ ခေါင်းကုတ် ဖင်ကုတ်နှင့် အချိန်ဆွဲနေ၏။

“ဟေ့ကောင် ထွက်တော့မယ်. .”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့် ကျော်စွာကလည်း တက့်တက့်. .

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ထမင်းစားတုန်းကလို ထိုင်ပြီးပါမလား”

“အေး. .”

ကျော်စွာအား တွဲထူကာ ထိုင်ခိုင်း၏။ ကွေးမရသည့် ပတ်တီးတန်းလန်းနှင့် ခြေထောက်ကိုထိသွား၍ ကျော်စွာ တအားအား အော်ရှာသည်။ ထိုင်နိုင်တော့မှ ဖင်အောက်ကို နောက်ဖေးအိုးပြား ထိုးထည့်ပေးရ၏။

ဆင်ဖိုနီတီးဝိုင်းမှ ဒရမ်ရိုက်သံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်အသံတွေ ထွက်လာသည်။ မင်းရဲ နှခေါင်းပိတ်လိုက်ရ၏။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းတာ မလွှဲမရှောင်သာ သည်းခံ၍ရသော်လည်း သူများကိစ္စသူများ အနံ့အသက်ကျတော့ သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိဖြစ်နေသည်။

“ညကတည်းက သွားချင်နေတာ မင်းကို အားနာလို့”

“အဲဒါအသာထား ဘယ်လို အီးကုန်းကြမလဲ. .”

တံတောင်နှစ်ဖက်နှင့် လက်ဖျံမှာပါ ဒဏ်ရာတွေရှိနေသော ကျော်စွာ ခေါင်းရမ်းသည်။ သူ့ဘယ်လက်သူ ကြိုးစားလှုပ်ရှားကြည့်ရင်း. .

“တစ်ရှူး ဆယ်ရွယ်လောက် ဖြတ်ထားကွာ. . ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ကြည့်မယ်. .”

မင်းရဲ သက်ပြင်းချပြီး ကျော်စွာပြောသည့်အတိုင်း တစ်ရှူးတွေ ဖြတ်ပေးထားလိုက်သည်။ ကျော်စွာက နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်လောက်နှင့် သူ့ကိစ္စကို အပြီးဖြစ်၏။ သူ့ဘယ်လက်ထဲ တစ်ရှူးတစ်ရွက်ချင်း ထည့်ပေးသည်။ ကျော်စွာ သူ့လက်ကိုမညှာဘဲ ရအောင်ကွေးဆန့်ပြီး နောက်ဖေး ကုန်းသည်။ ဆယ်ရွက်နှင့် မလောက်၍ နောက်ထပ် တစ်ရှူးတွေ ထပ်ဖြုတ်ပေးရသေး၏။ အရွက်အစိတ်လောက် သုံးပြီးမှ စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။ မင်းရဲကို အားပြုဖက်ထားပြီး ဖင်ကြွပေးသဖြင့် နောက်ဖေးအိုးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

အိုးကို ကုတင်စွန်းမှာ မှေးတင်ထားလိုက်ရင်း ကျော်စွာ ပြန်လှဲနိုင်အောင် ကူညီရသည်။ ရောဂါဘယ ခံစားရခြင်း၊ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်ခြင်းများကြောင့် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် မရပ်နိုင်သည့်အခါ အတိဒုက္ခရောက်ရသည့် အဖြစ်ကို မျက်မြင်တွေ့ပြီး အာရောဂျ ပရမီလာဘ် ဆိုစကားအား အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သွား၏။

“ကဲ. . ခဏလှဲနေဦး ငါ နောက်ဖေးအိုး သွားသွန်လိုက်ဦးမယ်. .”

“အေး.. အေး.. အားလုံး အောက်ခြေသိမ်းကူညီနေလို့ အားလည်းနာတယ် ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

“ရပါတယ်ကွာ..”

အားနာစကားပြောလာသည့် ကျော်စွာကြောင့် မင်းရဲ သက်ပြင်းရွှိက်ပြီး နောက်ဖေးအိုးဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့၏။ သူငယ်ချင်း စင်စစ်အဖြစ်မှ သေးသွန်နောက်ဖေးကြိုး ကျရှူးဝါလားဘဝ ရောက်ရသည့် အတွက် ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်ဆိုမိတော့သည်။

သန့်ရှင်းရေးကိစ္စတွေပြီးတော့ ဘရိတ်ဖတ်အတွက် စီစဉ်ရပြန်သည်။ အဆင်သင့်ရှိနေသည့် ကော်ဖီမစ်နှင့် မုန့်မျိုးစုံကိုသာ အလွယ်တကူ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

မနက်ရှစ်နာရီလောက်တွင် ဦးအောင်ကျော် ရောက်လာသည်။ အလဲအလှယ်ဝတ်စရာ အဝတ်အစားများနှင့် စောင်း၊ ခြင်ထောင်တို့ ယူလာ၏။

“သား နေသာရဲ့လား၊ ခံနိုင်ရည်ကော ရှိပါ့မလား..”

“နေရထိုင်ရတော့ ခက်တာပေါ့ အဖေ၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစား သည်းခံပြီး နေနေပါတယ်၊ မင်းရဲကို အားနာတယ်အဖေ ချေးသေးကအစ အကုန်လုပ်ပေးနေတာ..”

“အင်း.. အားနာစရာပဲပေါ့၊ အမြဲတာဝန်ယူပြုစုမယ့်သူ ငှားလို့မရဘူးလား”

ဒီတော့လည်း မင်းရဲပဲ စီနီယာတွေထံမှ နည်းနာယူကာ အလုံးစုံတာဝန်ယူပြုစုပေးမည့် သူနာပြုအား ရှာရသည်။ တွေ့တော့တွေ့၏။ ဈေးကမသေး.. နေ့တစ်သောင်း၊ ညတစ်သောင်းတဲ့..။

“ဒါတော့ များပါတယ်ကွာ တစ်ရက်နှစ်သောင်းတောင်”

“ဟိုဘက်က တာဝန်ယူမှာလေ အဖေရဲ့”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါကတော့ အခွင့်အရေးယူလွန်းရာ ကျပါတယ်ကွာ..”

“ငွေရေးကြေးရေးက ပြဿနာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တောင် သူတို့က နာ(စ်)မတွေ သားရှက်တယ်”

“သူတို့အတွက်က ရိုးနေပြီကွာ..”

လူနာစောင့်အတွက် သူနာပြု စပယ်ရှယ်နာ(စ်) ငှားရေး မငှားရေးက နောက်ဆုံးမှာ မင်းရဲခေါင်းပေါ်ပဲ ပုံကျလာသည်။ လုပ်အားခပဲဆိုဆို နေ့တွက်ပဲပြောပြော တစ်နေ့တစ်သောင်းယူပြီး သူငယ်ချင်းကို စောင့်ရှောက်ပေးဟု ဦးအောင်ကျော်က တောင်းဆိုလာတော့ ကျော်စွာက အတင်းကာရော ထောက်ခံသဖြင့် မင်းရဲ မငြင်းသာဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

မညိတ်လိုက်လည်းမဖြစ် မင်းရဲမိသားစု ရပ်တည်ရေးအတွက် သူ့ဝင်ငွေက အရေးပါနေသည်လေ။ ကျော်စွာ၏လုပ်ငန်းတွင် ကူလုပ်စဉ်က ဆိုင်းဘုတ်(ဖေါ့စာလုံး)နှင့် ပတ်သက်လျှင် မင်းရဲ အကုန်ရသဖြင့် ဝင်ငွေက ငါးထောင်မှ ခုနစ်ထောင်အတွင်း ရှိသည်။ အခုတစ်သောင်းဆိုတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာ ဖြစ်သွား၏။

“ဒါဆို ဦးလေး ကျွန်တော့အိမ်သွားပြီး ဆယ်ရက်စာ တစ်သိန်းလောက်ကြိုပေးထားပါလား၊ ကျွန်တော်လည်း အိမ်အတွက် စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့..”

“စိတ်ချ မင်းရဲ၊ ဦးလေးကိုယ်တိုင် သွားပေးလိုက်မယ်”

အငှားလုပ်ငန်းက ရပ်ထားလို့မရသည့်အတွက် ဦးအောင်ကျော် သုတ်ခြေတင်ပြန်သွားသည်။ ကိုးနာရီခွဲတွင် ဆရာဝန်တွေ Round လှည့်သည်။ ရောက်ခါစမို့လားတော့ မသိ၊ ကျော်စွာအား အသေအချာ ဂရုစိုက်စစ်ဆေးပေးသည်။ ဓာတ်မှန်ကိုကြည့်ပြီး နှစ်လ မနေရပါဘူးကွာဟု အားပေး၏။

မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲလာလျှင် ခြောက်နာရီခြားတစ်ကြိမ် သောက်ရမည့်ဆေး ဝယ်တိုက်ဖို့ ရေးပေးသွားသည်။ ဟော်သေးသည်

ဟုပင် ပြောရမလားမသိ။ ဆရာဝန်တွေ သူနာပြု တွေနှင့် ကုတင်ပါ အလကားရလို့ ဦးချချင်စိတ်ပါ ပေါ်လာသည်။

Round လှည့်အပြီးမှာ လူနာတွေ လူနာစောင့်တွေ လွတ်လပ်ရေးရသွား၏။ အိမ်မှ သယ်လာကြသည့် ပန်ကာတွေ ဖွင့်သူဖွင့်၊ ပလပ်ခုံရိုင်းကာ ဖုန်းအားသွင်းသူသွင်း၊ တီဗွီသေးသေးလေးတွေ ကြည့်သူကြည့်နှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြသည်။ အနီးဆုံး ကုတင်မှ လူနာစောင့်နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိပြီး စကားစမြည်ပြောဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ သိပ်ကံကောင်းတယ် ယာဉ်တိုက်မှုတွေမှာ ကားသမားအများစုက ထွက်ပြေးပြီးသားပဲ. . .”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ဒီကောင် အတော်ကံကောင်းတာ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ လူနာကရော ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အင်း ကမြင်းကြောထလို့ပဲ ဆိုပါတော့ကွာ၊ လေ့နက်ကို ဘုရားဖူးသွားတယ် ချောင်းထဲ ရေဆင်းချိုးကြတယ်၊ အတိမ်အနက်ကို မစူးစမ်းဘဲ ဒိုင်ပင်ထိုးလိုက်တာ ကံကောင်းလို့ ဇက်ဒကျိုးတာပေါ့”

“ဪ. . .”

လူနာပုဂ္ဂိုလ်က ခေါင်းတောင်လှုပ်လို့မရ၊ မေးကိုသိုင်းပြီး ခဲချိတ်၍ လည်ပင်းရိုးကိုဆွဲဆန့်ထားသလို လည်ပင်းတွင်လည်း ကော်လာအပြားကြီးပတ်၍ မေးစေ့ကိုထောက်၍ ထိန်းထားသည်။ လှုပ်ရှားလို့မရသလို ထ၍လည်းမရ၊ ထိုလူ့အခြေအနေနှင့်စာလျှင် ကျော်စွာက အပုံကြီးသက်သာသည်ဟုပင် ပြောရမလိမ့်ဖြစ်နေသည်။

နောက်ထပ် လူနာတွေက ပေါင်ကျိုးသွားသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဉာလက်ကျိုးနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စပယ်မရှယ်တဲ့တစ်ရှယ် လေးယောက်ခန်းယူထားကြသည့်အတွက်. . . ပိုက်ဆံအသင့်အတင့်ရှိသော အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှ ဖြစ်ပုံရ၏။

နှစ်လနီးပါး အမြဲဆုံတွေ့နေကြရမည့်သူများမို့ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေအောင် မင်းရဲ ပေါင်းသင်းထားသည်။ မနက်ဆယ်နာရီ

လောက်တွင် ရွန်းလဲ့နိုင်တို့ သားအမိ ရောက်လာကြ၏။

“မောင်ကျော်စွာ နေရတာအဆင်ပြေရဲ့လား ဘာလိုသေးလဲ”

“ပြေပါတယ် အန်တီ၊ မလိုတော့ပါဘူး. . .”

“အင်း. . . ငွေစကားပြောတယ်လည်း မထင်ပါနဲ့၊ မောင်ကျော်စွာ အမှုမဖွင့်တာနဲ့တင် တအားကို ကျေးဇူးတင်နေမိတာ၊ အဲဒီအတွက်ရော မောင်ကျော်စွာ ဒဏ်ရာရပြီး အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက်ဖြစ်ရတဲ့အတွက်ရော အန်တီတို့ သိန်းနှစ်ဆယ်ကူညီပါရစေ. . . လက်ခံဖေးပါကွယ်. . .”

လျော်ကြေးပေးမည်ဟု သိထားသော်လည်း ဒီလောက်ထိ ဖေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားသဖြင့် ကျော်စွာ အံ့ဩနေသည်။

မင်းရဲလည်း မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေလေ၏။

“ကိုကျော်စွာ လက်မခံရင် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာနော်”

ရွန်းလဲ့ကလည်း အတင်းတိုက်တွန်းသလို ဒေါ်နွယ်နီနိုင်တငွေထုပ်ကို ကျော်စွာရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ယူတာဆုပ်ထားစေ၏။

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်က တိုက်ပြီးထွက်ပြေးမသွားတာနဲ့တင် ကျေနပ်နေပါပြီ၊ လောကမှာ ငွေထက် တာဝန်ယူမှုတာဝန်သိမှုက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီနေ့လို့ခေတ်ထဲမှာ နှစ်ဖက်မျှတအောင် နေတတ် တာဝန်ယူတတ်လို့ အန်တီရဲ့စက်ရုံမှာ ဆန္ဒပြမှုတွေ မဖြစ်တာပေါ့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ခုလိုသိရလို့ အထင်ကြီးလေးစားမိပါတယ် အန်တီ”

အန်တီကြီးပြန်သွားပြီး ရွန်းလဲ့နေရစ်ခဲ့သည်။ ကျော်စွာက မင်းရဲအား ပိုက်ဆံတွေ အပ်သဖြင့် ဘေးလွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားရသည်။ ကျော်စွာရော မင်းရဲပါ သိန်းနှစ်ဆယ်ဆိုသော ပမာဏကို တစ်စုတစည်းထဲ တစ်ခါမှ မကိုင်ဘူးကြ၍လည်း စိတ်လှုပ်

ရှားနေ၏။

ရာသီဥတုက ပူအိုက်လွန်းသဖြင့် ရေချိုးချင်သည်ပြောနေသည့် ကျော်စွာအာသာပြေအောင် ရေပတ်တိုက်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။ ရေဖလားနှင့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ အသေးလေးသုံးကာ မင်းရဲ လုပ်ပေးနေတာကိုကြည့်ရင်း ရွန်းလဲ့က သူ့လုပ်ပါရစေဟု တောင်းဆိုလာ၏။

“မဟုတ်တာဗျာ မလုပ်ပါနဲ့”

‘အားနာစရာကြီး..’

ကျော်စွာနှင့် မင်းရဲ ငြင်းသော်လည်းမရ၊ ရွန်းလဲ့က ဇွတ်ပင် ဆွဲယူကာ လုပ်ပေးနေသဖြင့် ကျော်စွာအာသာငြိမ်နေရ၏။ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားသည့် ကျော်စွာအား ရွန်းလဲ့က ဂရုတစိုက်ပင် ရေပတ်တိုက်ပေးနေသည်။

မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည့်ကျော်စွာ ဆေးရုံ မျက်နှာကျက်ကိုသာ မော့ကြည့်နေ၏။ မင်းရဲလည်း ထမင်းစားချိန် ရောက်နေပြီမို့ မနက်စာ သွားဝယ်ဦးမည်ဟု အသိပေးပြီး ချိုင်ဆွဲကာ ထွက်သွားသည်။ မင်းရဲထွက်သွားချိန်မှာ သျှင်နော် ဆေးရုံထဲရောက်နေပြီး ကျော်စွာကို ရှာမတွေ့ဘဲ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံးမှာ ဦးအောင်ကျော်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ကုတင်နံပါတ် မေးကြည့်မှပဲ အဆင်ပြေသွားသည်။ သျှင်နော် ကုတင်နံပါတ်များကို ကြည့်ကာ ကျော်စွာ့ကိုရှာ၏။ ကုတင်ပေါ်လှဲနေသည့် ကျော်စွာကို အလွယ်တကူမတွေ့၊ ကုတင်နံပါတ်အတိုင်း အနားကပ်သွားတော့လည်း မိန်းမချောတစ်ယောက်က ရေပတ်တိုက်ပေးနေတာတွေ့ပြီး မဖြစ်နိုင်ဟုတွေးကာ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

ကံကောင်းချင်တော့ ကျော်စွာလှမ်းအကြည့်နှင့်ဆုံပြီး မြင်သွား၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ခေါ်သံကြား၍ လှည့်အကြည့်မှာ.. ကျော်စွာအား သေချာမြင်သွားသည့် သျှင်နော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“သျှင်နော် လာလေ..”

လက်ပြရင်း လှမ်းခေါ်နေသဖြင့် သျှင်နော် ကြောင်တက်တက်နှင့် ရောက်လာသည်။ ကုတင်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ မိန်းမချောနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစမ်းသလိုကြည့်ကြသည်။ ကြားက ကျော်စွာကပဲ တာဝန်ယူ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရသည်။

“သျှင်နော် သူက ရွန်းလဲ့နိုင်တဲ့ အဲ. . ဟို့. . ဟို့လေ ကားပိုင်ခွင့်ဆိုပါတော့. . ရွန်းလဲ့နိုင် သူက ကျွန်တော့သူငယ်ချင်း သျှင်နော်ပါ”

“ဪ. . ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ နောက်တွေ့ရင်လည်း ခေါ်ပါနော်. . ”

ရွန်းလဲ့က အသိအမှတ်ပြု စကားကိုအလိုက်အထိုက်ပြောရင်း နေပတ်ဆက်တိုက်ပေးနေသည်။ ရည်းစားရှေ့မှာ တစ်မိန်းမကလေးက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြုစုနေတာကြောင့်. . ကျော်စွာရော သျှင်နော်ပါ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေကြသည်။

သျှင်နော်က မျက်စိမျက်နှာပါ ပျက်နေသည်။ သူနှင့် ကျော်စွာ ခုခံသူတွေဖြစ်လာတာ ခြောက်လစွန်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေသည့် ကျော်စွာအား တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့။ ဒါကို ခုမှ တွေ့ရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်က ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရဲရဲတင်းတင်း ရေပတ်တိုက်ပေးနေတာမြင်ပြီး သျှင်နော်စိတ်ထဲ မနာလိုစိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်နေသည်။

နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြမည်ဟု ရည်ရွယ်ပြီး ရွန်းလဲ့ဆိုသည့်ကောင်မအား မထိတရိကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်၏။ ကျော်စွာလက်ကို ဆွဲယူကာ ဆုပ်နယ်ပေးရင်း. . .

“သတင်းကြားကြားချင်း စိုးရိမ်လိုက်ရတာ ကိုကျော်ရယ်၊ အိပ်သို့တောင် မပျော်ဘူး သိလား၊ ညကတည်းက ပြေးလာချင်တာ အမေ့နိုင်မိသွားမှာစိုးလို့. . ”

သျှင်နော်က စကားနှင့်သာမက အမူအရာပါသုံးကာ သက်ဆိုင်သူမှန်းသိအောင် အပိုင်ချည်ပြီးတုတ်ပြီး ပြောသည်။ ကျော်စွာမှာ

ရွန်းလဲ့ကို အားနာတာကတစ်ဖို့ သျှင်နော်ကို နှစ်သိမ့်ချင်တာက တစ်နည်းနှင့် ဗျာများနေတော့၏။

“သိပ်မများပါဘူး သျှင်နော်ရယ်၊ ခုလည်း နေသာပါတယ်”

“ခြေတစ်ဖက်ကိန်းသွားတာ သိပ်မများပါဘူး ဟုတ်လား၊ ဟွန်းကားသမားတွေကလည်း မဆင်မခြင်မောင်းကြတာကို . . .”

ကျော်စွာဖေါ်ပြောကာမှ သျှင်နော်စကားတွေက ပိုပြင်းထန်လာသည်။ ဘယ်လိုတားဆီးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကားက ကျွန်မမောင်းတာပါ ဒါကြောင့်လည်း အားလုံးတာဝန်ယူပြီး ဂရုစိုက်ပြန်ပေးဆပ်နေတာပါ သျှင်နော်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေရှင် . . .”

တစ်ဖက်က မယုံနိုင်လောက်အောင် အောက်ကျို့စကားဆိုကာ တောင်းပန်လာတော့ သျှင်နော်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခိုက် မင်းရဲ ချိုင့်ကြီးနှင့် ပြန်ရောက်လာ၍ ကျော်စွာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ဟာ . . . သျှင်နော် ရောက်နေတာကိုး၊ အတော်ပဲ ထမင်းစားသွား . . .”

“ထမင်းစားဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး မင်းရဲရယ်”

အရိပ်အကဲနားလည်သည့် မင်းရဲက သျှင်နော်နှင့် ရွန်းလဲ့တို့ ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုထူးခြားနေပြီဆိုတာ သိသွား၍ အာရုံပြောင်းလိုက်၏။

“ကဲ . . . သူ့ကို အကျီဝတ်ပေးရအောင် ကူကြဦးဟေ့ . . .”

အကျီအသစ်တစ်ထည်ထုတ်ယူ ဆော်ဩလိုက်ပြီး ကျော်စွာ အားဆွဲထူတော့ သျှင်နော်ရော ရွန်းလဲ့ပါ ဝိုင်းကူကြ၏။ မင်းရဲက အကျီကြယ်သီးတပ်ပေးရင်း အရွတ်အနောက်စကား ပြောရသည်။

“ဒီကောင် ကလေးပြန်ဖြစ်သွားပြီဟ ထမင်းခွဲရ သေးတယ်ဧ အီးကုန်းပေးရနဲ့ ငါ့မှာ အားကိုမအားရဘူး . . .”

“ခု သျှင်နော်လည်း ရှိနေပြီလေ၊ ထမင်းခွဲကျွေးမယ် . . .”

ကျော်စွာ ခေါင်းပဲညိတ်ပြပြီး ရွန်းလဲ့အား အားနာစွာဖြင့် ကြည့်မိ၏။ အလိုက်အထိုက် သိသည့် ရွန်းလဲ့က ပြုံးရွှင်စွာနှင့်ပင် . . .

“ကဲ . . . ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးရှင် ညနေကျမှ မေမေနဲ့ တစ်ခေါက်ဝင်လာခဲ့ပါဦးမယ် . . .”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ရွန်းလဲ့၊ အန်တီနဲ့ ရွန်းလဲ့လည်း အလုပ်တွေပိုနေပြီ”

“မဟုတ်တာရှင် ကိုကျော်စွာ ပြန်ကောင်းတဲ့အထိ ကျွန်မ နေ့စဉ်လဲလာကြည့်မှာပါ။ ဘာပြဿနာမှ မလုပ်တဲ့အတွက်လည်း တအားကျေးဇူးတင်နေတာလေ . . . ကဲ . . . သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေကြသည့် ကျော်စွာနှင့် မင်းရဲအား မျက်စောင်းထိုး နှုတ်ခမ်းထော်ပြလိုက်မှပဲ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာပိုးသတ်သွားကြသည်။

“ကဲ . . . ဘာတွေဖြစ်နေကြလဲဆိုတာ ရှင်းပါဦး၊ ကိုယ့်ကိုကိန်းအောင် ကားနဲ့တိုက်တဲ့သူကို ဘာလို့ကျေးဇူးတင်နေကြတာလဲ . . .”

“ဘာလို့ ရှဲရှဲနီ ဖြစ်နေရသလဲဆိုတော့ ဒီလိုဟေ့ . . .”

မင်းရဲက ကြားဝင်ပြီး အကြောင်းစုံရှင်းပြလိုက်တော့ သျှင်နော် မီးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားသည်။

“ကားတိုက်ခံရလို့ သေသွားရင်တောင် ဒီလောက်မရနိုင်ဘူး သျှင်နော်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ . . . ဒါ သူတို့တာဝန်ပဲဟာ . . .”

“အေးလေ . . . တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာကို လက်ခံပြီး တာဝန်သိ သိ ပြန်ကူညီနေတာလေ”

သျှင်နော် ဘာမှ အတိုက်အခံဆက်မပြောတော့ဘဲ မင်းရဲ သယ်လာသည့်ချိုင့်ကိုဖွင့်ကာ ကျော်စွာကို ထမင်းကျွေးဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“နင်ရော့ . . တစ်ခါတည်း စားသွားပါလား . . ”
မင်းရဲ ချိုင့်တစ်အံ့ယူကာ ထမင်းဟင်းထည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အမလေး . . မစားချင်ပါဘူး ရွံလို့ . . ”
“ဟင် . . . ”

သျှင်နော်၏ တုန့်ပြန်မှုကြောင့် ကျော်စွာနှင့်မင်းရဲ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဒါကို ရိပ်မိသွားသည့် သျှင်နော်က . . .

“အဲ . . ဟိုဒင်းလေ ဆေးရုံနဲ့ကြီးနဲ့နေတော့ စားရမှာ မျိုမထ ဘူးလို့ ပြောတာပါ . . ”

မင်းရဲဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ သူ့ဗိုက်သူဖြည့်နေသလို ကျော်စွာ လည်း သျှင်နော် ခွဲကျွေးသည့်ထမင်းကို တစ်လုတ်ချင်းစား နေသည်။ ကြာလာတော့ သျှင်နော် စိတ်မရှည်ဖြစ်လာသည်ထင်၏။

“ကိုကျော် မြန်မြန်စားလေ၊ သျှင်နော် သွားစရာရှိသေးတယ်”

“သွားစရာရှိရင်သွားလေ မေးရိုးပါနာနေတော့ မြန်မြန်မတ် နိုင်ဘူး သျှင်နော်ရဲ့ . . ”

“ဟင် . . ဟုတ်လား . . ဆောရီး . . ဆောရီး . . ”

သျှင်နော် မကောင်းတတ်၍ သည်းခံရဟန်နှင့် ဆက်ကျွေး သည်။ လေးငါးလုတ်ထပ်စားအပြီးမှာ ကျော်စွာက တော်ပြီပြီဟု ပြော လိုက်၏။

သျှင်နော် ပြုံးသွားကာ ထမင်းချိုင့်ကို ချထားလိုက်သည်။ တစ် ရှုးတွေတပုံကြီးနှင့် သူ့လက်ကို အကြိမ်ကြိမ်သုတ်ရင်း . .

“ကိုကျော် အဲဒီနှစ်ဆယ်ကို ဘာလုပ်မှာလဲ သျှင်နော် ငွေတို နဲ့ပွားပေးထားရမလား၊ ဒီအတိုင်းဆို အလကား ဖြစ်နေမှာလေ . . ”

ကြားရသည့် စကားကို ကျော်စွာ မယုံနိုင်သလိုဖြစ်သွား၏။ သျှင်နော်အား တအံ့တဩကြည့်ရင်း . . .

“အဲ . . ဟို . . ဟိုဒင်း အဲဒါရတာ အဖေတောင် မသိသေးဘူး”

သျှင်နော်ရဲ့ အလာမှ တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ် . . ”

“ဪ . . အင်း . . အင်း . . တိုင်ပင်ကြည့်လေ၊ သျှင်နော်က စေတနာနဲ့ပါ၊ ဒါနဲ့ ကိုကျော်ခြေထောက်ကရော ပြန်ကောင်းမှာ သေချာ ပါတယ်နော် . . ”

“သေချာပါတယ် သျှင်နော်ရဲ့၊ ဒီက ပါရဂူကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် ပြောတာ . . ”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ကဲ . . ကဲ . . အချိန်မရတော့ဘူး သျှင်နော် ပြန်မယ်နော် . . အားတဲ့နေ့မှ လာခဲ့ဦးမယ် . . ”

“အင်း . . အင်း . . ”

ကျော်စွာ ဖီး(လ်)ငုပ်သွားသဖြင့် ပြီးပြီးရော နှုတ်ဆက်လိုက် ၏။ သျှင်နော် ကသုတ်ကရက်ပင် ပြန်သွားသည်။

“မင်းရဲ မင်းစားပြီးရင် ငါ့ကိုကျွေးဦး . . ”

“ဟင် . . ဝပြီဆို . . ”

“သျှင်နော် စိတ်မရှည်ဘဲ ခွဲကျွေးနေတာ မစားချင်လို့”

“အင်း . . ထင်သားပဲ ဖြစ်ရမယ် . . ”

မင်းရဲ သွက်သွက်စားကာ လက်ဆေးပြီး ကျော်စွာအား ထမင်း ထပ်ခွဲသည်။ ဝက်သားဟင်း ငါးခေါင်းချဉ်ရည်နှင့် သူတို့ စားကောင်း နေကြပြန်သည်။

“သျှင်နော်က ကြောင် ပဲ . . . ”

“ဟင် . . ဘာကြောင်လဲ . . ”

“CAT စီအေတီ ကက်(တ်)ကြောင်လေ မင်းမကြားဖူးဘူးလား၊ ကြောင်က အိမ်သာမှ နေတာတဲ့၊ တစ်ယောက်ယောက် နေမကောင်း ဖြစ်ရင် အဲဒီအိမ်ကထွက်သွားရော ဆိုတာလေ . . ”

“အင်း . . ဟိုနှစ်ဆယ်ကိုယူပြီး အတိုးချပေးမယ်ပြောတာတော့ နဲ့နဲ့ဖေါင်းသလားလို့ . . ”

“နဲ့နဲ့မဟုတ်ဘူး မဟားဒရာ ဖေါင်းတာ၊ သူ့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ပြီးတော့ . . . ရွန်းလဲ့ ရေပတ်တိုက်ပေးတာကိုလည်း မကြည့်သလိုပြောသွားသေးတယ်ကွ . . .”

ကျော်စွာနှင့် မင်းရဲတို့ သျှင်နော်၏စိတ်ကို ခန့်မှန်းပုံဖော်ကြည့်နေကြ၏။ တစ်ဖက်ကုတင်မှ လူနာစောင့်အစ်ကိုကြီး သူတို့ ကုတင်နားရောက်လာသည်။

“စားလို့သောက်လို့ ကောင်းနေကြတယ်ထင်တယ် . . .”

“ဗျာ . . . ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုရော စားပြီးပြီလား . . .”

“အေး . . . ပြီးပြီ . . . မင်းတို့ကို သတိပေးမလို့ . . .”

“ဘာများလဲ အစ်ကို . . .”

“ထမင်းဟင်းတွေကျန်ရင် သိမ်းမထားနဲ့ သွန်ပစ်လိုက်”

“အဲ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုရ . . .”

“မြ ရှိလို့ပေါ့ . . .”

“ဗျာ . . .”

မြဆိုတာ သရဲကိုခေါ်မှန်းသိ၍ နဂိုကမှ ကြောက်တတ်သူ မင်းရဲမျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူတို့ဆေးရုံမှာ နှစ်ပါတ်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကြက်ကြော် ငါးကြော်တို့ သိမ်းထားတိုင်း ပျောက်သွားလေ့ရှိကြောင်း အမျိုးမျိုး စမ်းကြည့်ပြီဖြစ်ကြောင်း တို့ကို စိကာပတ်ကုံးပြောပြသည်။

မင်းရဲမျက်နှာ ဇီး(ဆီး)ရွက်လောက်သာ ရှိတော့၏။ ချိုင့်ထဲ ကျန်နေသည့် ဝက်သားတစ်တုံးကို ကောက်ယူကာ စားပစ်လိုက်သည်။

“တစ်ညမှာ ကြက်ကြော်လေးတုံးပါတဲ့ ချိုင့်ကို ဒီသံဘီရိုထဲ ထည့်ထားတယ်။ သေချာအောင် တံခါးကို တိပ်နဲ့ပတ်လည်ကပ်ထားတာ။ ဒါပေမဲ့ မနက်ကျတော့ မရှိတော့ဘူး . . .”

“ဟင် . . . ကြမ်းလိုက်တာ။ အကောင်အထည်ကော မြင်ရလားဟင်”

“ဟင်အင်း . . .”

ကြောက်တတ်သူတို့ တစ္ဆေပုံပြင်လာပြောနေသည့် အစ်ကိုကြီးက ဘာမှမဖြစ်သလို သူကုတင်ဘက် ပြန်ကူးသွားသည်။ သွေးပျက်ပြီး ကျန်ခဲ့သည့် မင်းရဲက . . .

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကျော်စွာ . . .”

“ဒီလောက်လူတွေ အများကြီးကွာ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ”

“မင်းက ပြောအားရှိတာပေါ့။ ငါက ညဘက်လည်း တစ်ယောက်ထဲ အိမ်သာသွားရတာ”

“ဘုရားစာ ရွတ်ပေါ့ကွာ . . .”

ဆေးရုံနှင့်သရဲက ဝမ်းဆက်ဟု ယုံကြည်ထားသည့်ကြားထဲ အတည်ပြုပြောဆိုသည့်သူပါ ရှိလာတော့ မင်းရဲတစ်ယောက် နေမဝင်ခင်မှာပင် ကြောက်အားပိုနေလေ၏။ ညနေလေးနာရီလောက်တွင် အန်တီကြီးနှင့် ရွန်းလဲ့ရောက်လာကြပြန်သည်။

“အခြေအနေ တိုးတက်ရဲ့လား မောင်ကျော်စွာ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လက်တွေတော့ ကွေးလို့ဆန့်လို့ ကောင်းစပြုလာပါပြီ”

“တော်ပါသေးရဲ့ကွယ် အန်တီမှာ အချိန်ရှိသရွေ့ စိတ်ပူနေတာ . . .”

တကယ့်စိတ်ရင်းစေတနာမှန်နှင့် ပြောနေတာဖြစ်ကြောင်း ကျော်စွာ အလိုလိုခံစားနေမိသည်။ ဒေါ်နွယ်နီနိုင်၏ မျက်နှာက မေတ္တာဓာတ်ကြောင့် ကြည့်လင်အေးမြနေသည်။ သိန်းနှစ်ဆယ် နည်းသည်ဆိုလျှင် ထပ်တောင်းပါဟုလည်း ပြော၏။

အားနာလွန်းနေပြီဖြစ်သည့် ကျော်စွာက ပြည့်စုံလုံလောက်ပါပြီဟု အကြိမ်ကြိမ်ပြောရသည်။ တကယ်လည်း လုံလောက်နေပါပြီ မင်းရဲကို အသေးသုံးပေးသွားသည့် သုံးသိန်းနှင့်ပေါင်းနှင့် (၂၃)သိန်း ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။ ကျိုးနေသည့် နှစ်လလုံးလုံး ကုန်ရုန်းပြီး စီးပွားရှာလျှင်တောင် (၁၀)သိန်းမရနိုင်တာ ကျော်စွာ သိထား၏။

“နေဦးနေဦး. . စကားစပ်မိလို့ ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ဒီဆေးရုံမှာ အသိဆရာဝန်တစ်ယောက်ရှိနေတာ သတိရတယ်။ သွားနှုတ်ဆက် လိုက်ဦးမယ် အကူအညီတောင်းလို့ရတာပေါ့. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

ဒေါ်နွယ်နီနိုင်တစ်ယောက် ထထွက်သွား၏။

“ကိုကျော်စွာ စားချင်တာရှိရင် ပြောနော်. . အားမနာနဲ့”

“ဪ. . မရှိပါဘူး ရွန်းလဲ့၊ ခုတောင် လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ စား ချည်းစားနေရလို့ အစာမကျေချင်သလိုတောင် ဖြစ်နေတာ. . ”

“ဟုတ်လား. . . ထမင်းစားပြီးတိုင်း ဒိုင်းဂျင်းတပြားလောက် သောက်ပေးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

သားအမိနှစ်ယောက်လုံး၏ ဂရုစိုက်မှုများကြောင့် ကျော်စွာ တကယ်ပင် အားနာနေခဲ့ပြီ။ သျှင်နော်နဲ့များ ကွာလိုက်တာဟုပင် တွေးမိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဦးအောင်ကျော် ရောက်လာ၏။ မင်းရဲတ ငွေသိန်း (၂၀)အထုပ်ကြီး လက်လွှဲပေးအပ်ပြီး ကျော်စွာက အကျိုးအ ကြောင်းရှင်းပြလိုက်သည်။ ဦးအောင်ကျော် အံ့ဩဝမ်းသာသွား၏။ ဒီ လောက်ထိ ရက်ရောလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့သဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာ ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

“အင်း. . တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဆိုသလိုပေါ့ကွယ်. . ဦးတို့ ကလည်း ဘယ်လောက်ပဲ နစ်နာပါစေ. . အမှုဖွင့်ပြီး ဒုက္ခမပေးဘူး လို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။ မြတ်ဘုရားရဲ့ မေတ္တာလက်နက် ဘယ်လောက် အစွမ်းထက်သလဲဆိုတာ ပိုပြီးသိသာထင်ရှားသွားလို့ ဗုဒ္ဓကို ပိုပြီးတော့ တောင် ယုံကြည်သွားပါပြီကွယ်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်. . . ”

ထိုအချိန်တွင် သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ပြန်သွားပြီဆို၍ ကျော်စွာ ထံပြန်လာသည့် ဒေါ်နွယ်နီမှာ ကုတင်ဘေးမှာထိုင်ပြီး ရွန်းလဲ့နှင့် စကား

ပြောနေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩတကြီး ဖြစ် သွား၏။

“ဟင်. . သူ. . သူ လောကကြီးမှာ ရှိနေသေးတာကိုး. . ”

ထိုလူကိုမြင်လိုက်ရ၍ ဒေါ်နွယ်နီနိုင် အဟောင်းတွေ အသစ် ဖြစ်ကာ စိတ်ညစ်ညူးသွားရသည်။ ဒေါသတွေ နာကျည်းမှုတွေကြောင့် မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့ဘဲ နံရံတစ်ခုကို ပြေးမှီ ထားလိုက်ရသည်။ ဒေါ်နွယ်နီအဖြစ်ကို ကျော်စွာတို့အုပ်စု ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိလိုက်ကြ။

ဦးအောင်ကျော်နှင့် ရွန်းလဲ့ကတော့ စကားလက်ဆုံကျကာ သူ့အကြောင်းကိုယ်အကြောင်း ရေပက်မဝင် ပြောနေကြသည်။ နာရီ ဝက်လောက်အကြာတွင် ရွန်းလဲ့ဖုန်းမှ အသံမြည်လာသည်။ ဖုန်းဖွင့် ပြီး လေးစားသမှုနှင့် ထသွားကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စကားပြောသည်။

“သမီးရေ အန်တီမေ ကားပေါ်က စောင့်နေတယ်. . ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီမေ. . ”

“ခေါင်းကိုက်လာလို့ပါ မောင်ကျော်စွာတို့ကို ကြည့်ကောင်း အောင်ပြောပြီး ပြန်ခဲ့ကွယ်. . ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမေ. . ”

ရွန်းလဲ့ ဖုန်းပိတ်ပြီး ကျော်စွာတို့ထံ ပြန်လာခဲ့၏။ အန်တီမေ နေမကောင်းဘူးဆိုတော့လည်း ပြန်ရုံပေါ့။

“ကဲ. . ဦးလေးနဲ့ ကိုကျော်စွာတို့ရေ အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုကြပါဦး၊ မေမေက အလုပ်များပေမဲ့ ကျွန်မ တတော့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် အရောက်လာမှာပါ. . ”

“ရပါတယ် သမီးရှယ် အပင်ပန်းမခံပါနဲ့”

“မပင်ပန်းပါဘူးဦးရဲ့ သွားမယ်နော်. . ”

“အေး. . အေး. . ကားလည်း ဂရုစိုက်မောင်းဦးနော်. . ”

“အဟင်းဟင်း. . တစ်ခါတည်းနဲ့ မှတ်သွားပါပြီ ဦးရှယ်. . ”

ရွန်းလဲ့အပြောကို သဘောကျပြီး ကျော်စွာတို့အုပ်စု တဟား

ဟား ရယ်မော၍ ကျန်ခဲ့ကြ၏။

“တကယ် သဘောထားပြည့်ဝကြတဲ့ သားအမိပဲကွ့. .”

“အဟဲ့. . သူ့အမေကလည်း မိုက်တယ်နော် အရွယ်တင်တယ် လုံးကြီးပေါက်လှ၊ သင်္ကြန်မိုးထဲက ခင်သန်းနုလိုမျိုး ခန့်ခန့်ကြီး. .”

“အဲဒါတာဖြစ်လဲ မင်းရဲ”

“ဦးလေးက မိန်းမယူဖို့ မဲပေါက်ထားတဲ့ ကံထူးရှင်လေ တကယ်ယူမယ်ဆို အဲလိုအန်တီကြီးမျိုး ရှာရမှာ. .”

“တော်စမ်းပါကွာ ဘောစိတွေဆိုကြောက်လွန်းလို့. .”

ငွေ သိန်း(၂၀)အထုပ်ကြီးနှင့်မို့ ဦးအောင်ကျော်အား စောစော ပြန်ခိုင်းရသည်။ ထမင်းဝယ်ထွက်ရင်း မင်းရဲကိုယ်တိုင် တက္ကစီငှားကာ တင်ပေးလိုက်၏။ ဦးအောင်ကျော်က လောလောဆယ် သုံးစရာမရှိ သဖြင့် ထို(၂၀)ကို ဘဏ်အပ်ထားမည်ဟု ပြောသွားသည်။

မင်းရဲလည်း ဒန်ပေါက်(၂)ပွဲဝယ်ကာ ဆေးရုံထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ ၏။ မှောင်ရီပျိုးစ ပြုနေပြီမို့ မင်းရဲကြောက်စိတ်တွေ အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ဖြစ်တည်လာသည်။

ဒီညကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ရမလဲဆိုတာ တွေးလို့မရ။ ကျော် စွာဆီ ပြန်ရောက်တော့ သူ့ကို ဒန်ပေါက်ခွဲရင်း ဝိုင်တွေနေ၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းရဲ. .”

“ကြောက်နေတာ. . .”

“ဘာကိုလဲ. .”

“ဖြဲ. . .”

“ဟဲ့. . ဟဲ့. . ဟဲ့. . မင်းကွာ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ကြောက်တာပေါ့ကွ့. . .”

ကျော်စွာ ဒန်ပေါက်သီးအောင် ရယ်၏။ မင်းရဲမှာသာ မရယ် နိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုနှင့် ဒန်ပေါက်စားအပြီးမှာ အမှောင်ညက တကယ်ရောက်လာသည်။ ညဦးပိုင်းမို့ လူတွေဆူနေညနေ လှုပ်ရှားနေကြ

သား၏။

မင်းရဲလည်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်ကိုင်ကာ အိမ်သာသို့ ဦး ဘည်သွားသည့်လူကိုစောင့်ပြီး မယောင်မလည်နှင့် လိုက်သွားသည်။ အိမ်သာထဲမှာ ရေချိုးသူ ပန်းကန်ဆေးသူ အိမ်သာဝင်သူတွေ ရှိနေ သဖြင့် မင်းရဲ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး လွတ်နေသောအခန်းထဲ ဝင်ထိုင် ကာ ထုတ်ကုန်လိုင်စင်ကျအောင် ကြိုးစားရ၏။

ရေချိုးသံ သီချင်းညည်းသံ ပြောဆိုရယ်မောသံတို့ကြောင့် လုံးဝကြောက်စိတ်မရှိဘဲ အခင်းကြီးသွားအောင် အတွင်းအားသုံးပြီး လုံးပမ်းနေသည်။ အကျင့်မကောင်းသည့် ဗိုက်က လုံးဝမလှုပ်ရှား။

နှစ်တစ်ထောင် ရေခဲတောင်ကြာပွင့်စားပြီး အတွင်းအား သုံး လျှင်တောင်မှ စမြင်းတုံးတစ်တုံး မထွက်ဖြစ်နေသည်မို့ မင်းရဲ စိတ်ဓာတ် တျလာသည်။ အီးမထွက်ဘဲ ချွေးတွေသာ ထွက်လာ၏။ ညစ်အားသုံး သည့်ကိစ္စမှာ အာရုံစိုက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ၊ အိမ် သာထဲမှာ အသံတွေတိတ်သွားတာ သတိပြုမိသွားသည်။

မင်းရဲ အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး ကမန်းကတန်းရေဆေးကာ အိမ်သာထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ တကယ်လည်း အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့။ ကြောက်စိတ်က ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်လာသဖြင့် မင်းရဲ အိမ်သာ ဆောင်ထဲမှ အပြေးအလွှားထွက်လာခဲ့သည်။

ရေညှိတွေ ရေတွေလွှမ်းနေသည့် ကြမ်းခင်းနှင့် သက်တမ်းကုန် နေသည့် ဖိနပ်ကြောင့် စလစ်ဖြစ်ပြီး ချော်လဲရာ သစ်သားတံခါးအား ခေါင်းနှင့်ဝင်ဆောင့်မိတော့၏။

“ဒုန်း”

“အ. . အား”

ကြယ်တွေလတွေ မြင်သွားရသလို အာလူးဘူးသီးတွေ ထွက် ဘာသလားဆိုတာပင် မစစ်ဆေး မစမ်းသပ်အားဘဲ လူးလဲထကာ ဆက် ခြင်းခဲ့သည်။ လူနာဆောင်ကိုမြင်ရမှ ဘရိတ်အုတ်ပြီး ခပ်တည်တည်

လျှောက်ရဲတော့၏။

ပုဆိုးတစ်ထည်လုံး စိုရွှံ့နေ၍ အသစ်တစ်ထည်ယူလဲဝတ်ရသည်။ ကျော်စွာက ဘာဖြစ်လာသလဲ မေးဟာကို ချော်လဲတာဟုပဲ ခပ်တိုတိုဖြေလိုက်သည်။

ကျော်စွာတစ်ယောက် ဆေးသောက်ပြီးသည်နှင့် အိပ်သွား၏။ မင်းရဲလည်း အနားယူဖို့ ခုံခင်းကာ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ အိုက်တာက တစ်ကြောင်း ခြင်ဆေးတွေ ဆေးရုံတစ်ခုလုံး ဖြန်းထားသဖြင့် ခြင်သိပ်မကိုက်တာက တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် လိုက်ကာအပြာကြီးကို ဘယ်သူမှ မပိတ်ကြ...။

ကျော်စွာ ညဘက်ထလေ့ သိပ်မရှိသဖြင့် မင်းရဲလည်း အိပ်ခွင့်တော့ရသည်။ ကိုယ်ခံအားကောင်း၍လားမသိ၊ ကျော်စွာကိုက်သည်ခဲသည်ဟု မပြောတော့သလို ညည်းလည်းမညည်းတော့...။

သံဘီရိုထဲ သားငါးအကြော်တွေ ဟင်းကျန်တွေရှိမရှိ သေချာကြည့်ပြီး မင်းရဲ ပလပ်စတစ်ခုံပေါ်မှာပင် အနားယူလိုက်တော့သည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရသော်လည်း တစ်နေကုန်း မနားရသဖြင့် မင်းရဲချက်ချင်းလိုပင် ကျိုးသွားသည်။

တခူးခူးဟောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည့် မင်းရဲ အိပ်မက်ထဲမှာ ဗြဲတွေ ဘာတွေနှင့် တွေ့နေသေး၏။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ ဗြဲလိုက်ခြောက်လို့ မင်းရဲ ပတ်ပြေးနေရသည်။ ဂုတ်ချိုးခံရမည့်အရေးမှ လွတ်အောင် အသည်းအသန်ပြေးနေလေ၏။ ပြေးရင်းလွှားရင်း အရေးထဲ အရာပေါ်ဆိုသလို အီးအီးပါချင်လာသည်။

ကြောက်ချေးပန်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလားမသိ၊ သရဲကြောက်တာနှင့် ချေးထွက်တာက အော်တိုဆက်နွယ်နေသည်လားမပြောတတ်ဝေဒနာနှစ်မျိုးကို ရေရေလည်လည် ခံစားနေရသည်။

နောက်ဆုံးမှာ လုံးဝအောင်မထားနိုင်တော့သည့်အတွက် တစ်လုံးကိုအကာအကွယ်ယူကာ မင်းရဲ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

စွန့်ချင်သည့်ဝေဒနာကိုသာ ဦးစားပေးမိချိန်မှာ ဗြဲက မင်းရဲကုပ်ကို ကိုင်ကာ ဆွဲထူလိုက်၏။

“အား . . .”

အလန့်တကြား အော်ဟစ်မိတော့မှ . . . သူအိပ်မက်မက်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သို့သော် အီးပါချင်တာက အိပ်မက်မဟုတ်၊ ခိုက်ထဲက ရစ်ရစ်ပြီး အဟုတ်ကို ဝမ်းသွားချင်နေပြီဖြစ်သည်။

အကူအညီတောင်းလို့ရမလား အတွေးနှင့် မျက်စိကစားကြည့်တော့လည်း အားလုံးလိုလိုအိပ်ပျော်ကာ အဟောက်ပြိုင်ပွဲ ဝင်နေကြသလားထင်ရ၏။ ပုံစံမျိုးစုံနှင့် ကျိုးနေသော လူနာစောင့်များကိုသာတွေ့ရသည်။ အားကိုးရာမဲ့သလို ခံစားရသဖြင့် မင်းရဲငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်လာသည်။

ဒီအချိန်တစ်ယောက်ထဲ အိမ်သာသွားဖို့အထိတော့ မင်းရဲသတ္တိမကောင်းတာ သေချာသည်။ ကိစ္စက . . . အထွတ်အထိပ်ထွက်ဆက်နားမှာ ပြုတစ်ပြုတစ်ပင်ဖြစ်နေပြီမို့ မထူးရှေ့ ဇာတ်ခင်းရန်ဆိုက်ကာ အပြာကြီးကို အပြည့်ကာလိုက်သည်။

ကျော်စွာအတွက်ဝယ်ထားသည့် နောက်ဖေးအိုးပြားလေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကုတင်ဘေးမှာပင် ကားယားခွထိုင်လိုက်တော့သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ Discover Channel မှ မကြာခဏလွင့် တတ်သော မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှု သတင်းကားကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာသည်။

မီးတောင်ထိပ်ဝမှ ပေါက်ကွဲမှုဖြင့် လျှံတက် ယိုစီးကျလာသည့် ဘုတ်ရည်ပူတွေကို သတိရမိသည်။ အချိန်မီ စွန့်ထုတ်နိုင်သဖြင့် ခံစားရသည့်စည်းစိမ်က သမ္မတရာထူးနှင့်ပင် မလဲနိုင် . . .

ဒါမျိုးကို ငန်းမော်ဆရာတော်ကြီးလည်း ကြုံဖူးသည်။ ဆွမ်းခံပုဂ္ဂိုလ်လာစဉ် မထိန်းနိုင်အောင် မစင်စွန့်ချင်လာ၍ လူသွားလူလာအနားလှသော လယ်ကွင်းမှ ကန်သင်းရိုးတွင် သပိတ်ခေါင်းစွပ်ပြီး အနားခံသွားခဲ့ရသည်။ ဒါကို ဒကာတစ်ယောက်မြင်ပြီး မရှက်ဘူးလားမေးတာ့ ဖင်ကရှက်တုတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်နှာက ရှက်တုတ်လို့ သပိတ်

ခေါင်းစွပ်ထားတာပေါ့ကွဟု ဖြေခဲ့ဖူးသည်။

ရာဇဝင်မှာ အလုပ်သိပ်မလုပ်သည့် ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်သည့် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းကလည်း အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးနှင့်သာ အမြဲလို တော် ကိုပစ်နေလေ့ရှိသည်။ ပညာရှိကြီးအား လူ့ဘဝမှာ အကောင်းဆုံး စည်းစိမ်က ဘာလဲဟု အမေးရှိရာ ဦးပေါ်ဦးက အခင်းကြီးသွားရခြင်း ပါဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လျှောက်တင်ခဲ့ဘူးလေသည်။

အခုလည်း သမ္မတရာထူးခံစားရတာထက် ကောင်းသောစည်း စိမ်ကို အားရကျေနပ်စွာ ခံစားနေ၏။ အရေးအခင်းပြီးတော့မှ လက်ခဲ သတ်ဖို့ တစ်ရှူးလိပ် ယူမထားမိတာ သတိရတော့သည်။

တိတ်ခါစချွေးတို့ ပြန်စို့လာ၏။ လှမ်းကြည့်တော့ ခုတင်ခေါင်း ရင်းမှာ တစ်ရှူးလိပ်ကိုတွေ့ရသည်။ မယူလို့မဖြစ်သည့်အတွက် ဖင်မရေး ရဲဘဲ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့်ပင် သုံးလှမ်းလောက်လျှောက်ပြီး တစ်ရှူးလိပ် ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ လက်ပြန်အရုပ်မှာ မက်ခွက်ကို တံတောင်နှင့် တိုက်မိ၏။

“ခွမ် . . ခလွမ်”

“ဂလောက် . . ဂလောက် . . ဂလောက် . . ”

လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေချိန်မှာ သမံတလင်းပေါ် မတ်ခွက်ပြုတ်ကျ သံက ဝှဲကွဲသံလို ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ . . သုံးလေးပတ်လောက် လိမ့်သွားသေး၏။

မင်းရဲ ကုန်းကွနှင့်ပင် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်ရင်း ဘယ်သူ တွေ လန့်နိုးသွားမလဲဆိုတာ နားစွင့်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာသည့်တိုင်း ဘာသံမှ မကြားသည့်အတွက် သက်ပြင်းခိုးရိုက်ရင်း သုတ်သင်ရှင်းလင်း သန့်စင်ခြင်းကို ပြုလုပ်ရ၏။ ငါးရွက်လောက် အသုံးပြုအပြီးမှာ ကိစ္စ တစ်ခုတော့ လူမသိသူမသိ အောင်မြင်သွားပြီဟု ယုံကြည်သွားသည်။

နောက်ထပ်နှစ်ရွက်လောက် သုံးအပြီးတွင် နှစ်ခြမ်းစေ့ ရင်တူ လိုက်ကာကြားမှ ထွက်လာသည့် ခေါင်းပြတ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်

သည်။ မင်းရဲမျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်ကာ ဆံပင်တွေ ထောင်ထသွား၏။

ပြီးတော့ ဗလုံးပထွေးအသံနှင့် သရဲသရဲဟု မပွင့်တပွင့် အော် တာ မောက်လျက်လဲကျသွားလေတော့၏။ မင်းရဲ အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာသည်မသိ၊ စိတ်နှင့်ကိုယ် ပြန် ပေါင်းထုတ်၍ သတိလည်လာချိန်မှာ သူ့ကိုဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူနာ စောင့် လေးငါးခြောက်ယောက်လောက်ကို တွေ့ရတော့သည်။

“ကောင်လေး သတိရပြီလား . . ”

“ကျွန်တော် . . ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ . . ”

“အင်း ငါ့အမှားပါကွာ၊ ခြိုးခြိုးချွတ်ချွတ်အသံတွေ ဂလုံဂလွမ် အသံတွေကြားရတော့ သူ့ခိုးလား သရဲလားဆိုတာ သိရအောင် လိုက် တာကြားက ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ခြောင်းကြည့်ခဲ့တာပါ . . ”

“ဗျာ . . . ”

“အဲဒါကို ကောင်လေးက သရဲထင်ပြီး . . အကြောက်လွန်လို့ ရှောင်ဖြစ်သွားတာ . . ”

သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲအပြီးမှာ မင်းရဲ သူ့မျက်နှာကိုဖြုတ်ပြီး ဘီရိုထဲ ခဏထည့်သိမ်းထားချင်စိတ်ပေါက်အောင်ပင် ရှက်သွားရ သည်။ လူတစ်ယောက်က နှခေါင်းပွစိပွစိလုပ်ကာ အနံ့ခံရင်း . . .

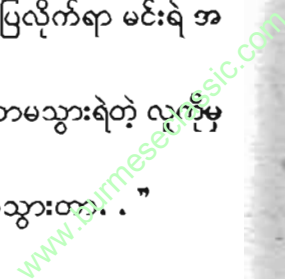
“ခိုး(ချေး)စော်နံ့လိုက်တာ . . ”

“နံ့မှာပေါ့ သူပဲလေ၊ လူနာသုံးနောက်ဖေးအိုးထဲ ခိုးပါပြီး သန့် ရှင်းရေးလုပ်တုန်း ကျုပ်တို့တွေ သွားတာ . . ”

ဘေးကုတင်မှ အစ်ကိုကြီးက အထောက်အထား အခိုင်အမာ နှင့် သက်သေနောက်ဖေးအိုးကို ညွှန်ပြကာ ရှင်းပြလိုက်ရာ မင်းရဲ အ ရှက်တွေ ငြန်းငြန်းကွဲတော့သည်။

“ဟားဟားဟား သရဲကြောက်လို့ အိမ်သာမသွားရဲတဲ့ လူကိုမှ ခင်ဗျားက ဖြေခြောက်လိုက်တာကိုး . . ”

“တော်ဇီသေးတာပေါ့ . . အသက်ထွက်မသွားတာ . . ”

ထိုညက အရေးအခင်းကြောင့် ကုတင်နီးနားဝန်းကျင်မှ လူတို့ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ကြရသည်။ သရဲကြောက်တတ်သည့် မင်းရဲ အကြောင်း ကလည်း ကမ္ဘာကျော်. . အဲ. . ဆေးရုံကျော်သွား၏။

ဘေးချင်းကပ်ကုတင်မှ သရဲခေါင်းပြတ်အစ်ကိုကြီး သန်းနိုင်ထံ မင်းရဲအား မဟာဗန္ဓုလဟု အမည်ပေးသည်။ ဒါကို မြန်မာ့သမိုင်းဝင် သူရဲကောင်း သိက္ခာကျတယ်ဟု အကြောင်းပြ ကန့်ကွက်သူက ကန့် ကွက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့. . မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလ၏ ငယ်နာမည် မောင်ရစ်ဟု ခေါ်ကြရန် အတည်ပြု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေတော့၏။

အခန်း(၄)

ပြင်မှာ ကွက်ဖော်စိုက်ပျိုးထားသော Morning Star ပန်း ခင်းကြီးက ဟီးထနေသည်။ Dancing Lady နှင့် ရောင်စုံနှင့်ဆီခင်းက လည်း ပျိုးပင်အရောင်းဆိုင်မှ ရှိပြထားသည့် အပင်တွေလို မြင်ရသူ၏ စိတ်နှလုံးကို အနှမ်းပြေ ကြည်နူးစေသည်။

ပန်းလေးတွေကို ကိုင်ကြည့်၊ ရွက်ဝါတွေကို ကတ်ကြေးနှင့်ဖြတ် မြေဆွေးတွေကို ခက်ရင်းနှင့်ဆွ၊ ရေပန်းခရားနှင့် ရေလောင်းရတာ၊ ဒေါ်နွယ်နီနိုင်၏ နိစ္စဓူဝ ဝတ္တရားတွေပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်သက်လုံး ပျော်ချင်ရင် သစ်ပင်စိုက်ဟူသည့် စကားအ

တိုင်း လိုက်နာနေသည့် ဒေါ်နွယ်နီနိုင် လွန်ခဲ့သော တစ်ပါတ်လောက် အထိတော့ တကယ်စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။ သမီးလိုချစ်ရသော လင်ပါတူမ ရွန်းလဲ့နိုင် ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီးနောက် စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် လူရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ရသလို ကားတိုက်ခံရသည့် သူငယ်လေး၏ ဖခင်ဖြစ်သူကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးသည့်နောက် စိတ်နှလုံး မငြိမ်းချမ်းတော့ဘဲ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေရသည်။ ကိုယ်က တတ်နိုင်သူတွေမို့ ခြေထောက်ကျိုးသွားသည့် လူငယ်လေးကို လျော်ကြေးသဘောမျိုး သိန်း(၂၀)နှင့် အသေးသုံး(၃)သိန်းပေးကာ ကြေအေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

တစ်ဖက်ကလည်း စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသူများမို့ အမှုမလုပ်ဘဲ ပေးသမှုနှင့် ကျေနပ်ခဲ့သည်။ ထပ်တောင်းဖို့ အကြပ်ကိုင် ငွေညစ်ဖို့ လုံးဝမကြိုးစားခဲ့သည့်အတွက် တစ်ဝက်တစ်ပျက် စိတ်အေးခဲ့ရသည်။

ဒေါ်နွယ်နီအား စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေသူက ဦးအောင်ကျော်ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ဦးအောင်ကျော်နှင့် ကားတိုက်ခံရသည့် သူငယ်လေး ဘာတော်သလဲဆိုတာ သူသိချင်နေသည်။ သူ့ထက်စာလျှင် ဆေးရုံသို့ အရောက်အပေါက်များသော ရွန်းလဲ့အား မေးလိုက်လျှင် သိနိုင်သော်လည်း၊ ဘာကြောင့်ဘယ်လို စသည့်မေးခွန်းတွေကို ရင်မဆိုင်လိုသည့်အတွက် ဒီလောက်ထိ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စိတ်အနှမ်းဖြေရာ ပန်းခြံသာသည်လည်း သူ့ကိုမလန်းစေနိုင်တော့၊ သူ့ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းတွေအပေါ် ဝဲပျံလူးလာဝတ်ရည်ရှာနေသည့် ပျားပိတုန်း လိပ်ပြာလေးတွေတို့ မြင်တွေ့ရလို့လည်း တက်ကြွလန်းဆန်းမလာတော့။

နောက်မှ လူနာစောင့် သူငယ်လေး မင်းရဲ့ သူ့ထံဖုန်းဆက်ဖူးတာ သတိရပြီး အိမ်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဝင်ခဲ့၏။ အိပ်ခန်းထဲမှ စားပွဲပေါ်ထင်ထားခဲ့သည့် ဖုန်းကိုဖွင့်၍ Call List တွင် ပြန်ရှာလိုက်

သည်။ မရင်းနှီးသော ထိုနံပါတ်နှင့် နှစ်ကြိမ်ဆက်ထားတာ တွေ၏။

ထိုဖုန်းကိုပဲ ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ စိတ်စောပြီး လောနေကာမှ မအားသေးပါရှင်နှင့် ကြုံရ၏။ အိပ်ခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း အချိန်တွေ ဖြန်းပစ်နေရသည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်စောင့်ပြီးမှ ပြန်ခေါ်လိုက်၏။

“ဟဲလို. . . အမိန့်ရှိပါ”

“မောင်မင်းရဲလား. . . အန်တီနွယ်နီနိုင်ပါ. . .”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်တီ. . .”

“သား အခု ဘယ်မှာလဲ. . . .”

“ဆေးရုံရှေ့က ထမင်းဆိုင်မှာပါ. . . .”

“ဪ. . . ဟုတ်လား အတော်ပဲ မောင်ကျော်စွာ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ. . .”

“ကောင်းပါတယ်. . . အန်တီ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်နေပါတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ် ဒါနဲ့တို့ ဦးအောင်ကျော် ဆိုတာက”

“ကျော်စွာ အဖေလေ. . .”

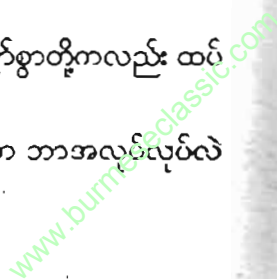
“ဟုတ်လား. . . သူတို့ မိသားစုတွေလည်း အန်တီတို့ကို စိတ်ဆိုးနေကြမှာပဲနော်”

“သူတို့မှာ ကျော်စွာနဲ့ဦးလေးအောင် နှစ်ယောက်ထဲ ရှိကြတာ အန်တီ”

“ဪ. . . ဒါဆိုရင်တော့ တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးနဲ့က ပြေလည်ပြီးသား ဆိုတော့လေ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီ၊ ကျော်စွာတို့ကလည်း ထပ်ရစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ယုံပါတယ်ကွယ် ဒါနဲ့ မောင်ကျော်စွာက ဘာအလုပ်လုပ်လဲ သူ့ခွင့်တင်ထားရတာလား”

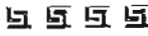

“သူက ခွင့်တင့်စရာမလိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်နဲ့ပါအန်တီ ကျွန်တော်တောင် သူတို့လုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်နေတာ”

မောင်မင်းရဲနှင့် ဆယ်မိနစ်လောက် စကားပြောလိုက်တော့ ဒေါ်နွယ်နီ သိချင်တာတွေ အကုန်သိလိုက်ရသည်။ ဦးအောင်ကျော် အရင်အတိုင်းပဲဆိုတာ သိရ၍လည်း ဒေါ်နွယ်နီ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ခွဲ လိုက်မိသေး၏။

“ခုတော့ ပြန်ဆုံကြပြီပေါ့ ကိုအောင်ကျော်၊ အဟင်း.. ရှင်ကျွန်မအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ် စောင့်နေလိုက်”

ဒေါ်နွယ်နီ စိတ်ထဲကကြုံးဝါးပြီး သူ့ထုံးစံအတိုင်း တစ်နေ့တာ အတွေ့အကြုံတွေ ထူးခြားအဖြစ်အပျက်တွေကို ဒိုင်ယာရီတွင် မှတ်တမ်းတင်နေလိုက်တော့သည်။

ကားတွေနှင့် ပိတ်ကြပ်နေ၍ ရွှေတိုးမရ နောက်ဆုတ်မရ အနေအထားမှာ အဲကွန်းဖွင့်ပြီး စောင့်နေရုံသာ ရှိတော့သည်။ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကားတန်းကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေကြ၏။

“အန်တီမေ့ကို ပို့ပြီးရင် သမီး ဆေးရုံသွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမေ”

“မောင်ကျော်စွာ အခြေအနေ ကောင်းတယ်မို့လား.. .”

“ကောင်းပါတယ် အန်တီမေ ရောဂါခံစားနေရတဲ့ လူမှမဟုတ် အရိုးဆက်လို့ ပတ်တီးဖြေပြီးတာနဲ့ လုံးဝကောင်းသွားမှာ”

“အင်း.. ကုထုံးကတော့ ဒါပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ မတော်တဆထော့ထော့နင်းများ ဖြစ်သွားမလား ခြေတစ်ဖက်ဆာနေမလား တွေးပြီး ခင်ဗုဒ္ဓတော့ ဒုက္ခိတ ဖြစ်သွားရင် တစ်သက်လုံး အညွန့်ကျိုးတော့မှာလား”

“ဒါကတော့ ကံတရားပဲပေါ့ အန်တီမေရယ်၊ နှစ်လပြည့်လို့ ကျောက်ပတ်တီးဖြည့်မှပဲ အခြေအနေသိရမှာလေ ဧကယ်ပုံပိုးပေးလို့ရတဲ့ ခင်ဗုဒ္ဓလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂရုစိုက်ပါ သမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီမေ၊ ကိုကျော်စွာတို့က ခင်ဖို့ကောင်းပါသေး”

စကားပြတ်သွားခိုက် ကျော်စွာအား ရေပတ်တိုက်ပေးခဲ့သည့် အဖြစ်ကို ပြန်သတိရမိ၏။ ကြွက်သားအဖုဖုနဲ့ ထုထုပြီး ခရာချင်စရာ နှစ်သက်သည့် ခေတ်ဟောင်းသီချင်း စာသားထဲကအတိုင်း မြင်ရ တွေ့ရ နေသည့်မို့ ရွန်းလဲ့ ရင်ဖိုခဲ့ရသည်။

ကျော်စွာ ရည်းစားဆိုသည့် သျှင်နော်အဖြစ်သည်းနေပုံကို အတိတ်ကတတ်နှင့် အရွဲတိုက်ပြီး လိုတာထက်ပို၍ ဂရုတစိုက်ပြုစုပေးခဲ့တာ ပြန်တွေးပြီး ရှက်တက်တက်ပင် ဖြစ်မိ၏။

“သမီး မီးစိမ်းခေါ်ပြီလေ.. .”

အန်တီမေ သတိပေးမှ ရှေ့ကကားတွေ ရွှေလျားစပြုနေတာ တွေ့၍ ရွန်းလဲ့မောင်းထွက်လိုက်သည်။ စိတ်မရှည်ခြင်းများစွာ သည်းခြင်း တပုံတပင် ပေးဆပ်ပြီးမှ ရွှေလင်ပန်း စက်မှုဇုန်ရှိ အထည့်ချုပ် ဆက်ရုံသို့ ရောက်တော့၏။

အန်တီမေကို ထားခဲ့ပြီး ရွန်းလဲ့ ဆေးရုံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင်တစ်နာရီလောက် အချိန်ပေးပြီးမှပဲ ဆေးရုံသို့ရောက်တော့၏။ ကျော်စွာထံပါးမှာ သျှင်နော် ရှိနေတာတွေ့၍ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“နေကောင်းတယ်နော် ခြေထောက်ကိုက်သေးလား ကိုကျော်စွာ”

“ဟား ကိုက်သလား မမေးနဲ့ ရွန်းလဲ့ရေ. . ဆေးရုံပေါ် ဘီထူးရောက်နေသလား မှတ်ရတယ်၊ သူတစ်ယောက်ထဲ ကြက်ခြေထောက်သုံးချောင်းတောင် ကိုက်တာ”

“ရှင်. . . ဪ. . . ကိုရဲမင်းကလည်း တအားနောက်တတ်ခြေထောက်ဒဏ်ရာက ကိုက်သေးလားလို့ မေးတာပါ. . .”

“ကိုက်မကိုက်တော့ မသိဘူး ပို(လ်)ချဲ့ တစ်စီးငှားပြီး ဆေးရုံဝင် Round လှည့်နေတာလေ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဆေးရုံအုပ်ကြီးများ ထင်နေလား မသိဘူး. . .”

မင်းရဲ၏ အရွတ်အနောက် စကားများကြောင့် ရွန်းလဲ့ ရယ်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သျှင်နော်ကတော့ မျက်စောင်းတခဲခဲ. . .

“အန်တီမေက ကိုကျော်စွာ ဘာစားချင်လဲ မေးပေးပါတဲ့ သူ့ဝယ်လာမလို့တဲ့ ကိုကျော်စွာရဲ့”

“အန်တီမေ ဆိုတာ”

“အဲ. . . မေမေပေါ့. . . ဒေါ်နွယ်နီနိုင်က ကျွန်မအဒေါ်လေ ဒါပေမဲ့ အမေရင်းလိုပါပဲ. . . ဒါကြောင့် အန်တီမေလို့ ခေါ်တာ”

“ဪ. . . ကျွန်တော်တို့က သားအမိပဲ မှတ်နေတာ၊ အဲ. . . ထွေထွေထူးထူး ဘာမှစားချင်ပါဘူး ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ ဒီဆေးရုံရှေ့မှာလည်း အစုံရပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း ကြုံရင်ကြုံသလို ဝယ်လာပေးနေတာ အပိုထွေမလုပ်ပါနဲ့. . .”

သျှင်နော်က ဘုပြောသော်လည်း၊ ရွန်းလဲ့ မျက်နှာပျက်မသွား၊ ဩဇာရတာ တန်းမတူသည့် လူတစ်ယောက်ကို အရေးမလုပ်သည့် ဘောဇ္ဈိးဆိုတာ ကျော်စွာ သိနေ၏။

“သျှင်နော်ကလည်းကွာ အားနာစရာကြီး”

“ရပါတယ်ရှင် ဒါဆိုလည်း ဆေးရုံကဆင်းမှ စားသောက်ဆိုင်မှာ ခေါ်ပြီးပြုစုပါမယ်”

“ဒီလောက်တော့ ကိုကျော်စွာတို့လည်း ဝယ်စားနိုင်ပါတယ်”

“သျှင်နော် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

ကျော်စွာ လေသံနည်းနည်းမာသွားသဖြင့် သျှင်နော် ဝင်တည့်သွားသည်လား မပြောတတ် စိတ်ကောက်သလို အမူအရာနှင့် ပြန်မယ်ဟုပြောကာ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့် ထွက်သွားတော့သည်။

“ဆောရီးပဲ ရွန်းလဲ့၊ သူက အဲလိုပဲ စကားပြော နည်းနည်းကြမ်းမယ်”

“ရပါတယ်. . . ကိုကျော်စွာစိတ်ထဲ မထားပါနဲ့”

အတိုက်အခံ တစ်ယောက်ထွက်သွားသဖြင့် သုံးယောက်သား

အားဝိုင်းက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ကျော်စွာက မင်းရဲ

အမည်ကို မောင်ရစ်ဟု ပြောင်းလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အစချီကာ သရဲကြောက်ပုံ ဇာတ်လမ်းစုံကို အရင်းအတိုင်း ချပြတော့သည်။

မင်းရဲခေါ်မောင်ရစ်မျက်နှာ မဖော်ဝံ့တော့၊ ရွန်းလဲ့က တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်သိမ်တုန်အောင် ရယ်သည်။ မျက်ရည်သုတ်ရင်း ရယ်တာကို ဘရိတ်အုပ်၏။

“သူများအဖြစ်မို့ ရယ်နေရတာ ကိုယ်တိုင်ကြုံရရင် ကိုမောင်ရစ် အဖြစ်ထက် ဆိုးမလားမသိဘူး”

“ဟာ. . . ရွန်းလဲ့ရာ၊ အဲဒီ မောင်ရစ်ဆိုတာကြီး မခေါ်စမ်းပါနဲ့”

“ဟင်းဟင်းဟင်း. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်မဆင်ခြင်ပါမယ် ကိုမောင်ရစ်”

www.burmeseclassic.com

ကျော်စွာကတင် အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရယ်သံတွေ မစဲတော့နာရီဝက်ကျော်ကျော် စကားပြောပြီး ရွှန်းလဲ့ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား၏။

“ဒီလိုဟာမျိုးလေးနဲ့ သေချာပေါက်ဆုံပြီး ကားတိုက်ခံရမိ ဆိုရင် ငါလည်းခြေထောက်တစ်ချောင်း လောက်တော့ ရင်းနိုင်ပါတာကွာ”

“လုပ်လာပြီ ပေါက်ကရ. . စေတနာကို မစော်ကားနဲ့”

“မဟုတ်သေးဘူး ကျော်စွာ၊ မင်း ဆေးရုံရောက်မှ သျှင်မနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံဖူးတာ၊ သူ့အချိုးက သိပ်မမိုက်ဘူး၊ အခါအဆိုကော အမူအကျင့်ကော အားလုံး မိုင်းနပ်(စ်)ပြနေတာကွာ”

“ငါလည်း ဒီလိုပဲ ခံစားမိတယ် မင်းရဲ့”

“အဲဒါဆို ယာဉ်အိုယာဉ်ဟောင်း အပ်နှံပြီး အသစ်လဲ စီးလို့ပေါ့”

“မင်းကွာ ငါမျက်နှာများတဲ့သူ ဖြစ်သွားမှာ ထည့်မတွက်စေဘူးလား”

“လင်မယား ဘဝရောက်မှ ကွာရှင်းတာထက်စာရင် မျက်နှာများတယ်ဆိုတာက ပါးပါးလေးပါကွာ”

“အေး. . ပါးတယ်ဆိုရင်လည်းပါး၊ သွားကွာ. . ငါ ရေချိုးတယ် ကြည့်ကျက်လုပ်ဦး”

ဒီမှာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ဆေးရုံပါးဝလာပြီး ရေဖို့ တောင်းဆိုလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်နေတာ မြင်တွေ့နေရ၍လည်း ကျော်စွာပြောခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းရဲကလည်း ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်၏။ ကြိုတင်ဝယ်ထားသည့် ပလတ်စတစ် အိတ်ကွီးနှင့် ကျော်စွာ၏ ကျောက်ပတ်တီး ခြေထောက်အား စွပ်လိုက်သည့်အခါကို ရေမဖို့ဖို့ အဓိကဖြစ်၏။ ဦးစွာ ရေချိုးခန်းအားမအကြည့်ပြီး၊ လူရှင်းနေသည်မို့ ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံနှင့် ခွေးခြေကို အ

ဆုံး နေရာချထားလိုက်သည်။ ကျော်စွာအား ဦး(လ်)ချဲ့နှင့်တင်ကာ တွန်းခေါ်လာခဲ့၏။

ရေချိုးခန်းအဝင်တွင် မင်းရဲအား သိုင်းဖက်ပြီး ခြေတစ်ပေါင် တွိုးခုန်ကာ အခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ လူက နောက်မိခုံပေါ်ထိုင်ပြီး ခြေထောက်ကို ခွေးခြေပေါ်တင်ထား၏။ အနေအထားက ရေချိုးဖို့ အသင့်ဖြစ်သွားပြီ။ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာတွေလည်း အနာဖေးကွာစပြုနေပြီမို့ ရေချိုးရတာ ပြဿနာမရှိတော့။

အပရိက ဒုက္ခလေးတောင် ဒီလောက်စိတ်ဆင်းရဲရလျှင် ကိုယ့်အရိုးကိုယ်မသယ်နိုင်သည့် ဂီလာနဘဝမှာသာဆို ဘယ်လောက်ဒုက္ခများလိုက်မလဲဟု တွေးကြည့်ရုံနှင့်ပင် မခံစားနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကလေးတွေထိန်း လူမမာတွေ ပြုစုနှင့် နေထိုင်ကာ ပေးဆပ်သူအဖြစ်နှင့် အငိုထုတ်သွားသော မာသာထရီဆာအား ကြည့်ညှိမဆုံး ဖြစ်နေမိ၏။ သားသမီးဖြစ်ဖြစ် အကြင်လင်မယား ဖြစ်ဖြစ် ရက်ရှည်လူမမာဘဝရောက်၍ ပြုစုရသောအခါ ပြုစုလာတတ်တာ ဓမ္မတာပဲ ဖြစ်သည်။

ခုတောင် မင်းရဲကျေးဇူးနှင့် သူ့အဆင်ပြေနေခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းရဲလည်း လုံလောက်သော ငွေကြေးတစ်ရပ် သူ့အိမ်ကို ထောက်ပံ့နေနိုင်၍သာ ဒီလိုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ရက်တစ်သောင်းနှင့် ဆေးရုံကမပြန်ဘဲ ချီးသေးကအစ သုပ်ပေးနေတာကြောင့် မင်းရဲအား ထိုင်ကန်တော့ချင်လောက်အောင် ဝင် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

“ဟေ့ကောင် ချေးတွန်း ဆပ်ပြာတိုက်ဦး”

ရေမြှုပ်ဖျတ်တုံး တစ်ခုပေးရင်း မင်းရဲက သတိပေးသည်။ ကိုယ်ပေါ်ရေမလောင်းရတာကြာလို့ ဇိမ်ခံပြီး ရေချိုးနေသည့် ကျော်စွာ အတွေးတွေပြတ်သွားသည်။ နောက်မှာတန်းစီဇယားတွေ ရှိလာနေပြီမို့ ဆပ်သွက်သွက် ဆပ်ပြာတိုက်ရ၏။ ရေချိုးခြင်းအလုပ်ကို ဘာခါမှ အ

လေးအနက်မတွေးမိခဲ့။ မချိုးရတာကြာမှ ရှေ့ချိုးသန်ရှင်းခြင်းသည် ကျန်းမာရေးအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်ချက်တစ်ခုမှန်း ပိုမိုသဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။

ကုတင်ပေါ် ပြန်ရောက်၊ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ကျော်စွာ တအားလန်းဆန်းနေသည်။ နေမခတ် အခန်းအောင်းကာ အစားကောင်းတွေ နင်းကန်လှိမ့်စားနေရသဖြင့် ကျော်စွာနှင့် မင်းရဲ အသားတွေဖြူပြီး ဝလာကြသည်။ သို့သော် ဒီလိုနေရတာကို ပြီးငွေ့စတော့ ပြုလာပြီဖြစ်သည်။

ဒီတော့လည်း ကုတင်နီးနားချင်း စကားစမြည်ပြောကြ၊ ဆရာမလေးတွေရဲ့အလှကို အကဲဖြတ်လိုက်ကြ၊ အိပ်လိုက်ကြ၊ ညနေပိုင်း ဝိုးချဲ့နှင့်လေညှင်းခံ ထွက်လိုက်ကြနှင့် ပြီးငွေ့တာကို ဖြေကြရသည်။

“ညနေ ဘာစားမလဲ ကျော်စွာ”

“ထမင်းစားရတာ အပ်ကြောင်းထပ်လာပြီကွာ ခေါက်ဆွဲကြော်စားမလား”

“အေးကောင်းသားပဲ အခေါက်ကင်တစ်ပွဲပါ ဝယ်ခဲ့မယ်”

“ဝွတ်တယ်”

ကျော်စွာအား ကုတင်ဘောင်မှာ ခေါင်းအုံးခံ၍ ကျောမိုထိုင်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး အစားအသောက်ဝယ်ဖို့ မင်းရဲ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှု အားကောင်းခဲ့သဖြင့် ဘီယာနှင့်တွဲလျက် စားသောက်ဆိုင်ကြီးရှိတာ မင်းရဲ သိထားသလို ကောင်းကောင်းအသုံးချပြီး လည်းဖြစ်၏။ သူ သရဲမကြောက်ဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့တာ(၄)ရက် တိတိရှိပြီ ဖြစ်သည်။

မင်းရဲ ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိနေသည်ဖြစ်သည့် စားပွဲထိုးလေးက အသံစာစာစာနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟား.. A B C ကိုကြီး ထုံးစံအတိုင်းပဲလား”

“အေး.. ပြီးတော့ ဝက်ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ အခေါက်ကင်တစ်ပွဲ

တွာ ပါဆယ်တွေချည်းပဲ”

“အိုကေ.. ကိုကြီး သုံးမိနစ် ဆယ်ခါပဲစောင့်.. .”

ဝိတ်တာ ချာတိတ်၏ ဟာသကို မင်းရဲ သဘောကျသွားသည်။ မာမား ခေါက်ဆွဲခြောက်ပြတ်တာ (၃)မိနစ်ကြာလျှင် ခေါက်ဆွဲကြော်က နာရီဝက်တော့ စောင့်သင့်သည် မဟုတ်လား။ ကိစ္စမရှိ သူမှာ A B C အားကိုးနှင့် ခွန်အားတွေ တိုးနေပြီ မဟုတ်လား။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာ ပက်စီပလတ်စတစ်နှစ်ဘူး ရောက်လာသည်။ သိတတ်သလား မမေးနှင့်၊ မနှံ့လေး တင်သလို ကော်ပန်းကန် သေးသေးလေးနှင့် မြေပဲလှော်ပါ ပါလာသည်။

မင်းရဲ ပက်စီသောက်ပြီး မြေပဲလှော်ကောက်စား၏။ ကန်ရေ သောက် မြက်ခြောက်စားမြန်မှာပြည်သားတွေ ဇာတာတက်နေပြီ။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မင်းရဲသောက်သည့် ပက်စီက ခါးလွန်းအားကြီးနေသည်။ ခါးမှာပေါ့ A B C စတောက်ဆိုသည့် ဘီယာအပြင်းစားကို ပက်စီဘူးခွဲနှင့် ထည့်ထားသည်ကိုး။ ဒီနည်းကို ရှာဖွေတွေ့ထားသဖြင့် (၄)ရက်တိတိ အိပ်ကောင်းခြင်းနှင့် အိပ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျော်စွာပင် မရိပ်မိသေး၊ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ပက်စီအစစ်လည်း ဝယ်ထားရသေး၏။ ဒါမှ လျှို့ဝှက်ချက် မပေါ်ခေါက်မှာဘဲ ဖြစ်သည်။ ပက်စီဘူးတစ်ဝက်အကျိုးတွင် ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် အခေါက်ကင်ပါဆယ် လာပို့သည်။ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ခွန်အားဖြိုးမောက် အေဘီစီစတောက်ကို တစ်ကျိုက်ထပ်မော့ကာ လက်စသတ် ထိုက်သည်။

စားစရာနှင့်သောက်စရာ ပါဆယ်တွေဆွဲပြီး ဆေးရုံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဇီဝခနဲ လေချဉ်တစ်ချက်အတက်မှာ ဘီယာနဲ့သင်းသင်းလေး ပြန်ထွက်လာ၏။ မင်းရဲ ရီဝေဝေနှင့် ညနေခင်း အလုပ်ပြန်အလှူလေးများကို ငေးရတာ အရသာရှိလွန်းနေသည်။

ဆေးရုံထဲ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကျော်စွာက ဝက်ပွတ်ပြသည်။

ဖေါ့ဘူးကိုဖွင့်ကာ တူနှင့်ခရင်းတစ်ချောင်း ထည့်ပေးထားလိုက်သည်။ ခုတော့ ကျော်စွာအားတွဲထူကာ ထိုင်ခိုင်းထားလျှင် အစားအသောက် တော့ ကိုယ့်ဘာသာ ယူစားနေနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

စားမကောင်း သောက်မကောင်း ရောဂါသည်တွေ မဟုတ် သည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် စပယ်ရာပြောသလို ဆွဲဆရာရေ ခဲ စကားအတိုင်း ဆွဲလိုက်ကြတာ ဆယ်မိနစ်နှင့်ခေါက်ဆွဲကြော်အစေ့ မရ ဖြစ်သွား၏။

ညဦးပိုင်း လူစည်စည်မှာပင် ဆေးကြောသိမ်းဆည်းစရာတွေ အကုန်ရှင်းထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လူနာစောင့်တွေ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ အပျင်းပြေစကားစမြည် ပြောကြ၏။ စကားဝိုင်းမှာ သရဲအကြောင်း ဖေးဝရိတ် အဖြစ်ဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

“တကယ်တမ်းကျတော့ တကယ်အခြောက်ခံရတဲ့သူက ဆေး ရှားရှားပါကွာ၊ စိတ်ထင်ရာလျှောက်ပြောတာရယ် ကြည့်ဘူးတဲ့ နိုင်ခြား သရဲကားထဲက ပြကွက်တွေ ပြန်ပြောတာရယ်ပဲ များတာပါ”

“ဒါဆို . . . လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးလလောက်က မိတ္ထီလာမှာ အထက် အစားတွေ မွေ့ရာတွေ အလိုအလျောက် မီးထလောင်တာကျတော့ ရော . . .”

“အဲဒါက သရဲခြောက်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပုဏ္ဏားတိုက်တာ လောက်ရလဲ”

“ဗျာ . . . ပုဏ္ဏား ကားတိုက်တာ ဟုတ်လား၊ လျော်ကြေး ဘယ် လောက်ရလဲ”

“တစ်ပြားမှ မရဘူးဟေ့၊ ဒီရိုင်ဘာ ထွက်ပြေးသွားလို့ ရယ်သံတွေ သောသောညံသွား၏။ အသက်အကြီးဆုံး လူနာ စောင့် ဦးလေးကြီးက . . .”

ကြောက်စရာ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနဲ့ ကိုယ်ထင်ပြုကြတယ်”

“ဆန်းတယ်နော်”

“အေး . . . တစ္ဆေတကာ တစ္ဆေထဲမှာ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေက အဆိုး ဆုံးပဲကွ”

“ဗျာ . . . ဘုန်းကြီးလည်း တစ္ဆေဖြစ်တာပဲလား”

“ဟား . . . သင်္ကန်းကိုဖွဲ့ပြီး သရဲဖြစ်လိုဖြစ်၊ ကျောင်းကို သံယောဇဉ် မပြတ်ဘဲ သရဲဖြစ်လိုဖြစ်နဲ့၊ ရိုးရိုးတစ္ဆေက ဘုရားစာရွတ်ရင် ပြေး ရော ဘုန်းကြီးတစ္ဆေကျတော့ ကမ္မဝါဖတ်တာတောင် မရဘူးဟေ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

“သူပါ လိုက်ရွတ်နေလို့ဟေ့”

ဆေးရုံက အငြိမ်စင်လိုဖြစ်ပြီး ရယ်သံတွေ ပွက်လောညံသွား ၏။ နာ(စ်)မတစ်ယောက် လှမ်းအော်ကာ ကြိမ်းလိုက်မှ သူတို့ လူစုကွဲ သွားသည်။ ကျော်စွာ ဆေးသောက် ရေသောက် အပေါ့သွားပြီး အိပ်ဖို့ အရှိန်ယူနေပြီ။ သူသောက်သည့် ဆေးထဲမှာ အိပ်ဆေးပါသည့်အတွက် သူ့ကိုထည့်တွက်စရာမလို။

ဘေးကုတင်က လူတွေငြိမ်လျှင် သူလုပ်ငန်းစလို့ရပြီ။ ဆရာ မတွေ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်ရသည့်ဘက်မှ လိုက်ကာတစ်ခြမ်းကို ပိတ် ထားလိုက်၏။ ပန်ကာဖွင့်ထားပြီး ဂျာနယ်တစ်စောင် ကောက်ကိုင်ကာ ဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

တစ်ဖက်ကုတင်မှ လူနာစောင့်လည်း ကုတင်အောက်တွင် ဖျာ ခင်း၍ ကျိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီမို့ မင်းရဲ ပက်စီဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ သံဘီရိုဖွင့်ပြီး သိမ်းထားသည့် အခေါက်ကင်ပန်းကန်ကို ထုတ်၍ လုပ် ငန်းစ၏။ ပက်စီဘူးထဲက အေဘီစီတစ်စုံသောက်လိုက် အခေါက်ကင် တစ်ဖက်ကောက်စားလိုက်နှင့် စည်းစိမ်အပြည့်ယူသည်။

မျက်စိအကျင့် ဝမ်းအချင့်ဆိုသည့်အတိုင်း နေခင်းလူရှင်းခိုန် တွင် အိမ်သာတက်လို့ရအောင် ကျင့်ထားသဖြင့် ညဘက် ဝမ်းသွားချင်

တာမျိုး မဖြစ်တော့၊ ဆီးသွားချင်တာလောက်က ပြဿနာမရှိ။ ဆီးဘူး နှင့်မှ မလောက်လျှင် ရေသန့်ဘူးခွဲတွေ အများကြီးရှိနေ၏။

တစ်ည ABC နှစ်ဘူးနှုန်းနှင့် ကိုယ့်ဘာသာ ဆေးညွှန်းရေး ကာ အိပ်ဆေးဖော်ထားတာ လုံးဝဥသည့် အဆင်ပြေနေသည်။ ထိုင်ခုံ ကျောမှီပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး မျက်လုံးမှေးကာ ရီဝေဝေရသကို နှင့်နှင့် နည်းနည်းခံစားသည်။

အယ်ကိုဟောနှင့်အခေါက်ကင်က လိုက်ဖက်သော်လည်း အ ဆီများသည့် အစားအစာမို့ မူးယစ်ခြင်းကို အားပေးသည်။ ဒီတော့ . . မင်းရဲ့ အတော်ရွဲလာ၏။ မူးလေသောက်ချင်လေ ဖြစ်တတ်သည့် သ ဘာဝအတိုင်း အကပ်အသပ်ပါ မကျန်အောင်မော့ပြီး အမြည်းနှစ်ဖတ် လောက် ဝါးလိုက်သည်။

မင်းရဲ့ မျက်လုံးပင် မဖွင့်နိုင်တော့။ ခဲ့ပေါ် ခွေခေါက်ခေါက် ထိုင်ရင်း တရေတရေ လေတက်ပြီး တဝါးဝါး သမ်းလာသည်။ ထိုစဉ် . . ပန်းကန်ထဲမှ လက်ကျန်အခေါက်ကင်တွေ လေထဲမြောက်တက်လာ ကာ တစ်ဖတ်ပြီးတစ်ဖတ် ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

မင်းရဲ့ ထိုအဖြစ်ကို မမြင်လိုက်တာ ကံကောင်းခြင်းပင် ဖြစ် သည်။ လူလား၊ နာနာဘာဝလား၊ အကောင်တစ်ကောင်တောင်လား၊ ဘာကိုမှမမြင်ရဘဲ အခေါက်ကင်တွေ ပျောက်သွားတာကိုသာ ပက်ပင် ကြုံလျှင် မင်းရဲ့ အသေထွက်ထွက်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်လေ။

၆ ၆ ၆ ၆

မနက်စောစော ဒေါ်နွယ်နီတို့တူဝဲရီး စက်ရုံသို့သွားဖို့ ပြင်ဆင် နေကြသည်။ နိုင်ငံခြားအော်ဒါအထည်တွေ ကွန်တိန်နာတင်ဖို့ ရှိနေ သည်။ ဘရိတ်ဖတ် စားပြီးသည်နှင့် ထွက်လာခဲ့၏။

“ဒီနေ့တော့ ဆေးရုံမသွားနဲ့ အန်တီမေ့ကို ကူဦး၊ အလုပ်တွေ များမှာ . . ”

“ဟုတ် . . ကွန်တိန်နာ ကိစ္စပြတ်မှပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ် အန်တီမေ”

“အင်း . . ကောင်းတယ် သူ့ဆီ အမျိုးတွေ သတင်းလာ မမေး ကြဘူးလား”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူ့ရည်းစားပဲ လာကြတယ် အမေ”

“ဟယ် . . သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီမေ၊ သိပ်တော့ အချိုးမပြေပါဘူး ပညာ တတ်လည်း မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“မောင်ကျော်စွာကရော”

“အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရထားတာ အန်တီမေရဲ့”

“ဪ”

ရွှန်းလဲ့ထံမှ ရသည့် အချက်အလက်များကို အခြေခံပြီး ဒေါ် နွယ်နီ အတွေးတွေ အများကြီးရသွားသည်။ ဘာတွေဘယ်လို ဆက် လုပ်ရမလဲ၊ ဆက်အစီအစဉ် ဆွဲရမလဲဆိုတာတွေ တွေးရင်း အလုပ်များ

သွားရသည်။

အထည်ချုပ် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက တစ်မျိုး၊ အနာဂတ် စီမံကိန်းအတွက် Plan တွေဆွဲရတာကတစ်မျိုးနှင့် မျက်မှောင်ကျွတ်ပြီး ခေါင်းရှုပ်နေရှာသည်။

စက်ရုံရောက်တော့လည်း အထည်ပက်ကင်ထုပ်တွေ ကွန်တိန်နာနှင့် သယ်ယူဖို့ အလုပ်သမားများအား ကြီးကြပ်ရပြန်သည်။ ကွန်တိန်နာသုံးစီး စက်ရုံထဲက ထွက်သွားမှပဲ စိတ်လျှော့ကာ အမောပြေရတော့၏။ ထိုစဉ် စက်ရုံမှ ဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာသည်။ ကောက်ယူနားထောင်ကြည့်တော့ စင်္ကာပူမှသမက်လောင်း နေသွေးမောင်ထံမှ ဖြစ်နေ၍ ရွန်းလဲ့အား လွှဲပေးလိုက်၏။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုနိုင်စေရန် ဒေါ်နွယ်နီ ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။ စက်ရုံထဲလျှောက်ကြည့်ရင်း အလုပ်သမားတွေ အလုပ်လုပ်နေတာကို စစ်ဆေးကြပ်မတ်သည်။ နာရီဝက်လောက် အချိန်ပေးပြီးမှ ရွန်းခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ရွန်းလဲ့ကို စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသောပုံစံနှင့် တွေ့ရသည်။

“မောင်နေသွေးမောင် ဘာပြောလို့လဲ သမီး”

“အလကားပါ အန်တီမေရယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“စင်္ကာပူကို လိုက်ခဲ့ပါတဲ့၊ ဟိုမှာပဲဘဝကို ထူထောင်ကြမယ်တဲ့ သူကတော့ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟယ်... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွယ်”

နေသွေးမောင်ဆိုတာက ဒေါ်နွယ်နီခင်ပွန်း ဦးမြင့်နိုင် စီစဉ်ပေးခဲ့သော သမက်လောင်း ဖြစ်သည်။ အဖေစကားကို မပယ်ရှားရဲသည့် ရွန်းလဲ့ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နေသွေးမောင် စင်္ကာပူထွက်သွားတာ (၂)နှစ်ရှိပြီဖြစ်သလို ဦးမြင့်နိုင် ဆုံးခဲ့တာလည်း တစ်နှစ်ကျော်

မြင့်မြင့်...

“သမီး ဘာပြောလိုက်လဲ...”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့”

“အေးလေ... ဒီမှာ အောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးရှိနေတာပဲ။ ဒါကိုပစ်ပြီး ဟိုက လခစားရဲ့မယား သွားလုပ်ရမှာလား”

“ပြန်လာဖို့ အစီအစဉ် မရှိရင် စေ့စပ်ထားတာ ပြန်စဉ်းစားရမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် အန်တီမေ”

“ကောင်းတယ် သမီး”

ဘယ်လိုပဲတွက်တွက် ဒီအဒေါ်နှင့်တူမ နှစ်ယောက်ထဲ ရှိကြတာ တကွဲတပြားနေဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်၊ သူတို့ စေ့စပ်ထားသည့် ကိစ္စအက်ကြောင်းထင်လာတာပဲ ဝမ်းသာရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။

ဒေါ်နွယ်နီ သူ့ဦးနှောက်ထဲက ဆားကစ်တွေကို အတွေးလျှပ်စီးကြောင်း ဖြတ်သန်းစေကာ အလုပ်လုပ်နေ၏။ သူ့ အစီအစဉ်တွေ အဆင်ချောပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“ဦးမျိုးမင်း... ဦးမျိုးမင်း ရှိလား”

ဆေးထိုးပေးမည့် နာ(စ်)မလေးက လူနာနာမည်ကိုခေါ်ရင်း သွှောက်လာနေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဟောခန်းရှေ့ တဝဲလာသည်အောင်ရင်း ဦးမျိုးမင်းအား အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်နေသည်။

ပြန်ထူးသံမကြားရ၍ ကျော်စွာနှင့်မင်းရဲလည်း ထိုလူ အိမ်သို့ သွားတာလား။ မပြောမဆို ဆေးရုံက ဆင်းသွားတာများလားဟု တွေ့ရင်း ဝိုင်းဝန်းစိတ်ပူပေးနေကြသည်။

“ကဲ . . ဦးမျိုးမင်းဆိုတာ မရှိဘူးလား”

ကုတင် ရှစ်လုံးရှိသည့် အခန်းရှေ့ရပ်နေသည့် ဆရာမထေရ် စိတ်မရှည်တော့ဟန်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။ ထိုအရေးကို ကိုဖြေရှင်းရန် သိကြားမင်းက အထောက်တော်တစ်ယောက်အား လူ့ယောင်ဖန်ဆင်းကာ လွှတ်လိုက်သည်ထင်၏။ အပေါ်အဖြူ အောက်အနီ ခရမ်းရောင်ထဘီ ဝတ်ထားသည့် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီး ရောက်လာပြီ။

“ဆရာမရေ . . သူက ချာတိတ်ရယ် ဦးမျိုးမင်းလိုခေါ်ရင် သူ့ကိုခေါ်တယ်လို့ မထင်လို့ မထူးဘူးတော့၊ ကျွန်မ ခေါ်ပြမယ်၊ မောင်မို့မင်း . . မောင်မျိုးမင်း . . ၊ ဟဲ့ . . လက်ကျိုးနေတဲ့ကောင်လေး မောင်မို့မင်း”

“ဗျာ . . ဆရာမ . . ”

“ကဲ . . ကြားတယ်မဟုတ်လား ဆရာမ၊ ဟိုမှာ ညာဘက်တစ်သုံးလုံးမြောက်ကုတင်က ချာတိတ်”

“အမလေး . . ဟဲ့ . . ဦးမျိုးမင်းခေါ် မောင်မျိုးမင်းရေ . . ဒီမှာ ဆရာမ အမြှုပ်ထွက်နေပြီ”

ဘာမှမဟုတ်သည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးက ရယ်စရာကောင်းနေသဖြင့် မြင်ကြားရသည့်လူအပေါင်း ရယ်ကြမောကြ ဝေဖန်ကြနှင့်စီဝေဆူညံသွားသည်။

“ချာတိတ်က ဦးမျိုးမင်းဆိုတော့ သူ့ကိုခေါ်တယ် မထင်ဘူးပေါ့”

“အေးလေ . . ရီရတယ် လူတူမရှား နာမည်တူ မရှားဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

နေ့ခင်းနေ့လည်မို့ ထမင်းပို့သူတွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။

ကျော်စွာလည်း ဝင်ပေါက်ဝကို လှမ်းမျှော်နေ၏။

“ဘာလဲ ကျော်စွာ မျှော်တောင်ယောင်ပတ်ပျိုး သီချင်းစပ်မလို့ ခြံနေတာလား ပြောစမ်း . . ဘယ်သူ့ကိုမျှော်နေတာလဲ၊ သျှင်နော်လား နန်းလဲ့လား”

“ဘယ်သူလာလာကွာ ပျင်းလို့ စကားပြောဖော် လို့ချင်တာ ဒါပဲ”

“ရွန်းလဲ့ကတော့ သေချာတယ် ကိုယ့်လူ၊ အင်း ဒါပေမဲ့ ငါစဉ်းစားနေတာ သူတို့သားအမိ မင်းအပေါ် ဘာကြောင့် ကောင်းနေတာလဲလို့”

“လူစိတ်ရှိလို့ လူပီသလို့ပေါ့ ဒီလောက်ပါပဲ၊ တခြားအကန့်အသတ်မထင်ပါဘူး၊ အခြေအနေနဲ့ အဆင့်အတန်းက ခေါင်မိုးထပ်နဲ့ မြေညီထပ်လို့ အရမ်းကွာနေတာလေ”

“အဟင်း . . မြေညီထပ်က တန်ဖိုးရှိတယ်နော် ဈေးက ခေါင်မိုးထပ်နေတာ”

“ဟုတ်ပမလားကွာ တို့မြေညီထပ်က လူနေခန်းမဟုတ်ဘူး ဘာပဲပါကင်ကြီး ဖြစ်နေတာ၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်လို့ မရဘူး”

“ဟားဟားဟား . . စစ်မရောက်ခင် လက်ပစ်ဗုံး ကုန်နေလိုက်တာကွာ စမ်းကြည့်တာ ဘာမှအနားမရှိပါဘူး”

“ဟေ့ကောင် ငါ့မှာ သျှင်နော်ရှိတာ သူ့သိတယ်လေ”

“သျှင်နော်က မင်းမယားမှ မဟုတ်တာ”

“တော် . . တော်စမ်းပါကွာ”

“ဒီနေ့ ဘာစားချင်လဲ ကျော်စွာ”

“ငါးမန်းတောင် ဟင်းချိုနဲ့ ရေဘဲ အစိမ်းသုပ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင် လူစကားပြော”

“လူစကားပြောလို့ မင်းနားလည်တာ မဟုတ်လား”

“တစ်ဖက်က ငွေပို့ပေးထားလို့ . . စရိတ်မျှပေး ကျန်းမာစေ တောင်ပုဒ်က မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုပြီး ဖင်ခေါင်းစတား နေတာလား”

ကျော်စွာ”

“မင်းပဲ စားချင်တာပြောဆို”

“အေး ရှန်ဂရီလာအုပ်စုနဲ့ ဆီဒုံးနားအုပ်စုဝင် ဟိုတယ်တွေ အားလုံးမှာ ငါးမန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဟင်းလျာတွေမရောင်းဖို့ သဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုးထားတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ငါ့ကို သူတို့မှ လာမပြောတာ”

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကိုတင်းအောင် လာမလုပ်နဲ့နော် ငါက ငါ့မိမိ တောင်ဟင်းခွံကို ဟောင်ကောင်နဲ့ မကာအိုထိ သွားဝယ်ပေးရမှာလား”

“အဲလောက် မဝေးပါဘူးကွာ တာမေ့မှာတင် ရပါတယ်”

“ဘာရတာလဲ မင်းကြီးတော်ကြီး အစိမ်းသုတ်လား”

“ဟားဟားဟား. . . နောက်တာပါကွာ သိပ်လည်းတင်းမနေ ပြတ်သွားဦးမယ်၊ အဟဲ. . . နေ့ရှိသရွေ့ မြန်မာစာနဲ့ တရုတ်စာပဲ စားရတော့ ရိုးနေပြီကွ၊ ဒီတစ်ခါ ကုလားစားစားရအောင်. . .”

“ဟိန္ဒူ၊ တမိ(လ်)၊ ပန်ချာပီ၊ ဂေါ်ရင်ဂျီ ဘယ်ဟာကို စားချင်တာလဲ”

တာလဲ”

“ချစ်တီးထမင်း”

“ဟမ်”

“ဟုတ်တယ် ပဲဟင်းရွဲရွဲလေးဆမ်း၊ ငရုတ်သီးတောင့်ကြော်လေးကိုက်၊ ဆားလေးတို့ပြီး မဆလာနဲ့သင်းသင်း ခိုသားဆီပြန်ဟင်းစားချင်တာ”

“မင်းကွာ. . . ခြေကျိုးတာရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဝိုက်များကြီးတာလား”

တာလား”

ကျော်စွာနှင့်မင်းရဲတို့ စကားစစ်ထိုးပွဲက တိုက်ဆင်နှစ်ကောင် သေပြီး ဓားလုံလေးမြား လက်နက်တွေ ကုန်သည်အထိ မပြီးသေး. . .

“တာမေ့ထိဆို အဝေးကြီးကွ အတော်ကြာမှာ”

“ထက္ကဆီနဲ့သွား ငါးဆင့်ချိုင့်ယူပြီး အပြည့်ဝယ်ခဲ့ကွာ ခိုသား

ပြန်၊ ဂဏန်းမဆလာချင်စပ် အားလုံးစားချင်တယ် ပြောရင်းနဲ့တောင် သွားရည် ကျလာပြီ”

နောက်ဆုံးတော့ မင်းရဲပဲ အလျော့ပေးကာ ငါးဆင့်ချိုင့်နှင့် ချစ်တီးထမင်းဟင်း အဝယ်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ မင်းရဲထွက်သွားသည်နှင့် ပက်လက်ကိုယ်တော် ကျော်စွာ ဂျာနယ်ကို မျက်နှာပေါ်မိုးလျက် အဖတ်၏။

ဂျာနယ်တွေမှာကလည်း ဆန္ဒဖော်ထုတ်ပွဲနှင့် ထွန်တုံးတိုက်ပွဲ ဆိုသည့်နေ့မရှိအောင် စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေသည်။ သရော်စာ ဆောင်းပါးရှင်တွေ ပြောသလို အုပ်ချုပ်သူတွေက ချစ်တီးနှင့် ဖက်ဆစ် စိတ်ကျထားသလို ဖြစ်နေကြသည်။ အာဏာငမ်းဖမ်းပြီး အဖျားတက် သူများကို ရွှေမန်းတောင်နှင့် ဘီအီးဖျော်တိုက်လည်း အဖျားကျမည် ဆိုသည်။

ဝင်္ဂိုဠ်သရွေ့ပေါ့ဟုသာတွေး၍ စိတ်ဖြေရင်း ဂျာနယ်နှစ်စောင် နှိပ်အောင် ဖတ်လိုက်သည်။ ကြာတော့ လက်ညောင်း. . . မျက်စိလည်း ညောင်းလာသဖြင့် တစ်ရေးအိပ်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် အဖျားလူရှင် မိန်းမချောလေး ရောက်ရှိလို့လာသည်။

“သူအိပ်နေတာလား”

အသံကြား၍ မော့အကြည့်မှာ ရွန်းလဲ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျော်စွာလည်း ပိတ်ထားသောမျက်လုံးတွေကို ဖြတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်၏။

“မအိပ်ပါဘူး ရွန်းလဲ့ရဲ့၊ ဟောဗျာ ဘာတွေဝယ်လာပြန်တာလဲ မှာဖြင့် ဘီရိုမဆန်တော့ဘူး”

“ဩစတေးလျ ပန်းသီးနဲ့ ထိုင်း စပျစ်သီးပါ ကိုကျော်စွာ”

“ဒုက္ခရှာလို့ ရွန်းလဲ့ရယ်”

ကျော်စွာ အားနာစကားဆိုသည်။

“ကိုကျော်စွာလည်း အမြဲတမ်း ကုတင်ပေါ်မှာ လဲနေရတာ ဝယ်လောက် စိတ်ကျဉ်းကြပ်လိုက်မလဲနော်”

“ဒီလိုဖြစ်ရမယ့်ကံက ပါလာပြီးသား မဟုတ်လား”

“အဲဒီကံကြမ္မာကို ကျွန်မက အကောင်အထည်ဖော် လို့ကံသလို ဖြစ်ခဲ့တာလေ”

“တော်ပါတော့ ရွန်းလဲ့ရယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မနေ ပါနဲ့တော့”

ကျော်စွာနှင့်ရွန်းလဲ့ ကံကြမ္မာကို တစ်လှည့်စီ တာဝန်ယူနေကြ ရာမှ စကားစပြတ်သွားကြသည်။

ထိုအခိုက် သျှင်နော် အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ရောက်လာပြန် သည်။ သူလည်း ပန်းသီးတွေ ဝယ်လာ၏။ သို့သော် သျှင်နော် ဝယ်လာ တာက CHINA APPLE မို့ သျှင်နော် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည် ကျော်စွာလက်ထဲက ဩစတေးလျ ပန်းသီးတွေက မသိမ်းရသေး။

“ဟား... ကိုယ်တော့ ဆေးရုံရှေ့ထွက်ပြီး သစ်သီးဆိုင် ဖွင့် တော့မယ်ထင်တယ်”

တင်းမာလာတော့မည့် အခြေအနေကို ဖြေလျှော့ဖို့ ကြိုးစား ကြည့်သည်။

“အဲ... သျှင်နော် အဖေနဲ့တွေ့သေးလား ဘာမှာလိုက်လဲ”

“မတွေ့ပါဘူး”

“သျှင်နော် အားရောအားရဲ့လား ကိုယ် အခြေအနေကောင် နေပါပြီ”

“မလာစေချင်တဲ့ သဘောလား”

ရင်ကြားစေ့ စကားတွေပြောနေတာကို သျှင်နော်က တစ်ခွက် ချင်း တုံ့ပြန်ဘုတော့နေ၏။ ကျော်စွာ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့... “ပတ်တီးဖြည့်ဖို့ရက်တောင် တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် ရွန်းလဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အားလုံးကို အားနာထု ပါပြီ၊ အထူးသဖြင့် မင်းရဲ့ကိုပေါ့၊ အောက်ခြေသိမ်း အကုန်လုပ်ပေး တာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမင်းရဲက ပရဟိတစိတ် အပြည့်ရှိတယ်နော် သရဲကြောက်တဲ့ကြားက မညည်းမညှ၊ ညအိပ်စောင့်ပေးရှာတာ”

ဟိုဘက်ဒီဘက် မျှအောင် စကားပြောပေးနေသည့် ကျော်စွာ မျက်နှာ ရှုံ့တွလာသည်။ နေရထိုင်ရတာလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ၏။ “ဒါကိုသတိပြုမိသည့် ရွန်းလဲ့က... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကျော်စွာ၊ ခြေထောက်က နာလို့လား”

“အဲ... မဟုတ်ပါဘူး မနာပါဘူး”

“ပြောပါ ကိုကျော်စွာရဲ့ အားမနာပါနဲ့ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဟိုကောင် ပြန်လာမှ ဖြစ်မှာပါ”

ရွန်းလဲ့ ဂရုတစိုက်မေးနေသဖြင့် သျှင်နော်လည်း မခံချို မခံသာ ဖြစ်လာဟန်နှင့်... “ဖြစ်ချင်တာပြောလေကိုကျော်ရဲ့ နှိပ်ပေးရမလား ရေပတ် နှိပ်ပေးရမလား”

ချစ်သူရည်းစားက မေးလာသဖြင့် ကျော်စွာအားတက်ပြီး သူ သာနာကို အထုပ်ဖြေပြ၏။

“ဟို... ဟိုလေ... ရူးပေါက်ချင်တာ သျှင်နော်ရဲ့ မအောင့်နိုင် တာဘူး”

“ဟင်”

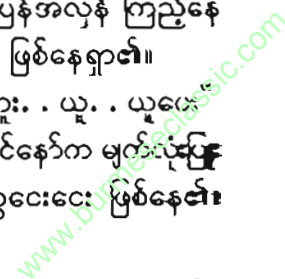
“အဲတော့”

ကျော်စွာစကားကြောင့် အပျိုမလေးနှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူး တာ ပါးစပ်ပြသွားကြသည်။ ထိုကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိသ ဖြင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ကြည့်နေ ကြသည်။ ကျော်စွာမှာ တွန့်လိမ်ကာ ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေရှာ၏။

“ဟို... ဟို... ကုတင်အောက်က ဆီးဘူး... ယူ... ယူပေး”

ကျော်စွာပြောတာ ကြားသော်လည်း သျှင်နော်က မျက်လုံးပြူး နှင့် ပြန်ကြည့်သလို ရွန်းလဲ့လည်း တွေတွေငေးငေး ဖြစ်နေ၏။

“ဟို... ဟို... ကုတင်အောက်က ဆီးဘူး... ယူ... ယူပေး”

အချိန်တွေ အတော်ကြာသည်အထိ ဘယ်သူမှ မလှုပ်ကြ။

အပျိုလေးနှစ်ယောက်အတွက် ရွယ်တူယောက်ျားလေး
သေးတည်ပေးဖို့ဆိုတာ သိပ်လွယ်ကူလှသည့် ကိစ္စမဟုတ်။ ကျော်စွာ
လည်း မျက်နှာပူပူနှင့်ပဲ နှစ်ယောက်လုံးကို တောင်းဆိုသလို ကြည့်လိုက်
သည်။ ထိုအချိန်မှာ ရွန်းလဲ့က မာသာထရီဆာ ဖြစ်သွားသည်။

ကုတင်အောက်မှ ဆီးဘူးကို လှမ်းယူကာ အဖုံးဖွင့်လိုက်
သျှင်နော်ရော ကျော်စွာပါ အံ့ဩမင်သက်မိသွားသည်။ ရွန်းလဲ့က တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပင် ကျော်စွာပုဆိုးစကို အသာမ၍ ဆီးဘူးထိုးသွင်း
လေ၏။

“ရ. . ရပြီ. . ရွန်းလဲ့၊ ကျေးဇူးနော်. . အား. . အားနာလိုက်
တာဗျာ”

ကျော်စွာလည်း အန္တရာယ် လွယ်မထားနိုင်တော့သည်မို့ ဆီး
စကို ဖြေလျှော့ကာ လက်ထိုးသွင်းပြီး ဆီးဘူးနှင့်တည့်အောင် ချိန်
ကိုက်၍ အားပါးတရ ရှူးရှူးပန်းတော့၏။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာလွဲသွားကြသည်။ စတူ
တွေပြိုလဲကာ မိနစ်တွေ အိုမင်းသွားတော့မှ. . .

“ရ. . ရပြီ. . ”

နှစ်ယောက်လုံးကို ဦးတည်ပြောလိုက်သော်လည်း လှုပ်ရှား
သူက ရွန်းလဲ့သာဖြစ်၏။ ပုဆိုးအောက် လက်လျှိုသွင်းကာ ဆီးဘူး
ဖြည်းဖြည်းထုတ်ယူကာ အဖုံးပြန်ပိတ်သည်။

“ကုတင်အောက်မှာပဲ ထားလိုက်ပါ ရွန်းလဲ့၊ မင်းရဲလာမှ သူ
သွန်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အားနာလိုက်တာ ရွန်းလဲ့ရယ် တကယ်ပါ”

“ရပါတယ် ကိုကျော်စွာ၊ မထူနိုင် မထနိုင်အခါ ဒီလိုပဲ
ကျော်စွာနှင့် ရွန်းလဲ့၏ဆက်ဆံရေးကို သျှင်နော်က သံသ

စိတ်နှင့် အကဲခတ်နေသည်။ သူ မလုပ်ရဲသည့်ကိစ္စကို ရွန်းလဲ့ ဝင်လုပ်
သွား၍လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ. . သူရှိနေမှတော့ ကျွန်မက ရှင့်အတွက် မလိုအပ်တော့
ပါဘူး။ သွားမယ် ကိုကျော်”

သျှင်နော်က ရွန်းလဲ့အား အမုန်းမျက်လုံး သံသယအကြည့်
တွေနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး စကားပြောကာ ထွက်သွားတော့၏။

“ဟာ. . သျှင်နော်. . သျှင်နော်”

တားမရ ခေါ်မရတော့သည့် သျှင်နော်ကို သူတို့လိုက်ကြည့်
နေမိသည်။ နောက်မှသတိရပြီး. . ကျော်စွာက ခေါင်းအုံးအောက်မှ
ဖုန်းထုတ်ယူကာ သျှင်နော်အား လှမ်းဆက်သွယ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို သျှင်နော်”

“ပြော. . ဘာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ သျှင်နော်ရယ် ပြန်လာခဲ့ပါ”

“မလာပါဘူး ဟိုကောင်မ ရှိနေတာပဲ”

“မဆိုင်တာတွေမပြောနဲ့ သျှင်နော်”

“ကျွန်မက သိန်း(၂၀)လည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ နိုင်ငံခြား ပန်းသီး
သည်း ဝယ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မလာချင်တော့ဘူး”

“ဟာ သျှင်နော်ကလည်းကွာ ကလေးဆန်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်. . ကျွန်မက ကလေး၊ လူကြီးဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီ
ကောင်မ ပြုစုတာပဲ ခံနေလိုက်”

ဖုန်းအဆက်အသွယ် ဖြတ်သွား၏။ ကျော်စွာထပ်ခေါ်သည်။
ကပ်ဖက်မှ ဖုန်းမကိုင်တော့။ ကျော်စွာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဖုန်းပြန်
သိမ်းလိုက်ရသည်။ ရွန်းလဲ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အားနာပြုံးလေး ပြုံးပြ
လိုက်၏။

“သူက သဘောထားသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ရွန်းလဲ့၊ သူ့အပြောအဆိုတွေအတွက် ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“မလိုပါဘူးရှင် ကျွန်မလုပ်ပေးတာကလည်း တာဝန်ရှိတယ် ထင်လို့ပါ။ ကိုကျော်စွာ ဒီလိုဖြစ်နေရတာ ကျွန်မကြောင့်လေ”

“ကျွန်တော် အားလုံးသဘောပေါက် နားလည်ပါတယ် ရွန်းလဲ့ ပြောမပြတတ်အောင်လည်း ကျေးဇူးတင်နေတာပါ”

ထိုစဉ် မင်းရဲ ချိုင့်ဆွဲပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ ခရီးရောက် မဆိုက်ပင်. . .

“သျှင်နော် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ငါတောင် မျက်စောင်းထိုးသွား တာ ကံကောင်းလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာမကျတယ်”

အဖြစ်ကို ကျော်စွာ ရယ်စီရှင် ပြန်ပြလိုက်သည်။ မင်းရဲက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်. . . ။

“ဒီလိုပဲ ရွန်းလဲ့ရေ မပြည့်တဲ့အိုးတွေက ဘောင်ဘင်ခတ်တယ် ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကိုပြောနေရတာ လက်ထပ်ဖို့မဆုံးဖြတ်ခင် သေချာ စဉ်းစားလို့”

“ဟုတ်တယ်လေ. . . အိမ်ထောင်မှုဘုရားတည်ဆိုတဲ့စကား ရှိ တယ်မဟုတ်လား”

“ဆေးမင်ရည်စုတ် မထိုးတော့ဘူးလား ရွန်းလဲ့”

“အဲ့ဒါက လေဆာနဲ့ ပြန်ဖျက်လို့ ရတယ်လေ ကိုမင်းရဲရဲ့”

“ဟားဟားဟား. . . ဟုတ်ပဏှာ တိုးတက်တဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ အဲဒီစကားက မလိုတော့ဘူး”

မင်းရဲ၏ အသောအထွေ အဖါအထေး စကားတွေကြောင့် အနေရအထိုင်ရ ခက်တာတွေ လျော့ပါးပြီး ရယ်နိုင်ပြီးနိုင်လာကြသည်။ မင်းရဲက ကျော်စွာအား တွဲထူထိုင်းခိုင်းပြီး ထမင်းပြင်ပေးသည်။ သေးအိုး သွားသွန်သည်။ ကုတင်အနီးတဝိုက်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။

လက်ဆောင်သီးနှံတွေ သိမ်းဆည်းသည်။ ရွန်းလဲ့က ကျော်စွာ ထမင်းစားတာကိုထိုင်ကြည့်ပြီး လိုအပ်တာ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

သောက်ရေ ကမ်းသည်။ တစ်ရှူးယူပေးသည်။

တားနေသည့်ကြားက၊ ပန်းကန်တွေချိုင့်တွေ သွားဆေးပေး သည်။ ကျော်စွာကုတင်ပေါ် ပြန်လှဲတော့မှ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၏။ အားလပ်သွားသော မင်းရဲလည်း ထမင်းဟဲတော့သည်။

“အင်း. . . မင်းနဲ့ငါ လူချင်းသာ လဲလိုက်ချင်တော့တယ်ကွာ”

“ကျိုးတာများ ကောင်းတယ်ထင်နေလား”

“ကျိုးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းက ကောင်းတယ်လေကွာ”

“ကျိုးချင်တိုင်းလည်း မကျိုးရပါ။ ဖြစ်ချင်တိုင်းလည်း မဖြစ်ရ ပါဆိုတဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ သံသရာသဘောကို ခုထိ မသိသေးဘူးလား”

“သိပ်သိတာပေါ့ကွာ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မင်းကို ရှုံးတည်ပေး တယ်ဆိုတာနဲ့တင် ရေလည် ဟတ်ထိတယ်ကွာ. . . သိလား”

မင်းရဲ ထောက်ပြသည့်အဖြစ်ကို ကျော်စွာလည်း ခံစားရသည်။ တကယ်ဆို ထိုကိစ္စက သျှင်နော်လုပ်ပေးသင့်သည်ဟု ထင်သည်။

ခုတော့ ကြားက မဆီမဆိုင် ရွန်းလဲ့က ဝင်လုပ်ပေးသွားသည်။ နား(စ်)မတစ်ယောက်လို ကိုယ့်သွေးရင်းတစ်ယောက်လို သဘောနှင့် လုပ်ပေးသွားမှန်းသိသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ ဘာလိုလို၊ အင်း. . . ခက်တော့ခက်နေပြီ ကျော်စွာရေ. . . ။

အခန်း(၅)

ကြယ်

လင်တောက်ပသော နေရောင်အောက်တွင် ကော့
ငှက်များ ထီးမဆောင်းဘဲ ပျံသန်းနေကြ၏။ ငှက်တွေ . . F.M နား
ထောင်ဘူးထင်သည်။ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်အကြောင်း သတိပေးချက်
တွေကို မသိတော့ မကြောက်မရွံ့ ပျံသန်းနေကြတာပဲဖြစ်မည်။ အစာရှာ
ဖို့ ပျံသန်းနေကြတာလား၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ ငှက်လေးတွေရယ်၊ မြန်မာ
ပြည်ဖွားငှက်အစစ်သာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် မှတ်ပုံတင် ကိုင်မထားလဲ သမ္မတ
ကြီးပြောသလို နွားနို့ပဲ သောက်သင့်သည် မဟုတ်လား။

ငှက်တွေကောင်းကင်မှာ လမ်းသလားနေကြသလို၊ လူတွေ

လည်း မြေပြင်မှာ ရွှေလျားနေကြသည်။ သတ္တဝါတွေ အစာရှာနေချိန်
မှာ လူတွေက ပိုက်ဆံရှာနေကြ၏။ ဒါကလည်း တိရစ္ဆာန်တွေမှာ ဘဏ်
စာအုပ်မရှိ၍ဘဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဦးအောင်ကျော် ဘဏ်စာအုပ်ထဲမှ သိန်းနှစ်ဆယ်ဆိုသော
ကိန်းဂဏန်းများကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲဆိုင်နှင့်နေသည်။ ဒီလောက်ငွေအများ
ကြီး သိမ်းထားစရာနေရာ၊ သူ့အိမ်မှာမရှိ၍ ဘဏ်အပ်ထား ရခြင်းဖြစ်
၏။ ကုတင်အောက်က သံသေတ္တာအစုတ်လေးထဲမှာ သူပိုင်ဆိုင်သမျှ
ငွေလေးတစ်သိန်း မပြည့်တပြည့်နှင့်ပင် ပြည့်ကြပ်နေပြီဖြစ်သည်။

မရှိမရှားဘဝနှင့် အသားကျလာတာ နှစ်တွေမနည်းတော့၊
သား၏ခြေတစ်ချောင်းကို ကျိုးပဲ့စေပြီးမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည့် ငွေကြောင့်
နုလုံးသားကို ထုတ်ရောင်းလိုက်ရသလို နာကျင်နေသည်။

ငွေဆိုသည်မှာ လူတန်းစားမရွေး သည်းခြေကြိုက်သည့် အရာ
ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းကြိုက်သည့်ထိုငွေကို များများစားစားရအောင် မရှာ
နိုင်ခဲ့၍ သူ့ဘဝမှာ ရင်နာစရာကိစ္စတွေ အများကြီးကြုံခဲ့ရသည်။ လူ
မသေ ငွေမရှားဆိုတာ သူ့အတွက်တော့ အလကားသာဖြစ်သည်။

ဘာသာရေး လိုက်စားသူပီပီ ဗုဒ္ဓတရားတော်နှင့်အညီ ရောင့်ရဲ
ခြင်းကို လက်ကိုင်ထားသည့် သူတို့သားအဖဘဝက ခုတော့ ငြိမ်းချမ်း
နေပြီဖြစ်သည်။ ဒီနှစ်ဆယ်သည် သားအတွက်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ဦး
အောင်ကျော် ဆုံးဖြတ်ထား၏။ မိဘနေရာ ရောက်နေသူတိုင်းအတွက်
ပေးဝေနှီးရင်း ထိမ်းမြားခြင်းဆိုသည့် နောက်ဆုံးဝတ္တရားကို ကျေပြန်
နိုင်သူ နည်းပါးလှသည်။

ဘဏ်စာအုပ်ထဲမှ နှစ်ဆယ်သည် သားနှင့်သူ့ချစ်သူတို့အတွက်
လိုရာသုံးကျိကာ ဖြစ်စေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ထိုစာအုပ်ကို လွယ်
အိတ်ထဲထည့်ပြီး ဓမ္မာရုံထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

ဆိုက်ကားပေါ်မှာ . . လော် အင်ပလီဖိုင်ယာ အောက်စတ်နှင့်
မိုက်တိုအားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ စိတ်ထဲမကြည့်လင်လှသဖြင့်

မိုက်မစမ်းတော့ဘဲ သီချင်းပဲ ဖွင့်ထားလိုက်၏။

“အများအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နေxxxပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေxxxကိုယ်ကျိုးကို သူတကယ်စွန့်လို့ ထမ်းရွက်ခဲ့ပုံတွေxxxဘာသာသာသနာပွဲနဲ့ အလှူပွဲတွေ များစွာမကျွန်ပေ အရှေ့ဆုံးကနေ ပရဟိတအကျိုးတော်ဆောင်ကြီးတွေxxx

နေရာတကာ ခွင့်လွှတ်ရင်းနဲ့ အနစ်နာခံခဲ့ရတာတွေxxxတရားဓမ္မတွေ ဟောကြားနေ အလှူခံမဏ္ဍပ်ကြီးရဲ့ ငွေဖလားရှေ့မှာ သာဓု သာဓု သာဓု ခေါ်သံတွေxxxကောင်းမှုတွေ တောင်းဆုခွေအထက်ဘဝဂ်သို့ ညံစီစေxxxပရဟိတ အကျိုးတော်ဆောင်ကြီးတွေ

ကောင်းမြတ်တဲ့ စိတ်ထားတွေxxxတရားမျှတပုံလေးတွေ မော်ကွန်းတင် ဂုဏ်ယူလောက်တဲ့ သူ့ရဲ့အပြုအမူတွေxxxလူကြီးလူငယ်များနဲ့ ရဟန်းရှင်များပါ မကျန်ပေxxxလက်တွဲခဲ့တာရှည် ပရဟိတအကျိုးတော်ဆောင်ကြီးတွေxxx”

သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးသွားတော့ အလှူခံထွက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း လူစုံပြီဖြစ်၍ ဦးအောင်ကျော်တို့အဖွဲ့ စထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပရဟိတ အကျိုးတော်ဆောင် သီချင်းကြောင့် ပြန်လည်အားတက်လာသော ဦးအောင်ကျော် မိုက်စမ်းလိုက်သည်။

“အဟမ်း. . အဖိတ်နေတိုင်း သာသနာ့အကျိုးဆောင်ရွက်ခိုနှစ်ကပျံ့ရှစ်ဆူ ဓမ္မာရုံကြီးမှ အကျိုးတော်ဆောင်များ အလှူခံထွက်လာပါပြီ ခင်ဗျာ၊ တမလွန်ရိက္ခာအဖြစ် ဒါနထုပ်လေး ထုပ်သွားလိုက်ကြပါဦးခင်ဗျာ”

စထွက်လာပြီး ဆိုက်ကား ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်မရောက်ခင်မှာပင် အနှေးယာဉ်လုပ်သားတစ်ယောက်က ငွေနှစ်ရာ လှူဒါန်းလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . ညီငယ် အနှေးယာဉ်လုပ်သားကြီးကလည်း တစ်ရာမှာ တအားနင်းလို့ဖွေရှာထားတဲ့ အသပြာထဲက ဝေဖြာစွာနဲ့ ငွေနှစ်ရာ လှူဒါန်းသွားပါတယ် ခင်ဗျာ. . .

အခုလို လှူဒါန်းရတဲ့ ဒါနကုသိုလ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ညီငယ်လေးလည်း ဆပ်ပြာဝယ်တိုက်ရုံနဲ့ ကံစမ်းမဲပေါက်ပါစေ၊ ယမ်ယမ်ခေါက်ဆွဲ စားရုံနဲ့ ရွှေဆွဲကြီးရပါစေ၊ ပါစင်ဂျာ များများရပြီး ဝမ်းဝခါးလှနိုင်ပါစေဗျာ”

အလှူရှင်များအား တုံ့ပြန်မေတ္တာနှင့် ဆုတောင်းစကား ပြန်ကြားပေးရင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဘကြီးစာစ်ယောက်အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကာ လှမ်းတားပြီး ငါးရာကျပ် လှူဒါန်း၏။

“ဟုတ်ကဲ့. . သာဓု သာဓု သာဓုပါခင်ဗျာ၊ ဘဘကြီးကလည်း အနန္တော အနန္တငါးပါး ဦးထိပ်ထားလို့ များသဒ္ဓါမြတ်စွာနဲ့ ငါးရာကျပ် လှူဒါန်းပါတယ်၊ ယခုပြုရ ကုသိုလ်ကြောင့် ဘဘကြီးလည်း လောကအလယ်မှာ ဒေါသပယ်နိုင်ပါစေ၊ ဒါနနဲ့ပျော် သီလနဲ့တော်ပြီး ဘာဝနာနဲ့ နတ်နိုင်ပါစေ ခင်ဗျာ၊ သံသရာမှာ ခန္ဓာအိမ်ကို ကြိမ်ကြိမ်ပြန်ဆောက်အခုရတဲ့ တဏှာယောက်ျား လက်သမားဘဝမှ လွတ်ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်မဂ်အိမ်ကို ရက်တိုတိုနဲ့ တက်လှမ်းနိုင်ပါစေခင်ဗျာ”

လှူဒါန်းသူတို့ အသက်အရွယ်အလိုက် ဆုတောင်းလေးတွေ ပြောင်းပြောင်းပေးတတ်သဖြင့်လည်း ဦးအောင်ကျော် မိုက်ကိုင်ခွင့် ရခြင်းဖြစ်၏။ အိမ်တွေထက်စာလျှင် ဆိုင်တွေကနွားတွေက ပိုပြီး လှူဒါန်းများသည်။ ဈေးနားရောက်လျှင်တော့ ဈေးသည်စေ့နီးပါး လှူကြသည်။

တစ်ချို့ကလည်း အိမ်ကလူတစ်ယောက်ယောက် ဆုံးပါးသွားသည်ကို ကုသိုလ်အဖြစ် အပတ်စဉ် လှူဒါန်းကြ၏။ အလှူခံအကျိုးတော်ဆောင်မို့ အလှူရှင်တွေအကြောင်း နောကြေအောင် သိနေပြီဖြစ်သည်။ အဲဒါကို ကလေးငယ်တစ်ယောက် အလှူငွေထည့်၏။

“ဟော. . သားငယ်လေးကလည်း စေတနာဝေဖြာပြီး ငွေတစ်ရာ လှူဒါန်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သားငယ်လေးလည်း ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်သေး တမဂ်တဖိုလ် မရောက်ခင် တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး အမိအဖတို့

အလုပ်အကျွေးပြုမည့် သားကောင်းရတနာ ဖြစ်ပါစေဗျာ”

အသံချဲ့စက် အသုံးပြုသော အလှူခံများအားလုံး ကန်တော့ပါ သေးရဲ့ဟု ဆိုင်းဘုတ်ကပ်ထားသော လမ်းထိပ်အရောက် လမ်းထဲမဝင်ဘဲ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ ခဏနားသည်။ နေကပြင်းလွန်း၍ နားဖို့ လည်း လိုနေသည်လေ။

လက်ဖက်ရည်သောက်သူသောက် . . . ရေနွေးသောက်သူ သောက်နေကြစဉ် ဦးအောင်ကျော် ဆေးရုံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“သား နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်အဖေ၊ သီချင်းသံတွေကြားနေရတယ် အဖေ အလှူခံထွက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်သား”

“ပစ္စည်းတွေရော ငှားရရဲ့လား အဖေ”

“အေး . . . ငှားရပါတယ် ဒါကြောင့် အဖေ မလာဖြစ်တာ၊ အားကို မအားဘူး”

“ရပါတယ်အဖေ၊ ရောက်ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ မင်းရဲ့လည်း အနားမှာ အမြဲရှိပါတယ်”

“ဟိုကလေးမလေးကော လာသေးလား”

“လာပါတယ် အဖေ၊ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြားပေါ့”

“အေး . . . အေး . . . သူ့အမေကြီးလာရင်တော့ တွေ့ချင်သား ကွာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်လို့”

“သူလည်း အလုပ်များတယ် အဖေရ”

“အေးပေါ့ . . . ကဲ . . . ကဲ . . . နားဦး သားရေ၊ အဖေ ခရီးဆင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ . . . ဟုတ်ကဲ့”

အဖိုးပြန်ဆက်လျှင် ဆေးရုံကဆင်းရမည့် သားအတွက် သူ့ထိပ်စိတ်မပူတော့။ ဒေါ်နွယ်နီနိုင်ဆိုသည့် အဖိုးသမီးကြီးကိုသာ သူတွေ့ချင်

နေသည်။ သမီးဖြစ်သူ၏ အမှားကို ငွေအားလူအားနှင့် လိုက်ပြီး အဖတ် ဆယ်ပေးနေသည့် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းနှင့် ပြည့်စုံသည့်အတွက် ကျေးဇူးစကား ပြောချင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အပူသက်သာ အညောင်းပြေသွားတော့ ခရီးဆက်ကြရပြန် သည်။ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ပြီး အတိအလင်း ကန့်ကွက်ထားသည့် လမ်းထဲ ဘယ်သူမှ မဝင်ကြတော့။ ထိုတစ်အိမ်အတွက်နှင့် ကျန်သည့်အလှူရှင် များကို အားနာသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့။ ထိုအိမ်ရှေ့ ဖြတ်လျှောက် ရဲ့လောက်အောင် မျက်နှာမပြောင်သဖြင့် ဘေးမဲ့ပေးခဲ့ကြတော့သည် လေ။

၆ ၆ ၆ ၆

သီးဘူးနှင့်နောက်ဖေးအိုးကိုင်ကာ ပြန်လာသော မင်းရဲ့ . . . တုတ်နား ပြန်မရောက်ခင်မှာပင် ပြဿနာတက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။ မင်းရဲ့ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ကျော်စွာလှမ်းမြင်သွား၍ လက် ဆုပ်ခေါ်နေပြီ။

“မင်းရဲ့ . . . မင်းရဲ့ . . . လာဦး ဟေ့ကောင်”

လုပ်ရဲလျှင် ခံရရမည်ဟု သဘောထားကာ ဆီးဘူးနှင့် နောက်ဖေးအိုးကို ဒိုင်းနှင့်စားပုံစံ လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင်ကိုင်စုင်း ရှင် ဆာတာကာ လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ၏ ဒိုင်လျှီပက်စီဘူးကိုပြုရင်း ကျော်စွာ

က မေးသည်။

“ဒါ . . . ဘာတွေလဲ မင်းရဲ့”

“အဟီး . . . အဲဒါ ခွန်အားဖြိုးမောက် အေဘီစီစတောက် သရဲကြောက်ပျောက်ဆေး၊ ဒါရှိလို့ သရဲမကြောက်ဘဲ အိပ်ရတာ”

“ဆရာမကြီး . . . ကြားတယ်နော်၊ ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကောင် အဲလိုလုပ်နေတာ ကျွန်တော် လုံးဝမသိပါဘူး”

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ဆရာမကြီး ပက်စီသောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဘီနိုထဲမှာရှိတယ် ယူသောက်ပါဗျာလို့ ပြောခဲ့တာ”

“ဗျာ . . . ဆရာမကြီး သောက်လိုက်တယ်”

မင်းရဲ့ အရူးကွက်နင်းကာ ပေါကြောင်ကြောင် လုပ်နေသည်။ အဖြစ်က မနှစ်ကနှင့် မတူတော့၊ ဘီယာအပြင်းစားကို ပက်စီထင်ပြီး သောက်မိသည်က မစွတာကြီးဒေါ်သိမ်းရှင် ဖြစ်နေသည်။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းရဲ့ တွေးမကြည့်ရဲတော့ . . .

“ဆေးရုံကိုများ အရက်ဆိုင်မှတ်နေလားမသိဘူး၊ မင်းတို့ ထောက်လှမ်းတယ် ငါဆရာဝန်ကြီးကို တိုင်မှာ”

“မ . . . မ . . . မတိုင်ပါနဲ့ ဆရာမကြီးရယ်၊ သား တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာမကြီးက ဘူးမှားပြီး ယူသောက်မိတာကိုး”

“ငါကသိမလားဟဲ့”

မင်းရဲ့ ဆရာမကြီးကို လက်အုပ်ချီကာ တောင်းပန်လိုက်တာ လက်ထဲမှာက ဆီးဘူးတစ်ဖက် နောက်ဖေးအိုးတစ်ဖက်နှင့်မို့ နောက်ထဲလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းလက်ထဲကဟာတွေ ချထားလေ”

ကျော်စွာ လှမ်းဟောက်လိုက်မှ မင်းရဲ့ သတိပြုမိပြီး ဆီးအိုးနောက်ဖေးအိုးကို ကုတင်အောက် ပြန်သွင်းရ၏။ ကုန်းကုန်းကွက်

နေသည့် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဖင်ဘူးတောင်းထောင်အောင် ကန်တော့ရှာသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာမကြီးရယ် . . . သားသောက်ချင်လွန်းလို့ သောက်တာမဟုတ်ပါဘူး သရဲကြောက်လွန်းလို့ပါခင်ဗျာ၊ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး ခင်ဗျ”

အပြောအဆိုလေးနှင့် မနားတမ်းကန်တော့ကာ တောင်းပန်နေရှာသည့် မင်းရဲ့ကြောင့် ဆရာမကြီးမျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းလာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ . . . သူ သရဲကြောက်တဲ့ သတင်းလည်း ဆရာမကြီးတို့ကြားမှာပါ၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်မသိလို့ပါ သိရင် အဖြစ်မခံပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဟင် . . . ဒီတစ်ကြိမ်နောက်ဆုံးပဲနော်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

ကြည်စေ အေးစေ မီးစိမ်းပြလာပြီမို့ မင်းရဲ့က ဘီနိုဖွင့်ကာ အလှူပယ်ဖြစ်နေသည့် မုန့်မျိုးစုံထဲမှ အကောင်းစားသံဘူး ဘီစကွတ်မုန့်တစ်ဘူး၊ ဩစတေးလျ ပန်းသီးနှစ်လုံးကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာအဖြစ် ဆက်သကာ လက်အုပ်ချီ တောင်းပန်ပြန်သည်။ ဆရာမကြီးပါးစပ် နားနှုတ်တက်ချိတ်သွားတော့၏။

ဖြစ်စဉ်က ဆရာမကြီး ဆေးလာထိုးပေးစဉ် ကျော်စွာက လောဘွတ်ချော်ပြီး ပက်စီဘူးတွေရှိကြောင်း ဖါးမိရာမှ ဘီယာထည့်ထားသည့် ပက်စီဘူးကို ဖွင့်သောက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ပြင်းပြစူးရှလှသော ဘီယာကို မျိုးချရင်း သီးသွားကာ ဖြီးခနဲ ဖြီးခနဲ ပြန်အန်ထွက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာမကြီး လက်ဆောင်ထုပ်ကိုဆွဲကာ အိပ်ခန်းအိပ်ခန်းနှင့် ညွတ်သွားတော့မှပဲ နှစ်ယောက်လုံး သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

“မင်းကွာ ငါ့ကိုပြောထားပါလား ကံကောင်းလို့ ကျွန်မပူတယ်”

“အဲလိုဖြစ်မယ်မှ မထင်ဘဲကွာ”

မင်းရဲ၏ ရင်မသည်းဖိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကုတင်နီးနားချင်းများ

ပိုင်းလာကြသည်။ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေက စပ်ဖြူ... .

“မောင်ရစ်. . မင်း ရစ်ပြန်ပြီလားကွ. . ဟေ”

“ဟဲ. . ဟဲ. . တစ်ခါလေး မှားတာပါခင်ဗျာ”

“အေး. . မင်းရဲ့ တစ်ခါက လူပျက်တွေပြောသလို တစ်ခါပဲ

မှားတာပါ ခိုးသားငါးရာနဲ့ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီဟ”

ရယ်သံတွေ ပွက်လောညံသွား၏။

“ဒီကောင် အိုင်ဒီယာတော့ ကောင်းတယ်ကွ၊ အရောင်အသွေး

တူတာကို ရွေးတတ်တယ် ရိုးရိုးဘီယာဆို ပက်စီနဲ့တူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပက်စီနဲ့ အေဘီစီ ဝမ်းဆက်ပေါ့. . အဟားဟားဟား”

“ဟုတ်တယ်. . ရေနွေးအိုးထဲ အရက်ထည့်သောက်တဲ့ကောင်

ထက် မြင့်သွားပြီ”

“ဒါဆို. . နာမည် တစ်ခုထပ်ပေးပြီး ဂုဏ်ပြုရမှာပေါ့”

မင်းရဲ ဒစ်စကာဗာရီ လုပ်လာသည့် ပြဿနာကို အကြောင်း

ပြုပြီး သူတို့အုပ်စု ဆူညံပွက်လောရိုက်နေကြသည်။ ဦးအောင်မောင်

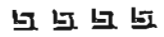
ဆိုသည့် ဦးလေးကြီးက. . .

“ဒါများကွာခက်လွန်းလို့ ပိုလ်ဆန်ဆန် နာမည်လှလှလေး ငါ

ပေးမယ် အားလုံးမှတ်ထားကြ ဒီကောင်နာမည် ပက်စီမောင်ရစ်လို့”

“ကောင်းတယ်ဗျာ. . ကောင်းတယ်. . ဟဲလို ပက်စီမောင်ရစ်

ကောင်းခူးယူဒူး. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . .”

ဒေါ်နွယ်နီ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဒိုင်ယာရီရေးနေ၏။ ရေးလိုက်

ဆွေးလိုက်နှင့် ဒေါ်နွယ်နီ အတွေးတွေပွားကာ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေလေ

သည်။ ထိုစဉ် ရွန်းလဲ့ နွားနို့ဖန်ခွက်ကလေးကိုကိုင်ကာ အခန်းထဲ ဝင်လာ

သည်။ အသံကြား၍ ဒေါ်နွယ်နီ ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး ဒိုင်ယာရီကို

အနယ်အောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်၏။

“အန်တီမေ နွားနို့သောက်လိုက်ပါဦး၊ ဆေးရော တစ်ခါတည်း

သောက်မလား အန်တီမေ”

“အေးကွယ် တစ်ခါတည်းသောက်ပြီး အိပ်လိုက်တော့မယ်”

ရွန်းလဲ့က ဘီရိုအံဆွဲထဲမှ ဆေးပုလင်းရှာ၍ ဆေးတစ်လုံးပါ

ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သွေးတက်လေ့ရှိသည့် ဒေါ်နွယ်နီ ဆေးယူ

သောက်ပြီး နွားနို့နှင့်မျှောချ၏။ ဆေးသောက်နေစဉ်မှာပင် ဖုန်းခေါ်

ကြားရသည်။ ရွန်းလဲ့ဖုန်းမို့ ရွန်းလဲ့ဘာသာပြောနေ၏။

“ဟလို. . ပြောပါ”

ခပ်လှမ်းလှမ်း သွားပြောနေသည့်ရွန်းလဲ့အား ဒေါ်နွယ်နီ ငေး

မိသည်။ တစ်ဖက်က ဘာတွေပြောနေသလဲတော့မသိ။ ရွန်းလဲ့ အမူ

အရာက တုန်လှုပ်ချောက်ချား စိတ်လှုပ်ရှားနေတာတော့ သိသာသည်။

ထိုသို့ဆက်တာလဲ ဘာကိစ္စများလဲ ဧကန္တ မောင်ကျော်စွာ အခြေနေ

တာပဲ ဆိုထပ်ကြုံရလို့လား စသည်ဖြင့် ဒေါ်နွယ်နီ လျှောက်တေးနေမိ

ရွန်းလဲ့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တစ်ဖက်မှပြောတာကိုသာ နားထောင်ပြီး ဒေါသတကြီးနှင့် ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်၏။ ဒေါ်နွယ်နီလည်း ရင်တုန်သွားကာ ထိုင်ရာမှထပြီး ရွန်းလဲ့နားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဘာ. . ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး ရင်တုန်လိုက်တာ”

“ဟိုအကောင်ပေါ့ အန်တီမေရဲ့ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ တကယ်ပါပဲ”

“ဘယ်သူ. . ဘယ်သူလဲ သမီးရဲ့”

“နေသွေးမောင်လေ၊ ဟိုမှာ သူ မိန်းမယူလိုက်ပြီတဲ့”

“ဟင်. . မိုက်ရှိုင်းလိုက်တာဟယ်၊ သမီးတို့ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မှာတဲ့လဲ”

“သူ လိုက်လာခဲ့ဖို့ ဒေါ်သားပဲတဲ့ ဒါကြောင့် သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေပြီတဲ့ အခု မိန်းမယူလိုက်တာလဲ သူ့အိမ်က သဘောမတူဘူးတဲ့”

“တောက်ကီ! လူမိုက်သားမို့ ရမ်းကားတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒီလို လင်လွတ်စပယ် လုပ်လို့ရမလား၊ သူ့အဖေ အမေတွေဆီ ဖုန်းခေါ် ပေးစမ်း”

ရွန်းလဲ့ သူ့ဖုန်းထဲက နံပါတ်တွေရှာကာ နေသွေးမောင် မိဘများထံခေါ်ပေးသည်။

“ဟလို ကိုလွန်းမောင်လား အင်း ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“အဲ. . မနွယ်နီရေ ကျွန်တော်တို့မှာလဲ ပြောစရာစကားမရှိတော့ပါဘူး၊ သူ့သဘောနဲ့သူ လုပ်သွားတာပါ အနီးအနားမှာရှိရင်လည်း ဆွဲထိုးပြီး အဆွေလုပ်ပစ်လိုက်ချင်တာ”

“အဲဒါက ရှင်တို့ကိစ္စ၊ အခု ကျွန်မသမီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဘာလုပ်ပေးမှာလဲဆိုတာပဲ သိချင်တာ”

“သတင်းစာထဲ ထည့်ပေးပါမယ်ဗျာ၊ သမီးဘက်က လက်မခံနိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုး ကျွန်တော့်သားကျားလွန်လို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာထဲ ဖျက်သိမ်းပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ကျွန်တော့်သားကို သိက္ခာချပြီး

ကြော်ငြာထည့်ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီ. . အဲဒီကြော်ငြာ စာစီပြီးရင် ကျွန်မကို လာပြဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်နွယ်နီ. . ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ အနားအညွတ်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဒေါ်နွယ်နီ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်၏။ ရွန်းလဲ့ကို အားပေးသလို ပခုံးလေးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း

“သူတို့က စေ့စပ်ပွဲ ဖျက်သိမ်းခြင်းကြော်ငြာထည့်ပြီး တောင်းပန်ပါမယ်တဲ့၊ စိတ်မညစ်ပါနဲ့သမီးရယ် ပိုကောင်းဖို့ ဖြစ်လာတယ်လို့ပဲ တွေးလိုက်ပါ”

“သမီးက ဝမ်းတောင်သာသေးတယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာအရဆုံးနဲ့လို့ ဒေါသဖြစ်နေတာ”

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါ သမီးရယ်”

တာဝန်အရ ချောနေရသော်လည်း လင်ပါတူမ၏ မင်္ဂလာကိစ္စ ဖျက်သွားခြင်းအတွက် ဒေါ်နွယ်နီ ဝမ်းသာနေသည်။ သူ၏ အနာဂတ်လင်(န်)တွေ ပိုမိုချောမွေ့သွားခြင်းအတွက် ထိုသတင်းကို ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ဟုသာ မှတ်ယူထားလိုက်တော့သည်။

(၂) ရပ်ကွက်ဈေးကြီးက ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလို့နေ၏။ တို့ညနေစောင်း ရုံးဆင်းကျောင်းဆင်း အလုပ်ပြန်ချိန်ဖြစ်၍ ဝန်ထမ်း အိမ်ရှင်မများ ဈေးဝယ်ချိန်ဖြစ်၍လည်း ပိုပြီးလူစည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုဈေးထဲသို့ သျှင်နော်ဝင်လာပြီး.. အကြိုအကြားမကျန်
လျှောက်ပတ်နေ၏။ စာအုပ်တစ်အုပ် ဘောပင်(နိ)တစ်ချောင်း လက်ဆွဲ
အိတ်တစ်အိတ်နှင့် သူ့ဆီမှငွေယူထားသည့် ဈေးသည်များထံမှ ရစရာ
အကြွေးတွေ အတိုးတွေ လိုက်တောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မဝက်ကလေး နှစ်ထောင့်သုံးရာ သွင်းရမှာ”

“ဟယ်.. ညီမလေး အစ်မဖြင့် ဈေးဦးတောင်မပေါက်သေး
ဘူးကွယ် တစ်ပါတ်လှည့်ပြီး အပြန်မှ ဝင်ခဲ့ပါလား ရသလောက် သွင်း
လိုက်မှာပါနော်.. နော်လို့”

မပေးနိုင်သေးသူက လေပြေထိုးသည်။ မပေးဘူးပြောတာ
လည်း မဟုတ်သဖြင့် ရန်တွေ့လို့မရသဖြင့်...

“ဒါပဲနော်.. ပြန်လာကာမှ ဟိုရွှေဒီရွှေတော့ မလုပ်နဲ့..”

“မလုပ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ လာခဲ့ပါ”

ငါးစိမ်းသည် မဝက်ကလေးဆိုင်မှထွက်ပြီး နှစ်ဆိုင်ကျော်မှ
ဝက်သားဆိုင်ရှေ့ ရပ်လိုက်သည်။ ဝက်သားသည် မမြင့်က တစ်ချက်
မော့ကြည့်ပြီး လက်ထဲမှစားမကြီးနှင့် ဝက်သားတွဲကို ခုတ်ထည့်လိုက်၏။

“တော်ပြီလား နှစ်ဆယ်သား”

“တော်ပြီ.. တော်ပြီ.. အလေးပြည့်ပြည့် ချိန်ပေးနော်”

“ရေမထိုးဘူး အလေးမခိုးဘူး အချိန်တွေသိပ်ပိုနေရင် သမားစီ
ချိန်ခွင်မှာ ဝင်ချိန်ကြည့်လိုက်”

အပေါက်ဆိုးဆိုးမျက်နှာနှင့် ဈေးဝယ်ကို မာရေကျောရေ ပြော
နေသော မမြင့်ကိုတော့ သူနည်းနည်းလန့်သည်။ ချိန်တွယ်ပြီး အရောင်း
အဝယ် လုပ်နေတာကို သည်းခံပြီးစောင့်သည်။ ပိုငွေပါ ပြန်အမ်းလိုက်
၍ ဈေးဝယ်ထွက်သွားတော့မှ စကားစရ၏။

“အစ်မမြင့် ပေးလိုက်ဦးမလား”

“ငါးထောင် မဟုတ်လား၊ နောက်တစ်ရက်စာပါ ကြိုပေးလိုက်
မယ်၊ ရော့ တစ်သောင်း ညည်းလမ်းလျှောက်ရတာ သက်သာအောင်”

“ဟင်းဟင်း.. ကျေးဇူးပဲ အစ်မ၊ အစ်မတို့လို မှန်မှန်ကန်ကန်
လူတွေနဲ့ပဲ ဆက်ဆံချင်တယ် သိလား.. သွားမယ်နော်”

ဝက်သားဆိုင်ရှေ့မှထွက်ပြီး ကုန်ခြောက်တန်းဘက် လျှောက်
လာခဲ့၏။ ထိုအခိုက်မှာ တစ်နေရာမှ တစ်ယောက်ယောက် စောင့်ကြည့်
နေသလိုမျိုး မလုံမလဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မသိမသာ စောင်းငဲ့အကဲခတ် ကြည့်မိ၏။

“ဟင်”

တွေ့ပါပြီ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ပြီး သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်
နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်၊ ရုပ်ကအဖြောင့်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း
စတိုင်ကလန်းသည်။ အပြာနုရောင် ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်နှင့်
ပြာလွင်လွင် ဂျင်းပင်(နိ) တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသလို.. ဆံပင်ကို စံနစ်
တကျပုံသွင်း၍ ထောင်ထားပြီး ရွှေဝါရောင် Hight Light ဖောက်ထား
သေးသည်။

စုရှုရဲတင်းလွန်းသော အကြည့်ကြောင့် သျှင်နော် ရင်ဖိုသွားကာ
မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။ ငွေယူထားသော ကုန်ခြောက်ဆိုင်ရှေ့ ရပ်ပြီး
အတိုးတောင်း၏။ ပိုက်ဆံစောင့်ရင်း မသိမသာလှည့်ကြည့်တော့ မလှမ်း
မကမ်း သူ့နောက်နားမှာ တွေ့လိုက်ရ၍ ဒီနီးခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။

ကုန်ခြောက်ဆိုင်ရှင်ထံမှ အတိုးရတော့ လှည့်မကြည့်စတမ်း
သွက်သွက်လျှောက်ပြီး အပြင်ဘက် လမ်းဘေးဈေးတန်းသို့ ထွက်ခဲ့
သည်။ အပြင်ဘက်တန်းက ငွေရင်းယူတာ နည်းသော်လည်း လူဦးရေ
များသည်။

ဈေးပန်းတစ်ဗန်း တစ်ထောင်၊ ထောင့်ငါးရာ၊ နှစ်ထောင်..
စသည်ဖြင့် နေ့သွင်းတွေကောက်ရသည်။ အရင်းကျေသူကို.. တစ်
သောင်း၊ တစ်သောင်းခွဲစသည်ဖြင့် စာရင်းအသစ် ငွေထပ်ထုတ်ပေး
ရ၏။ လမ်းဘေးဈေးသည် အယောက်သုံးဆယ်လုံးထံမှ ပိုက်ဆံတောင်း
၍ ရသဖြင့် သျှင်နော်ပျော်နေသည်။

စာရင်းဇယားတွေ မယွင်းမှားအောင် ရေးသွင်းနေရသဖြင့် စောစောက လူငယ်ကို မေ့သွားသည်။ လမ်းလျှောက်ရတာ များသွားသည်မို့ ငိုက်ဆာလာသည်အတွက် နာမည်ကြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အိုးဘဲဥ ငါးဖယ်နှင့်တစ်ပွဲမှာပြီး စောင့်နေတော့မှ ဟင်းရည် အိုးဘေးနားက ခုံမှာထိုင်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးမှာနေသည့် အပြာရောင်ကောင်လေးကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

“ဟဲ့. . ညီမ အိုးဘဲဥ ငါးဖယ်နဲ့ ရော့ ဘာတွေငေးနေလဲ မသိဘူး”

အငေးကောင်းမိ၍ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန် လှမ်းပေးတာ မမြင်မိသည့် သျှင်နော် အတော်ရှက်သွားသည်။ ဒါကို သတိပြုမိသည့် အပြာရောင်ကောင်လေး ပြုံးစိစိဖြစ်နေ၍လည်း ပိုပြီး အရှက်သည်းမိရခြင်းဖြစ်သည်။

သျှင်နော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ မုန့်ဟင်းခါးကိုသာ ငုံ့စားနေလိုက်သည်။ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားရသည့်အတွက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေ၏။ စားပြီးသည်နှင့် ဟင်းရည်တောင် တောင်းမသောက်တော့ဘဲ ပိုက်ဆံရှင်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်လည်း ပြီးပြီမို့ အိမ်သို့တန်းပြန်ခဲ့၏။

နောက်ကိုလှည့်မကြည့်ဖြစ်အောင် စိတ်ထိန်း၍ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာခဲ့သည်။ သူ ပါလာလိမ့်မည်ဆိုတာ သျှင်နော် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားသဖြင့်. . . လမ်းလျှောက်တာကို ပိုမိုလှပအောင် ကြိုးစားလျှောက်လှမ်းနေမိ၏။

အိမ်ရှိရာ လမ်းသွယ်ထဲအကွေ့မှာ ဖြတ်ခနဲတစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အပြာရောင်ကောင်လေးကို မြင်တွေ့ရသလို သူ့မျက်လုံးတွေ သူမ ခန္ဓာကိုယ်အလှမှာ ကပ်ပါလာတာကိုတွေ့၍ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်သွားရသည်။ အိမ်ထဲ ခပ်သွက်သွက် ပြေးဝင်ခဲ့ပြီး ပုဏ္ဏားကွယ်မှ အပြင်သို့ ပြန်ခြောင်းကြည့်လိုက်၏။

အပြာရောင်ကောင်လေး အိမ်ဘက် ခေါင်းတစ်ခြမ်းစောင်းအောင် လှည့်ကြည့်ရင်း ဖြတ်လျှောက်သွားတာ တွေ့ရသဖြင့် အနိုင်ရသူတစ်ယောက်လို ပြုံးလိုက်၏။ ကောင်လေးတွေ ကိုယ့်အလှပေါ်မှာ တွယ်ငြိကြတာကို သိရတာလောက် အရသာရှိသည့် ခံစားမှုမျိုး မိန်းမသားဘဝမှာ မရှိတော့ဟုပင် သျှင်နော်ယုံကြည်သည်။ ကျော်စွာနှင့် အပြာရောင်ကောင်လေးကို အတွေးထဲမှာ ယှဉ်ကြည့်မိ၏။

ကျော်စွာက ပိုပြီးရုပ်ဖြောင့်သော်လည်း အနေရိုးပြီး ပုံတုံးသည်။ အပြာရောင်ကောင်လေးကတော့ လန်းသလားမမေးနှင့်ဆိုသည့် အစားထဲကဖြစ်၏။

“ဟဲ့ကောင်မ. . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အမလေး. . ပလုတ်တုတ်၊ ဟင်! . . အမေ”

“ညည်းဝင်လာကတည်းက ကြည့်နေတာ၊ မဟုတ်မှလွဲရော. . အကောင်တစ်ကောင် လိုက်လာတာမဟုတ်လား ပြောစမ်း ဘယ်နှယ်အေ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်စလတ်ခတ်ခါပြီး လျှောက်လာမှတော့ အကောင်တွေ လိုက်ပြီပေါ့”

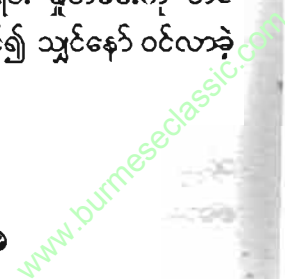
“အမေကလဲ”

“ကြပ်ကြပ် သတိထားနော်၊ လင်မရဘဲ ငိုက်ကြီးလာလို့ကတော့ နုတ်နုတ်စင်းပစ်မှာ၊ ပိုက်ဆံတွေ တောင်းလို့ရခဲ့လား”

“ရတယ်. . ရတယ်. . ဒီနေ့ တစ်ယောက်မှ မကျန်ဘူး”

“ရရင်. . ပြီးရော၊ အိမ်ထဲဝင် လင်မျှော်မနေနဲ့ ကောင်မ”

သားသမီး ဆုံးမတာတောင် ဒီလိုနှုတ်ကြမ်းလိုလည်း ငွေတိုးချေးပြီး စီးပွားဖြစ်လာတာပဲ ဖြစ်မည်ဟုတွေးရင်း နှုတ်ခမ်းကို တစ်တောင်လောက်စူကာ အိမ်ခန်းထဲ ဆောင့်အောင့်၍ သျှင်နော် ဝင်လာခဲ့တော့၏။

ကားပျက်တော့ ဝပ်ရှော့ပို့. . .
 တီဇွီပျက်တော့ ဆားဗစ်စင်တာပို့. . .
 နာရီပျက်တော့ နာရီပြင်ဆိုင်ပို့. . .
 အဲ. . လူပျက်တော့ ဆေးရုံပို့ပေါ့. . .

ဆေးရုံဆိုတာ တကယ်တော့ အသက်ပြင် ဆားဗစ်စင်တာသာ ဖြစ်သည်။ မော်တာတွေ၊ မှန်ဘီလူးတွေ၊ မီးလုံးတွေ ပျက်လျှင် အလုံး လိုက်ထုတ်လဲကြသလို ကျောက်ကပ်၊ အဆုတ်၊ နှလုံးစသည်ဖြင့် တစ် ခုခု မကောင်းလျှင်လည်း အားလုံးဖြစ်စေ တစ်ဝက်တပျက်ဖြစ်စေ ဖြုတ် လဲကြသည့် ခေတ်ကြီးထဲ ရောက်လာပြီ. . . ။

ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွေလဲဖို့ ဝယ်မည်ဆိုလျှင် CHINA က မစွဲ။ INDIA က မိုက်သည်။ လူ့အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေကို ထုတ်လုပ်ရောင်း ချနေခြင်းတော့ မဟုတ်။ လူ့အစစ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အင်္ဂါတွေကို ခွဲစိတ် ဖြုတ်တောက် ထုတ်ယူရောင်းချနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကလီစာဈေးကွက်က INDIA မှာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်နေ သည်။ INDIA မှ ကျောက်ကပ်တွေ ဝယ်လိုအား ကောင်းနေသဖြင့်၊ ဘုံဘေ(မွမ်ဘိုင်း)မြို့မှဆင်းရဲသား ငါးဆယ်ရာနှုန်းလောက်မှာ ကျောက် ကပ်တစ်ခုစီ ထုတ်ရောင်းပြီးထားသော လူများသာ ဖြစ်ကြသည်တဲ့။

ကျော်စွာလည်း ခြေထောက်တစ်ဖက် တော်တော်ပျက်စီးသွား သည့်အတွက် ဆေးရုံတက်ကာ ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြုတ်လဲ စရာမလိုသဖြင့် တေ့ဆက်ဆက်ကာ အချောကိုင် ပြန်သခြင်းကို ခံယူခဲ့

ရသည်။ ဒီနေ့တော့ ပြန်ရှိုင်းထားသည့် ကျော်စွာခြေထောက်မှ ကျောက် ပတ်တီးကို ဖြည့်မည့်နေ့ဖြစ်သည်။ စောစောစီးစီးပင် ဦးအောင်ကျော်နှင့် ရွန်းလဲ့ပါ ရောက်နေကြသည်။ ကာယကံရှင် ကျော်စွာထက် ဦးအောင် ကျော်နှင့်ရွန်းလဲ့က ပိုပြီးရင်ခုန်နေ၏။

အနာဂတ်ခရီး လျှောက်စရာတွေ အများကြီးကျန်နေသေး သည့် တစ်ဦးတည်းသောသားလေး အင်္ဂါစုံစုံလင်လင် အားလုံးအ ကောင်းပကတိ အနေအထားဖြင့် ရှေ့ခရီးကို ဆက်စေလိုတာ ဦးအောင် ကျော်၏ ဆန္ဒပင်ဖြစ်သည်။

ရွန်းလဲ့ကျတော့လည်း ကျော်စွာခြေထောက်သာ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်မလာပါက တစ်သက်လုံး ဝမ်းနည်းနေရမှာကို စိုးရိမ်နေ၍ ဖြစ် သည်။ ကျော်စွာကတော့ အရိုးပြင်ဆရာ. . အဲလေ. . အရိုးအကြော အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများ၏ ပညာစွမ်းကို ယုံကြည်စွာနှင့်ပင် ကမ္ဘာ့ မလားမှာ ဝင်ကန်ပြမည်ဟု ကြိမ်းဝမ်းနေခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့် ကျောက်ပတ်တီးဖြည့်ရမည့် မင်္ဂလာအချိန် ကျရောက် လာခဲ့သည်။ အသင့်ရှိနေသည့် ဝိုး(လ်)ချဲ့ပေါ်သို့ ကျော်စွာအား ဦး အောင်ကျော်နှင့် မင်းရဲတို့ ဖေးမကာ နေရာချပေးကြ၏။ ပတ်တီးဖြည့် ရာသို့ ရွန်းလဲ့နှင့်ဦးအောင်ကျော်တို့ လိုက်သွားကြမည်ဖြစ်ပြီး မင်းရဲက ပစ္စည်းသိမ်း ကျန်ခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ ဝိုး(လ်)ချဲ့တွန်းပြီး ရွန်းလဲ့တို့ ထွက် သွားကြသည်နှင့် ကျော်စွာက ဘီရိုရှင်းကာ ဝေသန္တရာ လုပ်တော့သည်။ မုန့်မျိုးစုံ အသီးအနှံနှင့် အအေးဘူးများကို ဝေခြမ်းရေးလုပ်၏။

“ပက်စီမောင်ရစ်. . ဒီပက်စီက အစစ်ပါနော်”

“ဟာ. . ဦးလေး စိတ်ချသောက် ဒီဥပျောက်သွားစေရမယ် အသက်. . အသက်. . ဟဲဟဲဟဲ. . ”

“မောင်ရစ်ရေ ဆေးရုံက သရဲတွေတော့ မင်းကို လွှမ်းကျန်ရစ် တော့မှာပဲကွာ၊ အားလုံး. . အဆင်ပြေသွားအောင် သရဲတစ်တောင်

လောက် ခေါ်သွားပါလား”

“မနောက်ပါနဲ့ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော် အီးထွက်ကျရင် . . ဦးလေး လာကျပြီးပေးမှာလား”

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရင်း နှုတ်ဆက်စကားတွေ ပြောနေကြသည်။ နှစ်လနိပါး အတူနေခဲ့ကြတာဆိုတော့လည်း . . ရင်းနှီးခင်မင်သံယောဇဉ်တွေဖြစ်နေကြပြီ။ လိပ်စာတွေပေး ပုန်းနံပါတ်တွေပေးနှင့် နှုတ်ဆက်လို့မဝ ဖြစ်နေကြ၏။ ခင်ရာဆွေမျိုး မြိန်ရာဟင်းကောင်း ဆိုစကားရှိသည် မဟုတ်လား။

“ဒါနဲ့ . . ဟိုသူငယ်ရဲ့ရည်းစား ကောင်မလေး မလာဘူးလား”

“မသိပါဘူး ဦးရယ် သူနဲ့ဟိုကားပိုင်ရှင်ဆုံရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခတ်နေကြတာနဲ့ပဲ ကြားထဲက နေရထိုင်ရခက်တယ်ဗျ”

“အေး . . ငါအတတ် ဟောလိုက်မယ်၊ မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခွာပြုကြမှာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်လည်း အဲလိုပဲ ထင်တယ်”

နှစ်လအတွင်း ရွန်းလဲ့နှင့်သူင်နော်တို့ ထိပ်တိုက်ဆုံတွေ့မှုတွေကို ဒီအခန်းထဲကလူတွေ မမြင်ချင်မှအဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း ကစားသမားတွေထက် ပရိတ်သတ်က ပိုပြီး အကွက်မြင်သည်ဆိုသည့် စကားလည်း ရှိနေသည်လေ။

ထိုအခိုက် ဝိုး(လ်)ချဲလေးနှင့် ကျော်စွာ ပြုံးရွှင်စွာ ပြန်ရောက်လာသည်။ အားလုံးမျက်နှာတွေ ရွှင်နေမော်နေသဖြင့် အခြေအနေကောင်းလာပြီဟုသာ မှတ်ယူလိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျော်စွာ၊ ကမ္ဘာ့ဖလားမှာ ဝင်ကန်နိုင်ပါ့မလား”

မင်းရဲ၏အမေးကို ကျော်စွာက လက်မထောင်ပြကာ . . ပြောလိုက်သည်။ သူ့စွမ်းဆောင်ရည်ကို လက်တွေ့ပြရန် ဝိုးချဲလက်တန်ကို အားပြုကာ ထရပ်လိုက်၏။ ဦးအောင်ကျော်နှင့်ရွန်းလဲ့တို့က လက်မောင်းတစ်ဖက်စီကို ဖမ်းထိန်းထားလိုက်ကြသည်။

ထိုပုံစံအတိုင်း . . ကျော်စွာက ကုတင်နားရောက်သည်အထိ လျှောက်လှမ်းလာ၏။ အခန်းထဲမှ လူများအားလုံး လက်ခုပ်တီးကာ ဂုဏ်ပြုလိုက်သည်။ အရွယ်ရောက်လူတစ်ယောက် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနှင့် ပြန်ရပ်နိုင်သည့်ပွဲက တကယ်ပဲ ဝမ်းသာရော ကောင်းနေ၏။

“လုံးဝ အိုကေသွားပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား ကျော်စွာ”

“အေး . . ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက်တော့ ချိန်းထောက်သုံးပါတဲ့ အဲဒါ ဝယ်ရဦးမယ်”

“အဲဒါများ ဟိုကနာ(စ်)တွေ နားနေခန်းမှာရှိတယ်၊ အလူမီနီယံ ချိန်းထောက်တွေ ကောင်းမှကောင်း”

ဘေးကုတင်မှ လူနာက လှမ်းပြောညွှန်ပြသဖြင့် ကျော်စွာ ခြေဦးလှည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဘေးနားမှ ရွန်းလဲ့က ကျော်စွာချိန်းအောက် လျှိုဝင်ကာ ဖေးမပေးသည်။ ရွန်းလဲ့ကို ဖက်ထားရသလို ဖြစ်နေသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့၊ ခြေထောက်က လှုပ်ရှားရတာ သိပ်မကောင်းသေး၍ အားနာနာနှင့်ပင် ပြန်ဖက်ထားရသည်။

ဦးအောင်ကျော်က ကျန်တစ်ဖက်မှ လိုက်လံထိန်းပေး၏။ သူတို့သုံးယောက် သူနာပြုများအခန်းသို့ ဆက်အသွားတွင် ဆေးရုံထဲဝင်လာသည့် သူင်နော်နှင့် ပက်ပင်းဆုံတော့သည်။

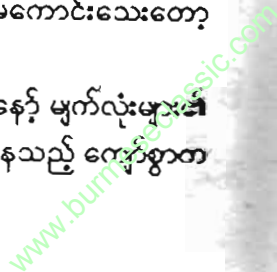
“ဟင်!”

“အဲ . . သျှင်နော်”

“ဒါ . . ဒါက ဘယ်လို”

“ဟိုလေ . . . လမ်းလျှောက်ရတာ သိပ်မကောင်းသေးတော့ ချိန်းထောက်သွားဝယ်မလို့ ဟိုနားမှာ”

မီးတောက်မတတ်အကြည့်များနှင့် သျှင်နော် မျက်လုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဒေရှင်နယ်ရီ ကြည့်စရာမလိုဘဲ သိနေသည့် ကျော်စွာက တမန်းကတန်း အဖြေပေးသည်။

“အင်း.. ကျွန်မက အမြဲလို နောက်ကျနေတာပဲ။ ပြီးတော့ လူပိုလိုဖြစ်နေတယ်။ ရှင် လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်ရင်တောင် ကျွန်မဆီ မလာပါနဲ့တော့”

သျှင်နော် စကားလုံးများက ချွန်မြစူးရှလှသည်။ ဖြေရှင်းဖို့ပင် အခွင့်အရေးမပေးဘဲ ချာခနဲ လှည့်ပြန်သွား၏။ သူတို့သားအဖမှာ ချွန် လဲ့အပေါ် အားနာမဆုံး ဖြစ်ကြရသည်။

“ဟယ်.. ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လူမှုရေးအသိ လုံးဝမရှိတဲ့ကလေးမပဲ အားနာလိုက်တာ ချွန်လဲ့ရယ်”

“ရပါတယ်ဦး ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

အားနာလွန်းသဖြင့် ကျော်စွာ ဘာမှမပြောတော့၊ ဆရာမများ ထုတ်ပြသော ချိုင်းထောက်နှစ်မျိုးမှ ကိုယ်နှင့်အဆင်ပြေမည့် ချိုင်း ထောက်အား စမ်းသပ်အသုံးပြုကာ ရွေးချယ်နေလိုက်၏။

ချိုင်းထောက်နှင့်အသွားအပြန် ဆယ်လှမ်းလောက် လျှောက် ကြည့်ပြီး အဆင်အပြေဆုံးတစ်ခုကို ရွေးသည်။

“ဒါလေးကောင်းတယ် အဖေ”

“အေး.. အေး.. .”

ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ ဦးအောင်ကျော် လှုပ်ရှားလိုက်ချိန်မှာ ချွန်လဲ့က ရှင်းပြီးဖြစ်နေသည်။

“သမီးရယ်.. ဦး ရှင်းမှာပေါ့”

“အားလုံးပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးချင်လို့ပါ ဦး”

သူနာပြုများထံမှ ဆေးရုံဆင်းလက်မှတ်ပါ တောင်းယူပြီး တစ် ခါတည်း နှုတ်ဆက်ရသည်။

“အိမ်ပြန်ရမယ်ဆိုလို့ ပျော်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကောင်း သွားမှာပါ ချိုင်းထောက်နဲ့ တစ်နေ့နှစ်နာရီ အနည်းဆုံး လမ်းလျှောက် ပေး၊ တစ်လပြည့်ရင် ပြန်လာပြ ဟုတ်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ဦးအောင်ကျော်နှင့်မင်းရဲက အထုပ်အပိုးတွေ ပလတ်စတစ် ခုံတွေကို သယ်ယူလာကြသည်။ တွဲစရာမလိုတော့သော်လည်း ချွန်လဲ့ က ဘေးမှ ဂရုတစိုက်နှင့် လိုက်ပါလာသည်။

ချွန်လဲ့တို့ ပရာဒိုကြီးနောက်ခန်းမှာ ပစ္စည်းတွေထည့်သည်။ ကျော်စွာအား ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်စေသည်။ ချွန်လဲ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်း ပြီး အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးသည်။ ကျော်စွာတို့အိမ်ရှေ့ ကားရပ်လိုက် တော့ စပ်စုလိုသူ အိမ်နီးချင်းတွေ ဝိုင်းအံ့လာကြသည်။

ပစ္စည်းမျိုးစုံနှင့်ရှုပ်ပွနေသော ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် ချွန်လဲ့ကို နေရာပေးရ၏။ ချွန်လဲ့က ကျော်စွာတို့အိမ်လေးကို မသိမသာ အကဲ ခတ် လေ့လာနေသည်။ ဦးအောင်ကျော် ဖျာသာခတ်နေရှာသည်။ ချွန်လဲ့အား အအေးတစ်ဘူးဖောက်၍ ဧည့်ခံချင်တာ ဖန်ခွက် ရှာမတွေ့ ဖြစ်နေ၏။

“ဒီလိုပဲ သမီးရေ၊ သားအဖနှစ်ယောက်ထဲ နေကြတာဆိုတော့ ပြုလရမ်းပဲ တစ်ခုခုလိုချင်ရင် ဘယ်ရှာရမှန်း မသိဘူး”

ထိုကိစ္စကို မင်းရဲပဲ ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ ဆေးရုံမှ ပြန်ယူလာ သည့် ပစ္စည်းများထဲမှ မတ်ခွက်နှင့်ပိုက်ကို ရှာဖွေထုတ်ပေးလိုက်မှ အဆင်ပြေသွားသည်။

“သမီးအမေနဲ့ ဆုံချင်လိုက်တာ ဒီလောက်လူမှုရေး သိတတ် တာ တာဝန်ယူချင်စိတ်ရှိတာမျိုး ဒီခေတ်ထဲမှာရှားသွားပြီ”

“ဘယ်သူ့အပေါ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုပဲ ကျွန်မတို့ဆက်ဆံတာပါဦး၊ စက်ရုံမှာဆို အလုပ်သမား(၄၀၀)ကျော်ရှိတာ အားလုံး မိသားစုလိုပါပဲ”

“ပြဟွဝိဟာရတရားနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ အလုပ်ရှင်အရိပ်မှာ ဒိုလဲ့ခွင့်ရ တာလဲ မင်္ဂလာပဲပေါ့ သမီးရယ်”

ကျော်စွာက ချိုင်းထောက်အသစ်နှင့် လမ်းသလားရင်း ခြေ ထောက်နှင့် မြေကြီးကို ပြန်လည်မိတ်ဆက်နေ၏။

“ကြည့်ရတာတော့ သွက်သွက်လက်လက်ပဲ၊ လမ်းလျှောက်

တော့ နာသေးလား ကိုကျော်စွာ ”

“အင်း. . နာတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မျက်တက်မျက်တက် တော့ ဖြစ်နေသေးတယ် ရွန်းလဲ့ရဲ့”

“တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လာရင် ဖုန်းဆက်နော်၊ အားမ နာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ရွန်းလဲ့ရယ်၊ လမ်းမလျှောက်ရတာ နှစ်လကြာပြီ ဆိုတော့ အသစ်အဆန်း ပြန်ဖြစ်နေတာပါ။ သုံးလေးရက်ဆို အားလုံး ကောင်းသွားမှာ ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်”
မရှိမဖြစ်မင်းရဲက အထအနကောက်ပြီး စကားတစ်ခွန်း ဝင် ပြောလိုက်သည်။

“ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မှပဲ ဖုန်းဆက်ရမှာလား ရွန်းလဲ့”
“ရှင်. . အဲ. . အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်းရဲရယ်၊ အကြောင်း ထူးမရှိလဲ ဖုန်းဆက်လို့ရပါတယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ဗျာ ဆေးရုံကဆင်းတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဆက်သွယ် ရေးဧရိယာပြင်ပတော့ ထွက်မသွားလိုက်ပါနဲ့”

မင်းရဲကြောင့် စကားဝိုင်းက အရယ်အမောလေးများနှင့် စိုပြေ ဝေစည်သွားသည်။ သတင်းကြားသဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲက သူငယ်ချင်း အုပ်စု ရောက်လာကြတော့မှပဲ ရွန်းလဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတော့၏။

ဘော်ဒါတွေ ပြန်တွေ့တော့လည်း ပေါက်ကရစကားတွေ အလှအယက်ပြောရင်း ကျော်စွာ ဖျော်ဖြူးနေသည်။ နေ့စဉ်လူနေမှုဘဝ လုပ်ငန်းခွင်မှ ခွင့်နှစ်လယူကာ နားခွဲရာမှ ခွင့်စေ၍ အလုပ်ပြန်ဝင်ရ တော့မည့် ကျော်စွာ ခွန်အားအပြည့်နှင့် အသင့်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

အခန်း(၆)

ပတ္တလောကမှာ ဖိုမ ကိစ္စဟာ မပါလျှင်မပြီး၊ လူဖြစ်စေ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ အရွယ်ရောက်သည်နှင့် မျိုးဆက်ပွားတာဝန်ကို ထမ်း ဆောင်လိုလာကြသည်။ တိရစ္ဆာန်လောကကတော့ ရှင်း၏။ ဘယ်အ ရာ ဘယ်ကိစ္စမဆို ခွန်အားကြီးသူ အနိုင်ယူစတမ်းပင် ဖြစ်သည်။

အသိဉာဏ်ပညာမြင့်မားပြီး ပညာရပ်မျိုးစုံတတ်သည့် နား သည်သည့် လူသားများအတွက်မူ ခွန်အားက အဓိကမကျတော့၊ ခုန် တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ သစ္စာတွေနှင့် ကာဗာလုပ်ပြီး လှပအောင် တန် ဆာဆင်လာကြသည်။

သံဝါသကိစ္စကို မုသားကုတ်တက်လုပ်ပြီး အနှစ်သာရရှိချင်
ယောင်ဆောင်ကာ လှည့်ဖြားလာကြသည်။ မေတ္တာတစ်ကျပ်သားကို
ဥစ္စာမန ကိုးဆယ့်ကိုးကျပ်သားက လွမ်းမိုးသွားသောအခါ ရင်နာစရာ
ဇာတ်လမ်းအများအပြားလည်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

တချို့ကိစ္စတွေကျတော့လည်း ညှိနှိုင်းမှု အဆင်မပြေတာတွေ
စည်းမောက်တာတွေ ရှိလာသည့်အတွက် မစခင်ကတည်းက ပျက်ပြယ်
သွားသည်များလည်း ရှိ၏။

နေသွေးမောင်နှင့် ရွှန်းလဲ့တို့ကိစ္စကျတော့ စည်းမောက်မှုခေါင်
စဉ်အောက်တွင် ပါဝင်သည်။ ဘယ်လိုမှ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းလို့ မရသည့်အ
ဆုံး ပြည်ဖုံးကားချခြင်းဖြင့်သာ နိဋ္ဌိတ်ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်နွယ်နီ သတင်းစာ
ကို ဖတ်ပြီး ရွှန်းလဲ့အား လက်ကမ်းလိုက်၏။

“သမီး ဖတ်ပြီးပါပြီ အန်တီမေ”

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ သမီး”

“သမီး အများမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖတ်မိသူတိုင်း သိသွားကြမှာ
ဆိုပေမယ့် ပွန်းပဲ့သွားတဲ့သိက္ခာကို ဘယ်လိုမှပြန်ပြီး အရောင်တင်လို့
မရတော့ပါဘူး အန်တီမေ”

နေသွေးမောင်၏ မိဘများဘက်မှ အောက်ကျို့တောင်းဖမ်း
သည့် အရေးအသားများဖြင့် စေ့စပ်ကြောင်းလှမ်းမှု ဖျက်သိမ်းခြင်း
ကြော်ငြာကို ထည့်ပေးခဲ့သည်။ ထိုကြော်ငြာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေး
နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး သိက္ခာရှိရှိ လွတ်လပ်သွားပြီလေ၊ အဲဒါ
အမြတ်ပဲပေါ့”

“အင်း.. ဒီလိုပဲတွေးပြီး ဖြေရတော့မှာပေါ့”

တူမချော၏ စိတ်ခံစားမှုကို နားလည်သော်လည်း ထိုကိစ္စပုဒ်
သွားသည့်အတွက် ဒေါ်နွယ်နီ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေတာကိုတော့ ဖုန်း
လို့မရ၊ အနာဂတ်စိမ်းကိန်းအတွက် ဒီတူမက အရေးကြီးသော အခန်း

တက္ကတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားရဦးမည် ဖြစ်သည်။

“အန်တီမေတို့မှာ စီးပွားဥစ္စာက ထပ်ရှာဖို့ မလိုအောင် ပြည့်စုံ
နေပြီပဲ သမီးရယ်၊ အပြန်အလှန်မေတ္တာထားလို့ရမယ့် ရိုးရိုးသားသား
သူငယ်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရင် သမီးဘဝ ပြည့်စုံသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . သမီးလည်း သမီးကိုတစ်ကယ်ချစ်တဲ့သူ သမီးက
ပြန်ပြီး မြတ်နိုးရမယ့်သူ တွေပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းနေနေမှာပါ”

“ကောင်းတယ် သမီးရယ်၊ ကဲ. . ကဲ. . အန်တီမေတို့ စက်ရုံကို
သွားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမေ”

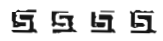
မနက်စာ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)မှ ကြက်ဥဟပ်ဖရိုက်(ဒ်)နှင့် ကော်ဖီ
ကို လက်စသတ်ပြီး အရွယ်ကွာခြားသည့် မိန်းမလှနှစ်ယောက် စားပွဲမှ
သလိုက်ကြသည်။ ဒေါ်နွယ်နီ ရုတ်တရက် သတိရသွားဟန်နှင့်. . .

“ဪ. . သမီး မောင်ကျော်စွာတို့ ဖုန်းမဆက်ကြဘူးလား”

“မဆက်ဘူး မေမေ၊ သူ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားလို့ နေမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကောင်းပါလေကွယ်”

ဒီလောက်ပဲပြောပြီး တူမချောကို အကဲခတ်သည်။ သူ့ကို ကြည့်
ရတာ ပေးထားချက် မပြည့်စုံသည့် မသိကိန်း ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်အလား။
ဒေါ်နွယ်နီ သက်ပြင်းကိုသာ မျှင်း၍ရှိုက်လိုက်ရတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ကောင်းကင်က ကြည်လင်ပြီး တိမ်ကင်းစင်နေသည်။ နေရောင်က အဆီးအတားမဲ့စွာ မြေကမ္ဘာပေါ်ဖြာကျနေ၏။ နေရောင်ခြည်ဒဏ်ကို ထီးတစ်လက်နှင့် ခုခံကာကွယ်ရင်း သျှင်နော် လမ်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

မသိစိတ်ထဲမှာ အပြာရောင်ကောင်လေး ယူနီဖောင်းပြောင်းပြီး လိုက်လာဦးမလားအတွေးနှင့် တစ်လမ်းလုံး ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဣယ်တော်ချောကို မတွေ့ရ။ သူ့ရည်းစားကျော်စွာက သူ့ကိုကျိုးအောင် ကားနှင့်တိုက်သည့် သူ့ဌေးသမီးကိုမှ အရေးပေးနေသည်။

ဒါကို မခံချင်ဖြစ်ပြီး ခပ်မိုက်မိုက်တစ်ယောက်နှင့် တွဲပြုလိုက်ချင်တာ သျှင်နော် ဆန္ဒပင်ဖြစ်သည်။ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက် ရှေ့မျှော်ကြည့်လိုက်နှင့် ဣန္ဒြေမရဖြစ်လာသော သျှင်နော်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟယ်တော်. . သူ. . သူပါလား”

မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားနှင့် သူ့မျှော်နေသူကို ပက်ပင်းဆုံလိုက်တော့ သျှင်နော် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“သျှင်နော် ဈေးထဲသွားမလို့လား”

“ဟင်”

“အချိန်ရမယ်ဆိုရင် စကားပြောချင်လို့. . အအေးဆိုင်ခဏလောက် ထိုင်ရအောင်နော်”

သူ့နာမည်ကိုပါ သိသလို ပေါ်တင်ဝင်ပူးလာပြီဆိုတော့ သျှင်နော် တအားကျေနပ်သွားသည်။ သို့သော် ခပ်ပေါပေါဟု ထင်သွားမည်မို့သောကြောင့် အိုက်တင်လုပ်လိုက်၏။

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ သိလည်းမသိဘဲနဲ့”

ဒါပဲပြောပြီး သျှင်နော် ဆက်လျှောက်လာသည်။ မျှော်လင့်ထားမည့်အတိုင်း တောက်တဲ့လို ကပ်ပါလာ၏။

“သျှင်နော် မသိဘူးဆိုရင် မိတ်ဆက်ပေးမှာပေါ့။ ကိုယ့်နာမည်နောင်နောင်ပါ ကျောက်ရေတွင်းမှာနေတယ်”

“ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ တကောက်ကောက်နဲ့ လူတွေမြင်ပြီး ထင်လွဲကုန်လိမ့်မယ်”

“ဘာလိုက်လုပ်တာလဲဆိုတော့ ခင်ချင်လို့ပေါ့။ သျှင်နော်က ခပ်လှတော့ မခင်ရမနေနိုင် မမြင်ရမနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေလို့လေ”

ကိုယ့်အလှကြောင့် ကောင်လေးတစ်ယောက် မနေနိုင်မထိုင်ဖြစ်နေတာသိတော့ သျှင်နော် ဘဝင်ခိုက်ပြီး မြောက်ကြွမြောက်ကြွသွားသည်။ သို့သော် မူနိုင်မှ တန်ကာကျမည်မို့. . .

“ကျွန်မ တွေ့ရာလူနဲ့ မခင်တတ်ဘူး”

“တွေ့ရာလူ မဟုတ်ပါဘူး သျှင်နော်ရဲ့အလှကို ကိုးကွယ်ချင်တဲ့သူပါကွာ”

“ကဲပါ ဈေးထဲဝင်တော့မယ်၊ လိုက်မလာနဲ့နော် အမေ ဈေးထဲဆွဲတယ်”

“ကောင်းပြီလေ. . . ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က နေ့တိုင်း သျှင်နော်ရဲ့အိမ်လေး ဖြစ်နေမှာနော်၊ အဲဒါတော့ သတိပေးလိုက်မယ်”

နောင်နောင်ဆိုသူက အမှတ်တရဖြစ်စေမယ့် စကားပြောပြီး သျှင်နော်အမိန့်အတိုင်း ဆက်မလိုက်ဘဲ နောက်ချန်လို့နေခဲ့၏။ ဒါကိုပဲ

သူ့စကား နားထောင်သည်ဟု ယူဆပြီး သျှင်နော် ကြည်နူးကျေနပ်နေသည်။ သုံးနာရီခွဲ နေရောင်အောက်မှာ ဈေးသည်တွေ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေကြပြီ။

သျှင်နော် ဈေးရုံထဲအဝင်မှာ ထီးပိတ်ရင်း မှတ်မှတ်ထင်ထင် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုက်ကားဂိတ်နားမှ အပင်ရိပ်အောက်တွင် နောင်နောင် ရှိနေသေးတာသိရ၍ သိပ်ကိုကျေနပ်သွားမိသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတွေလည်း ပြည့်ဝသွား၏။ ငကန်းသေ ငစွေပေါ် ဆိုတဲ့စကားက အလကား၊ ငကန်းထော့ကျီး ထော့ကျီး ဖြစ်နေခိုက်မှာပင် . . . ငစွေလား ငမြေလား မသိရသေးသူတစ်ယောက်ပေါ်လာနေပြီ မဟုတ်လား။ သျှင်နော် ကြွေးတောင်းသည့် မျက်နှာလေးက ပြုံးနေမှာ သေချာသွားခဲ့ပြီ။

ရွန်းလဲ့ ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းလာခဲ့၏။ အန်တီမေ အိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီး တစ်ခေါက်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အန်တီမေလည်း တစ်ခေါက်လောက် သွားလိုက်ပါဦးဟု တိုက်တွန်းသလို သူ့ကို တိုင်လည်း ကိုကျော်စွာတို့ ကိုမင်းရဲတို့နှင့် တွေ့ချင်နေသဖြင့် စိတ်လက်ရ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူ့ဝတ္ထုငိုလ်ချုပ်ရွာနှင့် မြောက်ဥက္ကလာက မနီးသလို အဆ

ကြီးလည်းမဟုတ် ဝေဇယန္တာလမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းလာပါက ယာဉ်ကြောမပိတ်လျှင် နာရီဝက်လောက်သာကြာသည့် ခရီးဖြစ်သည်။

ကိုကျော်စွာ ချိုင်းထောက်လွတ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် မြောက်ဥက္ကလာသို့ ရောက်လာသည်။ လူတွေ ကားတွေ ဆိုက်ကားတွေ ရှုပ်ထွေးလွန်းသဖြင့် ကားကိုဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းသွယ်ထဲချိုးကွေ့ ဝင်လာပြီးမှ အိမ်ကိုရှာမရ ဖြစ်နေ၏။

ဘရိတ်မေးထားပြီး မှတ်မိအောင်ပြန်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကိုင်ကာ ထွက်လာသော ကိုမင်းရဲကို လှမ်းမြင်မိသဖြင့် ဟွန်းသံပေးလိုက်သည်။

မင်းရဲ ကားကိုမြင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား၏။ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်နေတာကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ရွန်းလဲ့ကားကို ရှေ့တိုးပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . ကျော်စွာရေ ဒီမှာ မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ် ငှားချင်လို့တဲ့”

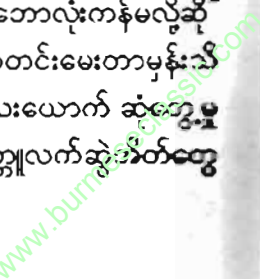
မင်းရဲ၏နှုတ်ဆက်စကားကြောင့် ရွန်းလဲ့ သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး နောက်ခန်းထဲက လက်ဆောင်တွေထုတ်ယူရင်း အိမ်ထဲဝင်ခဲ့၏။ ဦးအောင်ကျော်နှင့်ကျော်စွာ ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုနေကြသည်။

“ကိုကျော်စွာ ဝီဇာနဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ် လုပ်ပြီးပြီလား”

“ဗျာ . . . ဘာအတွက်လဲ”

“ဟင် . . . ကိုကျော်စွာပဲ ဘရာဇီးသွားပြီး ဘောလုံးကန်မလို့ဆို”

ဒီတော့မှ နောက်ပြောင်တင်စားပြီး သတင်းမေးတာမှန်းသိကာ ကျော်စွာ ရယ်မောနိုင်တော့သည်။ သူတို့လေးယောက် ဆုံတွေ့မှုက ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ ရင်းနှီးလွန်းနေ၏။ စက္ကူလက်ဆွဲခတ်တွေ လှမ်းပေးတော့ . . .

“ဘာတွေ ယူလာပြန်တာလဲ သမီးရယ်၊ ဒုက္ခရှာလို့. . .”
“သမီးတို့စက်ရုံကထုတ်တဲ့ ရှပ်အင်္ကျီတွေပါ သုံးယောက်လုံးအတွက် (၁၀)ထည်ယူလာတာလေ ဆိုခံစုံပဲ”

“ဟာ. . . အင်္ကျီတွေ ဟုတ်လား၊ B4U ဆိုရင်တော့ ကြိုက်ပြီး သားပဲ၊ ဆိုင်မှာ လက်လီဝယ်ရင် တစ်ထည်ကို ကိုးထောင်တောင်. . . ဟဲဟဲ. . . ထောပြီ”

မင်းရဲ၏ ဝမ်းသာအားရစကားကြောင့် လက်ဆောင်ယူလာသည့် ရွန်းလဲ့ ကျေနပ်အားရဖြစ်သွား၏။ ကျော်စွာကတော့ အားနာနေဟန် ရှိသည်။

“ဆယ်ထည်ဆို မနည်းမနောဘဲ ရွန်းလဲ့ရယ် ဘာလို့ယူလာရတာလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်၊ ဦးတို့မှာ အဝတ်အစားက သိပ်လို့တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူး ဦးရယ်၊ အခြေအနေ သိချင်လို့ လာခဲ့တာပါ. . . ခြေထောက်ဘယ်လိုနေသေးလဲ ကိုကျော်စွာ”

“ချိုင်းထောက် လွတ်သွားပြီ နဂိုအတိုင်းပဲ၊ လျှောက်ရင်လည်း မနာတော့ပါဘူး ရွန်းလဲ့ရဲ့ O.K ပဲ”

“စွတ်ပြောမနေနဲ့. . . ညကတော့ ကိုက်လို့ဆိုပြီး ညည်းနေတာ မဟုတ်လား”

“ဒါက မပြောပလောက်ပါဘူးကွာ”

“သောက်ဆေးတွေ ရှိသေးရဲ့လား ကိုကျော်စွာ”

“ရှိတယ် ရွန်းလဲ့. . . ရှိတယ်၊ (၂)ကတ် ကျန်သေးတယ်”

စကားဝိုင်းက နွေးထွေးပြီး ပွင့်လင်းနေသည်။ မင်းရဲက လက်ဖက်သုပ်နှင့် အကြော်စုံပြေးဝယ်ပြီး ဧည့်ခံသည်။ ဦးအောင်ကျော်က ရွန်းလဲ့နှင့်စကားလက်ဆုံ ကျနေ၏။ ကျော်စွာမှာ ရွန်းလဲ့၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး ကျက်သရေရှိသည့်အလှကို သတိပြုမိကာ စိတ်လွတ်

တိုက်လွတ် ငေးနေမိ၏။

ထိုအချိန်မှာ ကြွေးတောင်းသည့် အလုပ်ပြီးသွားသည့် သျှင်နော်က ထုံးစံအတိုင်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထိုင်ကာ အိုးဘဲဥ၊ ငါးဖယ်ကြော်နှင့် ဟာနေသောဝမ်းကို ဖြည့်နေ၏။ လူကျချိန်ဖြစ်၍ ပလတ်စတစ်ခွေးခြေ အလုံးနှစ်ဆယ်လောက်နှင့်အပြည့် ဖြစ်နေသည်။ မတ်တပ်ရပ်စားသူသုံးလေးယောက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ သို့သော် ထိုလူအုပ်ထဲတွင် နောင်နောင်မပါ။

သျှင်နော် စိတ်ဓာတ်ကျသလိုဖြစ်သွားပြီး မုန့်ဟင်းခါးကိုသာ အာရုံစိုက်စားနေလိုက်၏။ စားလို့ကုန်တော့ ဟင်းရည်ထပ်တောင်းပြီး သောက်နေစဉ်. . .

“ပိုက်ဆံရှင်းမယ် အိုးဘဲဥ ငါးဖယ်တစ်ပွဲ ဘူးသီးကြော်နဲ့တစ်ပွဲ” ဟု ပြောသံကြားရ၏။

သူ့နောက်မှ ထွက်လာသည့်အသံကို ကြားဖူးသလိုရှိ၍ လှည့်အကြည့်မှာ နောင်နောင်ဖြစ်နေတာတွေ့ပြီး အံ့ဩသွားသည်။

“ကိုယ်ရှင်းလိုက်ပြီ သျှင်နော်၊ သွားမယ် မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်” သျှင်နော် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာ နောင်နောင်က နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးပြကာ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။ ဘယ်အချိန်က သူ့နောက်က ခုံမှာဝင်ထိုင်ပြီး စားနေသလဲမသိ၊ သူ့ကို တစ်ကွက်ကျောသွား၍ သျှင်နော် မခံချင်ဖြစ်မိသော်လည်း ကျေနပ်နေသည်။

သူ့စကားအတိုင်း အရိပ်လေးလို လုပ်ပြနေသည့်အတွက် လည်း ရင်ထဲလှိုက်ဖိုနေသည်။ ဒီလိုမျိုး သူ့ကိုတန်ဖိုးထားသူတစ်ယောက် ရှိနေတာကို ကျော်စွာသိသွားလျှင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ သိချင်လာသည်။

“ကိုကျော် သျှင်နော်ကို အကောင်တစ်ကောင် လိုက်နေတယ် သိလား၊ သျှင်နော်မှာ ရည်းစားရှိတာသိသွားအောင် ကိုကျော်နဲ့ သူ့ရှေ့မှာ တွဲလျှောက်ပြလိုက်မယ်လေ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျော်စွာ ဘယ်လို

တုန်ပြန်မှာလဲ။ သဝန်တိုပြီး ဒေါပွပေါက်ကွဲသွားမှာလား၊ လက်ထပ်ကြရအောင်ကွာဟုပဲ ပြောလေမလား၊ တွေးကာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသည်။

တွေးရင်း.. တွေ့ချင်လာသဖြင့် ကျော်စွာတို့အိမ်သို့ ဦးတည်လာခဲ့၏။ အရိပ်လေးထပ်ပါလာဦးမလားအတွေးနှင့် နောက်လှည့်ကြည့်မိသေးသည်။ သို့သော် နောင်နောင်ကို မတွေ့ရ၊ သူပြောသွားသလို မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်ဆိုတာ တကယ်ပါလားလို့လည်း သိလိုက်ရသည်။

ဒီတော့ နောက်ဆံတင်းစရာမလိုဘဲ.. ကျော်စွာဆီ လှည့်ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ပိုခိုင်မာသွားတော့သည်။ သျှင်နော် ကျော့ကျော့မော့မော့လေးပင် လျှောက်လှမ်းရင်း ကျော်စွာတို့လမ်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

လမ်းထဲရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ကျော်စွာတို့အိမ်ရှေ့မှ အပျံ့စားကားကြီးကို သတိပြုမိလိုက်၏။

“ဟင်.. ဟိုကောင်မ ရောက်နေပြန်ပြီ”

ရွန်းလဲ့၏ ကားမှန်းသိလိုက်၍ သျှင်နော် ရင်ထဲ မခံချင်စိတ်နှင့် အတူ ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်တက်လာသည်။ လျှောက်နေသည့် အရှိန်ကိုမြှင့်တင်ပြီး ပက်ပက်စက်စက် ပြောပစ်လိုက်မည်ဟု မောင်းတင်လာခဲ့၏။

သို့သော်.. အိမ်ပေါက်ဝ အရောက်တွင်ပင် ပြုံးရွှင်ကြည်နူးရယ်မောနေသည့် ကျော်စွာနှင့်ရွန်းလဲ့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးတွေပင် ပြာဝေသွားရသည်။ သဝန်တိုစိတ်နှင့် ဒေါသကြောင့် ဆင်ခြင်တုံတရားပါ ပျောက်သွားကာ..

“ဟင်.. ရှင်.. ရှင်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဆေးရုံမှာလည်း ဆေးရုံမှာမို့.. အိမ်မှာလည်း အိမ်မှာမို့လို့ တတွဲတွဲနဲ့ သိပ်ကဲနေကြပါလား”

အိမ်ထဲထိ ဖွတ်ရွတ်ဝင်လာကာ ရန်စွယ်ငေါငေါနှင့် ပြောလိုက်သည့် သျှင်နော်စကားကြောင့် အားလုံးမင်သက်မိသွားကြသည်။

ဦးစွာတုံ့ပြန်လာသူက ဦးအောင်ကျော်ဖြစ်၏။

“ဟဲ့.. သျှင်နော် ညည်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ညည်းသည်ကို အားနာစရာ”

“အဲဒီညည်းသည် ကိုကျော်စွာဘေးမှာ အမြဲတွေ့နေရလို့ ပြောနေရတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ်တော် ယောက်ျားကြိုက်တော့ စိုက်စိုက်လာဆိုတာပဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ ခုတော့ ပြောင်းပြန်ကိုဖြစ်လို့”

“ဟာ.. ဒီကလေးမ ရမ်းကားလှချီလား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ကျော်စွာမနေသာတော့ဘဲ သျှင်နော်ကို လက်ဆွဲကာ အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ရ၏။ သျှင်နော် ပေကတ်ကတ်နှင့် လိုက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သျှင်နော်ရယ် ရိုးရိုးတန်းတန်း သတင်းလာမေးတဲ့ ဟာကို”

“ဒါဆို ရှင်မျက်နှာက ဘာဖြစ်လို့ ခွေးလျက်မတတ် ချိုနေရတာလဲ”

“ဟာ.. တိုးတိုးပြောစမ်းပါ သျှင်နော်ရာ ကြားသွားရင် အားနာစရာကြီး၊ သူနဲ့ကိုယ်က ဘာမှမပတ်သက်ဘူး”

“ကျွန်မလာတိုင်း သူ့ရောက်နေတာတောင် ဘာမှမပတ်သက်ဘူးလား”

“မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ သျှင်နော်ရာ၊ ဒီလိုသာ လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ပတ်သက်မှု အက်ကြောင်းထင်သွားလိမ့်မယ်”

“ဪ.. ရှင်က ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင် ပစ်ချင်နေတာပေါ့၊ ငါးစိမ်းက တိုက်နဲ့ကားနဲ့ ဘောစီဆိုတော့ သိုက်တူးနေချင်ပြီပေါ့”

“တောက်!. တော်ပြီကွာ မင်းဘယ်လိုထင်ထင် ငါဂရုမစိုက်တော့ဘူး ဒါပဲ”

ကျော်စွာက သျှင်နော်ကို ထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွား၏။ သျှင်နော် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါပွ၍ ကျန်ခဲ့သည်။ တစ်မိမိမ့်တေးရင်း နှုတ်လာသဖြင့် ထို့ဖွမ်ဟု တံတွေးထွေးကာ ထွက်လာခဲ့၏။

“ရှင် ကောင်းကောင်း နောင်တရစေရမယ် ကျော်စွာ သိလား”

သျှင်နော် သောင်းကျန်းပြီးပြန်သွားတာကို၊ ကျော်စွာ အနေမလုပ်တော့ ရွန်းလဲ့အား ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားနေမိ၏။ ဦးအောင်ကျော်နှင့် မင်းရဲတို့လည်း မျက်နှာမကောင်းကြ။

“သား ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ အဖေ သဘောမတူဘူး သိပ်ရိုင်းလွန်းတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျော်စွာ. . မင်း သေချာစဉ်းစားရတော့မှာနော်”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါကွာ၊ ငါ ရွန်းလဲ့ကို အားနာတာပဲသိတယ် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ရပါတယ် ကိုကျော်စွာ ကျွန်မဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ နောက်ကိုမဆိုကြအောင် ရှောင်လိုက်ရင်ပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ. . . ကျွန်မလည်း ရောက်တာကြာပြီ ပြန်မယ်နော်”

“သမီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်၊ အေးကွယ် ဦးပဲကြားထဲက တောင်းပန်ပါတယ် သူ့အကြောင်းထည့် စဉ်းစားမနေနဲ့ ခေါင်းလေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ကဲ. . အားလုံး သွားမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ ရွန်းလဲ့. . တာ့တာ”

ကျော်စွာနှင့်မင်းရဲ အိမ်ရှေ့ကားနားထိ လိုက်ပို့ပေးရင်း ကားထွက်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်ကျန်ခဲ့ကြ၏။

“ကျော်စွာ. . မင်း သျှင်နော်ကို ပုံသုကူလို သဘောထားပြီး ဝဲပစ်လိုက်တော့”

“အင်း. . . အဲဒါပဲ ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ”

စာကြွင်း. . ပုံသုကူ=(စွန့်ပယ်ပစ္စည်း)

ဤရင်းစစ်အဖွဲ့ တင်ပြထားသည့် အချက်အလက်များကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်နွယ်နီ ကျေနပ်သွားသည်။ ဒီနှစ်လည်း အထည်ချုပ်စက်ရုံများမှ အခွန်အများဆုံးဆောင်သည့် စက်ရုံစာရင်းထဲမှာ B4Uလည်း ထပ်ပြီး ပါဝင်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ဘတ်ဂျက်စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး အာရုံနောက်သွားဟန်နှင့် ဇက်ချိုး၍ ကုပ်ပိုးကို နှိပ်နေလိုက်သည်။

ရွန်းလဲ့ကလည်း Lap-top တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးအတွင်း အိမ်ဖော် နှစ်ယောက်ပါထည့်တွက်မှ လူလေးယောက်ပဲ ရှိ၍ တကယ့်ကို ဖျင်းစရာကောင်းနေသည်။ မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနှင့်နေရလျှင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မလဲဆိုတာ တွေးကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ်မှ ရွန်းလဲ့လည်း Lap-top ကို ပိတ်လိုက်၍ ဒေါ်နွယ်နီ ဝမ်းသာသွားသည်။

“သမီး မောင်ကျော်စွာတို့နဲ့ တွေ့ခဲ့လား”

“ဟုတ်. . . တွေ့တယ်အန်တီမေ လုံးဝကောင်းသွားပါပြီ၊ လမ်းလည်း သွက်သွက်လက်လက် လျှောက်နေပြီလေ”

“ဟုတ်လား. . . ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ အင်း. . . တော်ပါသေးရဲ့ ဒီကောင်လေး သူ့ဘဝသူ့ ကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်လို့ ဒုက္ခဘာများ ဖြစ်သွားမလားဆိုပြီး စိတ်ပူနေတာ”

“ဟုတ်တယ်. . . သမီးလည်း သူ့အတွက် ခုမှစိတ်အေးရတာ”
အိမ်အကူကောင်မလေး ကြက်ဥပြုတ်နှင့် နွားနို့လာချင်တော့

ခဏခဏကားပြတ်သွားသည်။ သေချာစဉ်းစားထားပြီးသား စကားကို ဒေါ်နွယ်နီပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး...

“သမီး... သမီးအသက်လည်း မငယ်တော့ဘူး၊ ကျောင်းလည်း ပြီးပြီဆိုတော့ သင့်တော်မယ့်သူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြု အချိန်တန်ပြီ ထင်တယ်ကွယ်”

“ရှင်... ဟုတ် အန်တီမေ... ဟုတ်”

“လူရိုးလူကောင်း တစ်ယောက်ရှာပြီး မြန်မြန်သာ အိမ်ထောင် ပြုလိုက်၊ စက်ရုံကို သမီးတို့ကိုလွှဲပေးပြီး အန်တီမေ နားချင်ပြီကွယ်”

“ဟုတ်”

“ပြီးတော့... ဒီအိမ်ကြီးမှာ နှစ်ယောက်ထဲနေရတာ ပျင်းလှား သမီးရယ်၊ အန်တီမေလည်း မြေးလေးဘာလေးထိန်းပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေချင်တယ်”

“အယ် အန်တီမေကလည်း”

“နေသွေးမောင်အပြင် တခြားရင်းနှီးတဲ့ ယောက်ျားလေး မတွေ့ဘူးလားကွယ်”

“သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာလည်း သူနဲ့ကိစ္စ အားလုံးသိကြတော့ လက်ရှောင်ကုန်ကြတာပေါ့၊ ခုလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြန်မဆုံရဲဘူး အဲဒီကိစ္စ ရှင်းပြရမှာကြောက်လို့”

“အင်းပေါ့လေ သမီးတွေ့တာလည်း မှန်ပါတယ်”

ဒေါ်နွယ်နီ နွားနို့ယူသောက်ရင်း ဆက်တိုက်တွန်းရကောင် မလားတွေ့နေ၏။ ရွန်းလဲ့တစ်ယောက်ထဲ သူမရှိသည့်အခါ စက်ရုံကို အုပ်ချုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်မှန်းသိ၍ ဆက်ပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး...

“မောင်ကျော်စွာနဲ့ သူ့ရည်းစားကိုကြည့်ပြီး သမီး အားမကျဘူးလား”

“ဟွန်း... သူ့အကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့ သမီးနဲ့ကိုကျော်စွာ”

တို့အထင်လွဲပြီး အမြဲစိတ်ကောက်နေတာလေ သူ့စိတ်ဓာတ်က မမိုက်ပါဘူး သမီးတော့ ကြည့်မရဘူး”

“ဪ... ဟုတ်လား ဒါဆို မောင်ကျော်စွာလေး သနားပါအယ်ကွယ် သူက ရုပ်ရည်သန့်သန့် စိတ်သဘောထားဖြူဖြူစင်စင်နဲ့တာ”

ရွန်းလဲ့ သူ့ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်၍ စကားလွန်သွားပြီလား ဆွေးကော ဒေါ်နွယ်နီ နှုတ်ဆွဲသွား၏။

“အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲ လူဆိုတာ မွေးလာကတည်းက သူ့ကံကြမ္မာက ပြဋ္ဌာန်းပြီးသားလေ ကောင်းတာရော မကောင်းတာရော ကိုယ်ပြုသမျှ ကံကိုယ့်ဘာသာ ခံကြရတာ မဟုတ်လား”

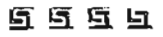
“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီမေ”

“ကဲ... ကဲ... နားကြစို့ မနက်လည်း စက်ရုံသွားရဦးမှာ”

“ဟုတ်”

အန်တီမေ အိမ်ပေါ်ထပ်တက်သွားတော့... ကိုကျော်စွာအကြောင်း တခုတ်တရ ဘာလို့ပြောသွားပါလိမ့်ဟု ရွန်းလဲ့တွေးရင်း ကျန်ရစ်၏။ သူလည်း သျှင်နော်ကြောင့် စိတ်ညစ်နေရသည့်ကို ကျော်စွာကို သနားဖူးသည်။

ရိုးသားကြိုးစားကြသည့် သူတို့သားအဖဘဝကို မြင်တွေ့ရတော့လည်း ခိုးကြူးမိ၏။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ခွင့်ရသည့် သျှင်နော် ဘာကြောင့် ကိုယ့်လူကို ကိုယ်ဘက်ပါအောင် မထိန်းသိမ်းနိုင်တာလဲဟု တွေးမိ၏။ အကြောင်းမရှိပါဘဲ ကျော်စွာဆိုသူကို သတိရနေမိသဖြင့် ကိုယ့်အတွေးကိုယ်ရှက်သွားပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့တော့၏။

www.burmeseclassic.com

ဝမ်းပေါင်းအိုးကို ပန်းကန်လေးချပ်အလယ်တွင် ချထားလိုက်သည်။ ဓါတ်ဘူးနှင့်အကြမ်းပန်းကန်ကလည်း အဆင်သင့်၊ ဟင်းထည့်ဖို့ ပန်းကန်တွေကလည်း အစီအရီ။ တစ်ခုပဲပြောစရာရှိတာက ပန်းကန်တွေထဲမှာ ဘာဟင်းမှမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မရှိဆို ဟင်းမှမချက်ကြဘဲကိုး၊ ဟင်းချက်သည့်ဘက်တွင်တော့ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ပါရမီနည်းကြရှာသည်။ စိတ်လည်း မရှည်သည့်အတွက် ပြီးပြီးရောသာ ဝယ်စားလိုက်ကြသည်က များ၏။ ထိုစဉ် မင်းရဲပြန်လာသည်။

“ဦးလေးစားချင်တဲ့ ငါးခေါင်းဟင်း၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဂဏန်းချဉ်စပ်၊ အရည်သောက် ပဲဟင်းချို၊ ငပိရည်နဲ့ အတို့အမြှုပ်ပါ ဝယ်လာတယ်”

“အေးပါကွာ မြန်မြန်သာထည့်စမ်းပါ ဆာလှပြီ”

ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှဟင်းများ ပန်းကန်ထဲ သွန်ထည့်ပြီး ကျော်စွာတို့ ပြင်ဆင်နေခိုက် ဦးအောင်ကျော်က ပေါင်းအိုးထဲမှ ထမင်းတွေ ပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်နေသည်။

နောက်တော့ ဟင်းပန်းကန်တွေပေါ်မှာ မီးပျိုငိုထားပြီး ရှင်းရလောက်အောင် လက်တွေအဝင်အထွက် ရှုပ်ယှက်ခက်သွား၏။ အားလုံးဆာနေကြသဖြင့် သွက်သွက်ပင် စားလိုက်ကြသည်။ စားချင်လို့ ဝယ်လာတာ ဖြစ်သော်လည်း ဂဏန်းလက်မတွေက ကိုက်မရ ဖဲ့မရနှင့်မို့ တူအသေးတစ်ချောင်း ထယ့်ကာ ထုခွဲလိုက်မှပဲ အဆင်ပြေသွားတော့

၏။

“မိန်းမသာရှိရင် ချက်ကတည်းက လက်မကိုတစ်ခါတည်း ထုခွဲပြီးချက်လို့ မှာထားရမှာ ကြားလားကျော်စွာ”

“ဘာလဲ ပက်စီမောင်ရစ်ရာ. . သိပ်ရစ်တာပဲ စားမှာစားတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီနာမည်ကြီး မခေါ်စမ်းပါနဲ့ကွာ ဆေးရုံက သရဲတွေကို သတိရလွန်းလို့ပါ”

“သရဲပဲ သတိရတာလား ဟိုဆရာမလေးရော”

“န့(စ်)မတော့ မယူချင်ပါဘူးကွာ Night duty က တစ်ပါတ်ကို သုံးရက်လောက်ကျနေတာ ဘယ်လာနိပ်တော့မှာလဲ”

“အင်း ဒင်းရဲ့မယားဖြစ်ရမယ့် မိန်းကလေးတော့ သနားတယ် ချိနဲ့ခွာတောင် ကျန်မှာမဟုတ်ဘူး. . ဟားဟားဟား”

“ဦးလေး ကျွန်တော့်ကို လှည့်ရစ်မနေနဲ့တော့ မိန်းမယူဖို့ မဲပေါက်ထားတာက ဦးလေး”

“တော်စမ်းပါကွာ ပင်မင်းဆိုင်နဲ့ထမင်းဆိုင်ရှိရင် မိန်းမ မရှိလည်းရပြီ”

“အင်း. . ဒါဆို ကျော်စွာ ယူတော့ကွာ၊ လက်ထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်စရိတ်လည်း ရှိနေပြီပဲဟာ”

“အောင်မာ ခြေတစ်ဖက်နဲ့ ရင်းထားရတဲ့ငွေကွ လုံးဝမထိဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

ဦးအောင်ကျော်က ပဲဟင်းချိုကို သုံးလေးဖွန်းလောက် ခပ်သောက်ရင်း. . .

“ငါ့သား မင်း ဘယ်သူ့ကိုယူယူ ရတယ်၊ သျှင်နော်တော့ မဖြစ်စေနဲ့”

“သားလည်း စိတ်မကူးပါဘူး အဖေ”

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ကျော်စွာ ရွှန်းလဲ့လေး မဆိုးဘူးနော်”

“သူတို့က ဘောစိတွေကွ၊ တို့ကို လူရာသွင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”
ဂဏန်းအခွဲထဲက အသားတွေ စုပ်ယူစားနေသည့် မင်းရဲက
နှုတ်ခမ်းကို လက်ခုံနှင့်သုတ်ရင်း.. .

“သားကို ချွန်လို့မရရင် အဖေကို မြှောက်ပေးမယ်၊ စိတ်ကူး
မလွဲနဲ့နော် ဦးလေး၊ အန်တီကြီးက တကယ့် လုံးကြီးပေါက်လှ မုဆိုး
ဗျ၊ ရုပ်ကလည်း ချောသလားမမေးနဲ့၊ ဦးလေးကလည်း မုဆိုးဖိုဆိုတော့
ဝမ်းဆက်ပဲ”

“နွယ်နီနိုင်ဆိုတော့ စနေသမီး ဖြစ်တဲ့အပြင် နာမည်ကလည်း
စနေနံ့ သုံးလုံးဆင့်ထားတာဆိုတော့ ခိုက်တတ်တယ်ကွ”

“ခိုက်တော့ မိုက်တာပေါ့ဗျ”

“တော်. . တော်. . ငါ့အသက် ငါးဆယ်ပြည့်ဖို့ (၂)လက်မ. .

အဲ. . (၂)နှစ်ပဲလိုတော့တယ်၊ ငါ့အတွက် မိန်းမ မလိုတော့ဘူး၊ ငါ့သားပဲ
ကြီးစား ရွန်းလဲ့နဲ့ဆို အဖေသဘောတူတယ်”

ဦးအောင်ကျော် လက်ဆေးပြီး အဆုံးသတ် စကားပြောကာ
ထသွား၍ ကျော်စွာတို့ပဲ ကျန်ခဲ့တော့၏။

“ကဲ. . မီးစိမ်းပြသွားပြီ ကျော်စွာ”

“နားစမ်းပါကွာ သျှင်နော်ကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းတောင် မသိ
တာ ခေါင်းစားပါတယ်ကွာ”

“အေး. . ခေါင်းစားရင် မင်းဖြစ်မှာနော်၊ မင်းဖြစ်ရင် မင်းပဲခံ
မှာ၊ သျှင်နော်နဲ့သာဆိုရင် ငါ့ဆီက လက်ဖွဲ့ရဖို့ မမျှော်နဲ့. . ဝါပဲ”

မင်းရဲက မြိမ်းခြောက်ပြောဆိုပြီး ပန်းကန်တွေ မကာ ထသွား
ပြန်၏။ ပေါင်းအိုးနှင့်ကျော်စွာသာ ငုပ်တုပ်ကျန်ခဲ့တော့သည်။

“ဟင်း. . ရွန်းလဲ့ရယ် ပွန်းပဲ့နေတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို အစား
ထိုးကုသပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွယ်”

ဈေးထဲက အကြွေးတွေပတ်တောင်းပြီး မယ်လမုဘုရားဆီသို့
အတွင်းလမ်းမှ ပတ်လျှောက်လာခဲ့၏။ ဒီညနေ အရိပ်ကလေးကို မတွေ့
သေး၍ ရင်ထဲ ဟာတာတာပင် ဖြစ်နေသည်။* နောက်ကို မသိမသာ
သုည့်ကြည့်သော်လည်း ကိုယ်တော်ချောကို မတွေ့ရ။ သူ့အကြောင်း
သတိတရတွေ့နေမိ၍ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီလားဟုပင် အထိတ်တ
သန့် တွေးမိသည်။

ဘုရားထဲရောက်သည့်အထိ နောင်နောင်ကို မတွေ့ရ၍ သျှင်
နော် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ ဘုရားဝင်းထဲက ဆိုင်တန်းတွေစီ ပတ်ပြီး
ပိုက်ဆံကောက်ရသည်။ ကိစ္စပြီးတော့ ငမိုးရိပ်ချောင်းစပ် ဆိုင်ခန်းများမှ
ပုစွန်ခွက်ကြော်သုပ်စားဖို့ အမိုးစောင်းတန်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။

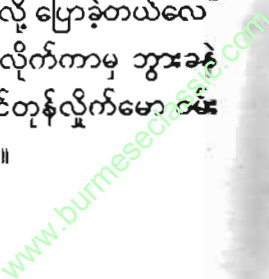
မိကျောင်းရုပ် ပြတိုက်ကြီးနားရောက်တော့ မိကျောင်းပါးစပ်
ထဲမှ ထွက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် သျှင်နော် အံ့ဩသွား၏။

“ဟင်”

“အဟင်း. . အံ့ဩသွားလား အရိပ်လေးလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

မျှော်လင့်ချက်ကုန်ပြီထင်ပြီး စိတ်လျှော့လိုက်ကာမှ ဘွားခနဲ
ပေါ်လာသည့် နောင်နောင်ကြောင့် သျှင်နော် ရင်တုန်လှိုက်မော ဝမ်း
သာသွားသည်။ အရိပ်ကလေး ကပ်လိုက်လာ၏။

“အလုပ်တွေ ပြီးသွားပြီလား”

“အင်း.. ပြီးပါပြီ ဗိုက်ဆာလို့ တစ်ခုခု စားမလို့”

“ဟား.. အတော်ပဲ ကိုယ်လည်းဆာနေတာ ပုစွန်ခွက်ကြော် သုပ်နဲ့ ဝက်ဆီဖတ် စားကြမလား”

“မယ်လမုမှာ ရှိတာတွေ တော်တော်သိပါလား”

“သိဆို ကိုယ်ကကျောက်ရေတွင်းမှာ နေတာလေ၊ ငယ်ငယ် တုန်းက ကျောင်းပြေးတိုင်း ဒီဘုရားထဲမှာ ကမြင်းနေကြ”

မိကျောင်းကြီးအနီးမှာ ဓါတ်ပုံရိုက်သူတွေ များလှသဖြင့်.. ဖလက်(ရှ်)မီးရောင်တွေ တဖြတ်ဖြတ်လက်နေသည်။ ဓါတ်ပုံဆရာတွေ ထဲမှတစ်ယောက်က သျှင်နော်တို့ စုံတွဲကို ဓါတ်ပုံလှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ နောင်နောင်ကြောင့် ပီတိဖြစ်နေသည့် သျှင်နော် သတိမပြုမိသော် လည်း နောင်နောင်က ဓါတ်ပုံဆရာအား မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အသုပ်ဆိုင်ထဲဝင်သွားကာ အတူယှဉ်တွဲထိုင်ရင်း မှာယူစားသောက်ကြသည်။ ဟာသတွေ အပြောကောင်းသည့် နောင် နောင်ကြောင့် သျှင်နော် အဆက်မပြတ် ရယ်မောနေမိသည်။

သျှင်နော်စိတ်ထဲ ကျော်စွာဆိုတာမရှိတော့ နောင်နောင်ထဲ သူ့ဘေးနားမှာ.. ပြီးတော့ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ...

အခန်း(၇)

ဂျွလင်ပန်း စက်မှုဇုန်ကို ကျော်စွာ ဒီတစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးသည်။ နောက်က ဒေါ်နွယ်နီနိုင် ဖုန်းဆက်သည်။ အချိန်ရလျှင် စက်ရုံကိုလာပြီး သူ့လာပါဟု ဖိတ်ခေါ်သည်။ ကျော်စွာ ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောသဖြင့် ရွန်းလဲ့ ကားဖြင့်လာခေါ်သည်။

စက်ရုံရောက်တော့ အကျယ်အဝန်းနှင့် အဆောက်အဦးတို့ ကြည့်ပြီး ကျော်စွာ ဖျားသွား၏။ ဒေါ်နွယ်နီတို့သားအမိ၏ နေအင်အား နည်းလည်း ခန့်မှန်းတွက်ချက်မိသည်။

ဒေါ်နွယ်နီက ကျော်စွာအား နွေးနွေးထွေးထွေး ဆီးကြိုပြီး

www.burmeseclassic.com

စားကောင်းသောက်ဖွယ်များနှင့် ပြုစုဧည့်ခံသည်။

“မောင်ကျော်စွာ အဖေ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် အန်တီ၊ အဖေက အလျှာခံအမြဲထွက်တော့ တကူးတက လမ်းလျှောက်ထွက်စရာမလိုဘဲ ကျန်းမာနေတာ”

“အင်း.. ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ မောင်ကျော်စွာတို့ သားအား ဘဝက အေးချမ်းလိုက်တာ၊ ရောင့်ရဲနိုင်တော့ စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ်လို့များ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အဆင်မပြေခဲ့ရင် ဒါပေမယ့် ဟုတ် အကူအညီတစ်ခုခုလိုရင် အန်တီဆီ ဖုန်းဆက်နော် မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

စားသောက်ပြီး နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ဒေါ်နွယ်နီနှင့် ရွန်းလဲ့က စက်ရုံထဲ လိုက်ပို့ပြီး လှည့်လည်ပြသ၏။ စက်ချုပ်သမားတွေ တွေ့ချည်းပဲ သုံးရာကျော် အလုပ်လုပ်နေသည့် မြင်ကွင်းက တဖန် တခေါ်ကြီး။ မော်တာ အပ်ချုပ်စက်တွေ မီးချောင်းတွေကလည်း မပေမတွက်နိုင်။ မော်တာလည်သံတွေကလည်း မိုးချွန်းသည့်အလား..

မီးပူတိုက်နေသည့် လူငယ်တွေကလည်း အယောက်တစ်ရာ နီးပါး၊ သို့သော် ဒါတွေကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုက်ပြနေသလဲဆိုတာ ကျော်စွာစဉ်းစား၍ မရဖြစ်နေ၏။

စက်ရုံထဲ လျှောက်ပတ်ကြည့်တာပင် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသည်။ ရုံးခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ COKE အအေးဘူးနှင့် ဧည့်ခံ ပြန်၏။

“မောင်ကျော်စွာ လက်ရှိအလုပ်မှာ ဖျော်သလား၊ ကိုယ့်အရည် အချင်းနဲ့ ထိုက်တန်တယ်လို့ရော ထင်သလား”

“ပြောရတော့ ခက်သားပဲ အန်တီ၊ အဖေ့လက်ထက်တုန်းထဲ အသံချဲ့စက်တစ်မျိုးပဲ ငှားတာလေ၊ ကျွန်တော် ဝင်လုပ်တော့မှ ဆောင် ဘောက်(စ်)အဆင့်ထိ တိုးတက်လာတယ်၊ အချိန်နှစ်ရာဝင်အိုးကစပြီး

ရွန်းအထိ အကုန်ငှားလို့ရတယ်၊ မကြာပဲဆင်ပေးတယ် ရွက်ဖျင်တဲ့ငှား တယ် ကျွန်တော်ကို အားကျပြီး လိုက်လုပ်တဲ့သူတောင် ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က နာမည်ရနေပြီလေ၊ ဒီတော့.. ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် အောင်မြင်တိုးတက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားပြီး လုပ်ပါတယ် အန်တီ”

“အင်း.. မောင်ကျော်စွာရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ် ကွယ်၊ ကိုယ်က အရွယ်ကောင်းယောက်ျားလေးပဲ အောင်မြင်ချင်တဲ့စိတ် နှိမ့်မှ အနာဂတ်မှာ တိုးတက်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

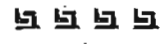
“ကဲ.. ပြန်ကြရအောင် သမီးရေ၊ မောင်ကျော်စွာတို့ (၂)ဈေး ထိတော့ ပို့ပေးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမေ အဆင်ပြေပါတယ် လမ်းကြိုတာပဲဟာ” ဒေါ်နွယ်နီတို့ ကားနှင့်ပင် ကျော်စွာပြန်လိုက်လာခဲ့၏။ ရုံးခန်း

မှာ နောက်ဆုံးစကားတွေပြောပြီးမှ ဒေါ်နွယ်နီက သူ့ကို စက်ရုံမှာ အလုပ်ပေးချင်၍ သွေးတိုးစမ်းနေမှန်း သဘောပေါက်လာသည်။

သူ့အပေါ် ဘာလို့ဒီလောက်ဂရုစိုက်နေသလဲဆိုသည့် ပဟောဠိ တို့ အဖြေညှိလျှင်တော့ ဝင်လုပ်မိမလား မပြောတတ်၊ ခုထိတော့ ကိုယ့် လုပ်ငန်းမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ဘုရင်လုပ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးရှိသည်။ အသံမဲ့စကား တစ်ခွန်းကတော့ ရင်ထဲက ပြောမိသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါ်နွယ်နီနိုင်၊ ကျွန်တော်သူများလက် အောက်မှာ အလုပ်မလုပ်ချင်လို့ပါ”

www.burmeseclassic.com

ချိန်းဆိုထားသည့် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဒေါ်နွယ်နီနိုင် ဝင်လာပြီး ဟိုဒီကြည့်ကာ လူရှာနေသည်။ ဆိုင်၏ပုဏ္ဏားကွယ်အနီးရှိ စားခန်းမှ လူတစ်ယောက် ထရပ်ပြီး လက်လှမ်းပြန်၏။

ထိုလူထံ ဒေါ်နွယ်နီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စားပွဲထိုးက နေရာပေးပြီး အနားမှာရပ်နေသဖြင့် Coke တစ်ဘူးမှာလိုက်၏။ မှာထားတာလာပို့၍ စားပွဲထိုးထွက်သွားမှပဲ ဒေါ်နွယ်နီ စကားစသည်။

“ဘာထူးခြားလဲ”

ရောက်နှင့်နေသူက ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ . . စားပွဲထိုးတစ်ယောက်၏ စာအိတ်တစ်အိတ် ထိုးပေးသည်။ ဒေါ်နွယ်နီ ထိုစာအိတ်ကို ကောက်ယူပြီး အထဲကအရာကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက်သည်။

မယ်လမုဘုရားထံမှ နောက်ခံမြင်ကွင်းများနှင့် ပြုံးပျော်ရယ်မောနေသော လူငယ်စုံတွဲပုံများဖြစ်သည်။ အားလုံးခြောက်ပုံဖြစ်၏။ မြင်ကွင်းက ပြတ်သားပြီး ဘယ်သူတွေလည်းဆိုတာ သိသာထင်ရှားအောင်လည်း အနီးကပ်ပုံများလည်း ပါသည်။ ကောင်မလေးက သူ့နှောင်ဆီတာ ဒေါ်နွယ်နီသိသည်မို့ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ပုံကောင်းလေးတွေ ရထားတာပဲ စိတ်တိုင်းကျပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ဒါတွေ ကျွန်မ ယူသွားမယ် ကော်ပီတစ်စုံ ထပ်ကူးပြီး ဟောလိပ်စာထဲကအိမ်ကို ဓါတ်ပုံတွေ ပို့ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်နွယ်နီက တစ်သောင်းတန်ငွေစက္ကူ အရွက်(၃၀)နှင့် လိပ်စာရေးထားသော စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးသည်။

“ဓါတ်ပုံထဲက ကောင်လေးကိုလည်း အလုပ်ပြီးပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ သင့်တင့်တဲ့ သရုပ်ဆောင်ခလည်းပေးလိုက်”

“ကောင်းပါပြီ”

ဒေါ်နွယ်နီ ဓါတ်ပုံအိတ်ကို လက်ပွေ့အိတ်ထဲထည့်၍ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်လူက ဒေါ်နွယ်နီ သောက်မသွားသည့် Coke ဘူးကိုဖွင့်ပြီး သောက်လိုက်တော့သည်။

☑ ☑ ☑ ☑

“ရှမ်းစားလေး ထားရတာလည်း ဇီးပြားလေး စားရသလိုပဲ နံပါတ်တစ် ချစ်ချစ်ကလည်း နံပါတ်နှစ်ချစ်ချစ်လို့ပဲ ချစ်ပြီးရင်မုန်း ခဏထားအုန်း. . . အုန်း. . . အုန်း. . .”

“ဟေ့ကောင် မင်းပါးစပ်ကြီး ခဏပိတ်ထားစမ်းပါကွာ၊ ဒီမှာဖုန်းဆက်တာ ဆက်မရလို့ အာရုံနောက်ရတဲ့ကြားထဲ”

“မင်းက ဘယ်သူ့ဆီ ဆက်နေတာလဲ”

“သူ့ခန့်ဆီ၊ ငါဆက်တာ မုန်းသိတယ်၊ ကိုင်ကိုမကိုင်တာ”

“အေး. . . မကိုင်တာ မဆက်ဆံချင်လို့ စကားမပြောချင်လို့ပေါ့”

www.burmeseclassic.com

သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်လေကွာ၊ ဘာလဲ မင်းက သံယောဇဉ် မကုန်သေးလို့လား”

- “မဟုတ်ပါဘူးကွာ ဇာတ်လမ်းဖြစ်မလို့”
- “ဖုန်းမကိုင်ရင် လူကိုယ်တိုင် သွားပြောပေါ့”
- “မျက်နှာမြင်နေရရင် အားနာပြီး ပြောမထွက်မှာစိုးလို့”
- “အရာရာ အားနာနေ၊ အားနာလို့ ခါးပါတယ်ဆိုတာ မင်းလို ကောင်မျိုး”

သျှင်နော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မင်းရဲနှင့်ကျော်စွာတို့ ဆွေးနွေးအဖြေရှာနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် စားပွဲနှင့်ကုလားထိုင်ငှားမည့် သူများရောက်လာ၍ စကားပြတ်သွားကြသည်။

နှစ်ယောက်သား လိုအပ်သော ခုံအရေအတွက် အမြန်ရရှိအင်တိုက်အားတိုက် လှုပ်ရှားထုတ်ယူပေးလိုက်ကြသည်။ စားပွဲ(၅)လုံး ထိုင်ခုံ(၂၅)လုံးအတွက် ဘောက်ချာဖြတ်ပြီး စရံငွေ ယူထားလိုက်၏။ လာငှါးသူကို သိနေ၍ မှတ်ပုံတင်တော့ ယူမထားလိုက်တော့ . . .

အနည်းငယ်ပြင်းသွား၍ ရေသောက်အမောဖြေနေခိုက် ချာတိတ်တစ်ယောက် ဝင်လာပြန်သည်။ လက်ထဲတွင်လည်း စာအိတ်ရှည် တစ်လုံး ကိုင်ထား၏။

- “ဘာကိစ္စလဲဦးလေး ဒန်အိုးငှါးမလို့လား”
- မင်းရဲက ချာတိတ်အား ခပ်နောက်နောက် မေးလိုက်သည်။
- “ဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီစာအိတ် လာပေးတာ”
- “စာအိတ် . . ဘယ်သူက ပေးတာလဲ”
- “လူကြီးတစ်ယောက် သားကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်တာ ပစ္စည်းငှါးတဲ့အိမ်က ဦးကျော်စွာကို ပေးလိုက်ပါတဲ့”
- လမ်းထိပ် ကွမ်းယာဆိုင်မှ ချာတိတ်က လည်လည်ပတ်ပတ် ပင် ရှင်းပြ၍ ကျော်စွာတို့ အံ့ဩသွား၏။
- “အဲဒီလူကို မင်းသိလို့လား”

“မသိဘူး၊ မုန့်ဖိုးငါးရာရလို့ လာပေးတာ . . ရော့ . . ”

ချာတိတ်က စာအိတ်ပေးပြီး ပြေးထွက်သွား၏။ မင်းရဲနှင့် ကျော်စွာတို့မှာသာ စာအိတ်ကို မဝံ့မရဲ ကိုင်ကြည့်ရင်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

- “ဟေ့ကောင် သတိထား စာအိတ်ငဲ့ ဖြစ်နေဦးမယ်”
- “ဗမာပြည် ဒီလောက် အဆင့်မြင့်သေးပါဘူးကွာ”
- “ဒါဆို ဘယ်သူကပို့လိုက်တာလဲ အယ်ကင်းဒါးတွေလား”

‘ပေါက်ကရ ပြောနေသည့် မင်းရဲကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ စာအိတ်ကို ဖေါက်လိုက်သည်။ အထဲမှာ ကတ်ပြားလို မာမာအပြားတွေ တို့စမ်းမိ၍ ခါပြီး ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အထဲက ဓါတ်ပုံခြောက်ပုံ ထွက်ချလာ၏။ အပေါ်ဆုံးပုံကို မြင်လိုက်သည်နှင့် . . .

- “ဟင်”
- ကျော်စွာ၏ တအံ့တဩအသံကြောင့် မင်းရဲလည်း အနားကပ် ထာကာ ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်၏။

“ဟာ . . သျှင်နော်နဲ့ ဘဲတစ်ကောင်ရဲ့ ပုံတွေပါလား”
နောက်ခံမြင်ကွင်းပြောင်းသွားသော်လည်း ခြောက်ပုံလုံးက သျှင်နော်နှင့် ထိုလူငယ်၏ ပုံတွေချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုပုံတွေ လက်ထဲ ရောက်လာ၍ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။

- “ဒါ သျှင်နော်ရဲ့ ရည်းစားအသစ်လား”
- “မြင်ရတဲ့ အခြေအနေအရတော့ ရည်းစားလို့ ယူဆရတာပဲ လေ နှစ်ယောက်လုံး ပြုံးရွှင်နေတာပဲဟာ”
- “အင်း . . သျှင်နော် ပြုံးနေလိုက်တာများ နေတိုးနဲ့အတူ နေသည်စာ စားနေရသလိုပဲ”
- “အဲဒါတွေအသာထား ဒီပုံတွေကို ဘယ်သူကရိုက်ပြီး ဘာကြောင့် ငါ့ဆီပို့လိုက်ရတာလဲ”
- ကျော်စွာ၏ မေးခွန်းကြောင့် မင်းရဲမျက်လုံးများကို မှေးစင်း

ကာ မေးပွတ်၍ စဉ်းစားခန်းဝင်တော့၏။ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားတွေထဲက ဆားပုလင်းနှင်းမောင် စတိုင်မျိုး. . .

“အိုင်ဆေး ကိုယ့်လူရဲ့ မေးခွန်းမှာ Who နဲ့ Why နှစ်မျိုးလုံးပါနေတယ် ဆိုတော့၊ အင်း. . . ပညာရှိပီပီ တွေးကြည့်ရရင်. . . အဲ. . . ငါလည်းမသိဘူး ကျော်စွာ”

မင်းရဲ လုပ်နေသည့် အမူအရာကြောင့် ကျော်စွာတင်းသွားတာနားရင်းပိတ်အုပ်လိုက်တော့၏။

“မသိတာများ အိုက်တင်တစ်ခွဲသားနဲ့ ငါထပ်လုပ်လိုက်ရ”

“ဪ. . . မသိလို့ မသိဘူးပြောတာများ အပြစ်တင်နေရသေးလား၊ မင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ မင်းတောင်မသိတာ ငါက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲကွ”

“ဆန်းတော့ ဆန်းတယ်”

“ဆန်းတော့ ဆန်းတယ် ဆိုတာဘာလဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လား”

“နောက်မနေနဲ့ကွာ ဒါဟာ သျှင်နော် မျက်နှာများတယ်ဆိုတဲ့ အခိုင်အမာ သက်သေတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ ဒီမယ်ကျော်စွာ. . . ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လျှောက်တွေးမနေနဲ့ ဒါ မင်းဆန္ဒပြည့်ဝဖို့ သိကြားမင်းက ပို့ပေးလိုက်တာ၊ သျှင်နော်ကို ဖြတ်ဖို့ အားနာနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကို ပြုပြီး ဖြတ်လိုက် ဘာမှအားနာစရာ မလိုတော့ဘူး အိုကေပဲ၊ သူ့ကိုဖြတ်ပြီးရင် ရွန်းလဲ့ကို ပရိုပိုစ်လုပ်”

“သျှင်နော်ကိုဖြတ်ဖို့ လုံလောက်တဲ့အခြေအနေ အချိန်အခါ ဖြစ်ပေမယ့် ရွန်းလဲ့ကို စဖို့က စောပါသေးတယ်ကွာ”

သိကြားမင်းပဲ လာပို့သလိုလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောက်လာသည့် ဓါတ်ပုံများကြောင့် ကျော်စွာတို့နှစ်ယောက် အကြီးအကျယ်ခေါင်းစားသွားကြ၏။ သူနှင့်သျှင်နော်ကို ကွဲကွာစေချင်သူ တစ်ယောက်တော့

ခိုနေတာ သေချာပေါက် ဖြစ်နေပြီ။

ထိုသူက ဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ သူ့အတွက် ဘာအကျိုးအမြတ် ရမှာလဲ စသည်ဖြင့် အဖြေမရှိသော မေးခွန်းများနှင့် နပမ်းလုံးရင်း အိုးစားကာ နုံးသွားရလေတော့၏။

၇၉ ဆိုသည်မှာ ကုန်စည်စီးဆင်းရာ၊ ဖြန့်ဖြူးရာ၊ ရောင်းဝယ်ရာ လုပ်ငန်းဆောင်တာတို့အတွက် အရေးပါသောနေရာ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုလုပ်ငန်းများအားလုံးကို ငွေကြေးဆိုသည့် နတ်ဆိုးတစ်ပါးက လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင် ချယ်လှယ်ကြီးစိုးလို့ နေသည်။

ကုန်စည်မျိုးစုံ ရောင်းချလိုသည့် ကုန်သည်များ စုဝေးရာသို့ လက်လီလက်ကား ဝယ်ယူလိုသူများ တဖွဲဖွဲရောက်လာနေကြသည်။ ထို့အတူ ထူးခြားသောရည်ရွယ်ချက်နှင့် လူတစ်ယောက်လည်း ဈေးဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိနေလေ၏။

ထိုသူကတော့ ကျော်စွာပဲ ဖြစ်သည်။ သူ သျှင်နော်လာရာလမ်းမှ ပိတ်တောင့်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သျှင်နော်လည်း လမ်းတလျှောက် တို့ကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်ရင်း လှမ်းလာနေပြီ။ သူ၏ အရိပ်ကလေး ပျောက်သွားတာ(၃)ရက်ရှိပြီ။ မယ်လမုဘုရားမှ မိကျောင်းရပ်တုတ်ကြီးနားတွင် ဆုံပြီးနောက်ပိုင်း ပျောက်သွားလိုက်တာ ဒီနေ့အထိပဲ အိပ်မက်တော့ အရိပ်ကလေး ဖြစ်နေမှာဟု ကတိပေးပြီးမှ ပေါ်မလာသည့်

အတွက် သျှင်နော် စိတ်ကောက်ချင်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကျောင်း
ရေတွင်းမှာနေသည့်နောင်နောင် ဆိုတာကလွဲပြီး ဘာမှ မသိသည့်အ
တွက် ဘယ်လိုရှာရမှန်းပင် မသိဖြစ်နေသည်။

အာရုံထဲမှာ နောင်နောင်ကို မြင်ယောင်ပြီး လျှောက်လာသည့်
မို့ ကျော်စွာနှင့် ပက်ပင်းအဆုံမှာ သျှင်နော် သရဲတွေ့သလို လန့်သွား၏။

“ဟင် . . ကို . . ကိုကျော်”
“ကိုယ့်ကိုတွေ့တာ ဘာလို့ ဒီလောက်လန့်သွားရတာလဲ”
“ဟင် . . မလန့်ပါဘူး၊ ဘာလို့လန့်ရမှာလဲ”
“မလန့်ဘူးဆိုရင် လန့်သွားအောင် ပြောစရာရှိတယ်”
“ဟင် . . ဘာပြောမလို့လဲ”
“ကိုယ် မင်းနဲ့လမ်းခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”
ဈေးအနီး ဘန်ဒါပင်အရိပ်အောက်မှာ လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်း

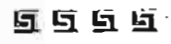
ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“ဘာ . . ဘာပြောတယ်၊ အဲဒီလိုတစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်လို့
လား”

“ကိုယ်က မင်းရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောတာပါ။ ရော့ အခြေ
က ဒီထဲမှာရှိတယ်”

ခါတ်ပုံတွေပါသည့်အိတ်ကို သျှင်နော်လက်ထဲထည့်ပြီး ကျော်
စွာ လှည့်ပြန်သွားတော့၏။ သျှင်နော်လည်း စာအိတ်နှင့် ကျော်စွာကျော်
ပြင်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး ကြောင်စိစီနှင့်ကျန်ခဲ့၏။ အဖြေပါသည့်
ဆိုသည့် စာအိတ်ထဲကဟာတွေ ထုတ်ကြည့်လိုက်သည့် အခါမှာတော့
နှလုံးသားအခြေပြု အချစ်မီးတောင်ကြီး ရုတ်တရက်ပြင်းထန်စွာ ပေါက်
ကွဲသွားသလို သျှင်နော် ခံစားလိုက်ရလေတော့၏။

“ဟင် . . နောင် . . နောင်နောင်နဲ့ ငါ့ . . ငါ့ ပုံတွေ”

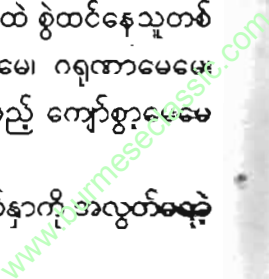
ထို့နောက်ပိုင်းကာလများသည် ကျော်စွာနှင့်သျှင်နော်တို့အ
တွက် ကန္တာရခရီးကြမ်းနှင့် ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်သန်းရသလို ဖြစ်ခဲ့
သည်။ လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်များနှင့် ခွဲခွာသွားသူထံ
အယူခံဝင်ဖို့ မကြိုးစားမိတော့သလို၊ ကျော်စွာကလည်း သတ်မှတ်စံများ
နှင့် မကိုက်ညီသည့် သျှင်နော်အား လုံးဝဥသည့် မေ့ပစ်ခဲ့သည်။

အချစ်ကို အစားထိုးလဲလှယ်ဖို့ အတွက်တော့ အဆောတလျှင်
ဆောင်ရွက်ရန် အစီအစဉ်မရှိသေးကြောင်း နှလုံးသားလွှတ်တော်က
အကြောင်းပြန် ပြောကြားထားသည်။

အချိန်သည်သာ အကောင်းဆုံးသမားတော်ဖြစ်သည်ဆိုသည့်
ဧည့်စကားအတိုင်း နှလုံးသားဒဏ်ရာ အနာဖေးတက်အောင် အလုပ်နှင့်
ပင် ကုစားနေခဲ့၏။ ဒီလိုနှင့် နှစ်လတာ ပြုကွဲဒိန်စာမျက်နှာများကို ဆုတ်
ဖြုတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လာသည်။ ဒီကြားထဲ ရွန်းလဲ့နှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်
တော့ မပြတ်ခဲ့။

သတိရခြင်း တမ်းတခြင်း စကားလုံးများမပါဘဲ ထိုသဘော
သက်ရောက်သည့် စကားများကို နှစ်ဖက်လုံးက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း
ပြောခဲ့ကြ၏။ ရွန်းလဲ့နည်းတူ ကျော်စွာ နှလုံးသားထဲ စွဲထင်နေသူတစ်
ယောက် ရှိနေသေးသည်။ ထိုလူမှာ ဂန္ဓဝင်မေမေ၊ ဂရုဏာမေမေ၊
ကောင်းကင်မေမေ၊ မြင့်မိုရ်မေမေဟု တင်စားရမည့် ကျော်စွာမေမေ
ပင်ဖြစ်သည်။

မေ့မေ့ရင်ခွင် အနံ့အသက်နှင့် မေ့မေ့မျက်နှာကို အလွတ်စေရန်

သော်ငြားလည်း သူတို့သားအဖအား ထားခဲ့ကာ တမလွန်နိုင်ငံသို့ ခရီး ထွက်သွားသောရက်စွဲကို ကျော်စွာ လုံးဝမမေ့ခဲ့။

“အဖေ . . လာမယ့် တနင်္ဂနွေဆို အမေဆုံးတာ နှစ်(၂၀)ပြည့် သွားပြီအဖေ”

“ဟင် . . သား၊ ဘာ . . ဘာဖြစ်တယ်”

မကြားတာလား၊ လန့်သွားတာလားတော့ မပြောတတ် . . ဦး အောင်ကျော် အထိတ်တလန့်နှင့်မေးသည်။

“မေမေဆုံးတာ နှစ်(၂၀)ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ မေမေ့ အတွက် ကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှဝေချင်တယ် အဖေ”

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ထိုကိစ္စကို ဦးအောင်ကျော် လုံးဝ သတိမရ၊ အမေငတ်သားဖြစ်သူ ကျော်စွာကသာ မှတ်မှတ်သားသား ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီကိစ္စမလုပ်နဲ့ဟု တားလို့လည်းမကောင်းသည့် အတွက် ဦးအောင်ကျော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“သား သဘောပဲလေ လုပ်ချင်ရင်လုပ်ပေါ့”

“သံဃာငါးပါးနဲ့ ဧည့်သည်နည်းနည်းပါးပါးဖိတ်မယ် အဖေ အလုပ်ရွပ်သက်သာအောင် ဒန်ပေါက်ပဲ မှာလိုက်မယ်”

“ကြိုက်သလိုသာလုပ် သား”

သားအဖနှစ်ယောက်၏ ထိုကိစ္စကြား ဝင်ပါလို့မရသည့်အ တွက် မင်းရဲငြိမ်နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့သို့ ရွန်းလဲ့၏ ပရာဒိုကား ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကျော်စွာ့ မျက်နှာဝင်းပသွားသည်။ အပျော်လေးများနှင့် အိမ်ပေါက်ဝ ပြေးကြိုမိသည်။

“အန်တီ မပါဘူးလား ရွန်းလဲ့”

“စက်ရုံမှာ ရွန်းလဲ့မရှိရင် အန်တီမေရှိမှ ဖြစ်မှာလေ”

“အင်း . . ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ဒါနဲ့ကိစ္စအထူးရှိလို့လား ရွန်း လဲ့”

“ဟင် . . ဒီနေ့ နောက်ထပ် တစ်လပြည့်သွားပြန်ပြီလေ ဆေးရုံ

ပြန်ပြရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟာ . . ဟုတ်သားပဲ ကိုယ်မေ့နေတာ ရွန်းလဲ့၊ တော်သေးတာ ပေါ့ ရွန်းလဲ့ ရောက်လာလို့”

“ထင်သားပဲ ဖုန်းဆက်ပြောဦးမလို့ဘဲ သွားစရာရှိတာနဲ့ တစ်ခါ တည်း ဝင်လာခဲ့တာ”

“အဲဒါသာကြည့်တော့ သမီးရေ ဦးရဲ့သားက ကိုယ့်ကိစ္စတောင် ကိုယ်သတိရမဟုတ်ဘူး နမော်နမဲ့နဲ့”

ဦးအောင်ကျော်က သူ့သားအပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိသည့် ရွန်းလဲ့၏ အပြုအမူကို အသိအမှတ်ပြုဟန်နှင့် ကျေနပ်အားရစွာ ဝင်ပြောသည်။ ဒီဝိုင်းကိုတော့ မင်းရဲဝင်လို့ရ၏။

“သူကအလုပ်များတယ် ရွန်းလဲ့ရေ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲကိစ္စနဲ့ ဘရာ ဇီးသမ္မတထက်တောင် အလုပ်ရွပ်နေတာ”

“ဘောလုံးကွင်းတွေ မပြီးတာနဲ့ . . ဆန္ဒပြတဲ့ ကိစ္စတွေကြောင့် လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ရွန်းလဲ့ရယ် ဒီမှာ လောင်းကြေးဒိုင် ဖွင့်မလို့ပါ” ရယ်သံတွေ ဝေစည်သွား၏။ ကျော်စွာ ကမန်းကတန်း အဝတ် အစားလဲကာ အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်၏။ ဆေးရုံပြန်ပြရမည့် ဓါတ်မှန် ဆေးမှတ်တမ်းတို့ကို ရှာဖွေထုတ်ယူသည်။

“ကဲ အဆင်သင့်ပဲ ရွန်းလဲ့”

“ဟော . . ကြည့် ဘယ်မှာလဲ ချိုင်းထောက်၊ လိုအပ်တဲ့လူကို လျှာခဲ့မယ်ဆို”

“ဟင် . . အင်း မေ့ပြန်ပြီ”

ကျော်စွာ အိမ်ခန်းထဲဝင်ကာ ချိုင်းထောက်ယူရပြန်သည်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်မှ . . .

“ကဲ . . အဖေ ဆေးရုံခဏသွားဦးမယ် ပြန်ပြရတာ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပါ”

“အင်း. . အင်း. . သွားလေ မင်းမလည်း အရာရာ ရွန်းလဲ့ သတိပေးမှ လုပ်တတ်သလို ဖြစ်နေပြီနော်”

“အဖေကလဲ”

“ဦးလေးလဲရင် ဓမ္မမိတ်ဆွေ တွေရှိတယ်၊ မင်းလဲရင် ချိုင်း ထောက်နဲ့ ရွန်းလဲ့ရှိတယ်၊ ငါလဲရင်သာ ထူမယ့်သူ မရှိတာ. . .”

“မပူပါနဲ့ကွာ ဆေးရုံကား(Ambulance)ကို ဖုန်းဆက်လှမ်း ခေါ်ပေါ့”

“အေးပါ. . အေးပါ အားကိုးရှိလို့ ကန်တန်တန် လုပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဆေးရုံမဆင်းခင် အပြတ်ရှင်းခဲ့ပါတယ်”

ရွန်းလဲ့နှင့်ကျော်စွာတို့ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဦးအောင်ကျော် အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားကြတော့၏။ ရွန်းလဲ့နှင့်သားကို ကြည့်ပြီး ဦးအောင်ကျော် သဘောအကျကြီး ကျနေသည်။

“ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီသလားမမေးနဲ့ တကယ့်ကို နေနဲ့လေ ရွှေနှဲမြပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဦး၊ သျှင်နော်က ဘိန်းမုန့်ဆို. . ရွန်းလဲ့က ဂျေဇီး နတ်ပဲ”

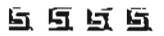
“တော်တော် ငတ်တဲ့ကောင် မုန့်နဲ့များ နှိုင်းရတယ်လို့”

“ကျွန်တော်စားချင်တာ ပြောရတာလေ. . ဟဲဟဲဟဲ”

“ကဲ. . သူ့ကို ထမင်းစား စောင့်မနေနဲ့ ငါလည်း ဓမ္မာရုံမှာ စားမှာ”

“စိတ်ချဦး၊ ကိုယ့်ဝမ်းတော့ ကိုယ်အငတ်မခံဘူး”

ဦးအောင်ကျော် ထွက်သွားသည်နှင့် မင်းရဲလည်း မေ့ပြားတွင် ဆော့ပင်နှင့် ရာထားသော စာလုံးများကို လွှဲသွားမျှင်လေးနှင့် တိုက် ဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

ကျော်စွာနှင့်ရွန်းလဲ့ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာကြသည်။

ကျော်စွာအိုး ဆီချက်နှစ်ပွဲ မှာလိုက်၏။ ကျော်စွာက ရွန်းလဲ့အား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။ ရွန်းလဲ့ မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ရဲတော့၍ မိန်းမကိုဆွဲယူကာ ချီတာကို ရှာနေ၏။

သူတို့ ဆေးရုံဝင်ပြီး အရိုးပါရဂူအား ပြခွဲပြီးပြီ၊ ဆရာဝန်ကြီး က ကျော်စွာညာဒူးအား တူသေးသေးတစ်လက်နှင့် ဆတ်ခနဲခေါက် ခဲ့။ အလိုအလျောက် အသိမဲ့ တုန်ပြန်မှုအရ ကျော်စွာခြေထောက် အလိုလို မြောက်တက်သွားသည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး. . အားလုံးအိုကေပဲ ဘောလုံးကန်မလား၊ ဧဝရက်တောင် တက်မလား အားလုံးလုပ်လို့ရပြီ ပဲပြော၏။

အရာရာ အကောင်းအတိုင်း ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ သိရတော့ သူနေခဲ့သည့် အဆောင်ကိုပြန်ကာ မဆင်းရသေးသည့် ဘော်ဒါများကို နှုတ်ဆက်သည်။ နာ(စ်)မများ အကူအညီနှင့်. . မရှိနှမ်းပါးပြီး ချိုင်း ထောက်အမှန်တကယ် လိုအပ်နေသည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အား သူသုံးခဲ့သည့် ချိုင်းထောက်ကို လှူခဲ့၏။

ဆေးရုံတွင် ကိစ္စပြတ်တော့မှ အာဟာရပြည့်ဖို့ ဒီကိုရောက်လာ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကားတိုက်ခံရချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်ထိ လေးလတာ တာလအတွင်း ရွန်းလဲ့က သူ့အား အစ်ကိုတစ်ယောက်လို အထူးဂုဏ်ထူး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ရက်ပေါင်းတစ်ရာနှစ်ဆယ်အတွင်း သူတို့ ရက်တစ်ရာလောက်

တွေဖြစ်ခဲ့ကြသဖြင့် . . သံယောဇဉ်ပြင်းအားကလည်း အတော်အတန်ချင်းအညီ ချစ်တည်နေခဲ့ပြီ။

“ဪ . . လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ အိမ်မှာ အလှူရှိတယ်၊ အိမ်ထဲမှာ အိမ်ထောင်ရေး ချစ်တည်နေပါလား။ အိမ်ထဲမှာ အိမ်ထောင်ရေး ချစ်တည်နေပါလား။ အိမ်ထဲမှာ အိမ်ထောင်ရေး ချစ်တည်နေပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ အတူတူလာခဲ့ပါမယ် ဘာအထိမ်းအမှတ်မျှတမျှတ ကိုကျော်စွာ”

“ဟိုလေ . . အမေဆုံးတာ နှစ်(၂၀)ပြည့် ဝါနကုသိုလ်ပါ”

“ဪ . . ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချ ကိုကျော်စွာ အိမ်ထဲမှာ ပြီးလာခဲ့မှာ”

ကြေးအိုးရောက်လာတော့ စားကြသောက်ကြနှင့်မို့ စတင်ပြတ်သွား၏။ ကျော်စွာက ကြေးအိုးနှင့်ရွန်းလဲကို တစ်လှည့်စိစား . . ကြည့်ရင်း မင်းရဲပြောတာတွေ သတိရနေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကယ်မြတ်နိုးရသူကိုတွေ့ပြီဟု ယုံကြည်နေသည်။ ချစ်တာကို သစ္စာဖို့အရေး သတ္တိတွေမွေးပြီး ယောက်ျားပီပီ စကားစလိုက်သည်။

“ရွန်းလဲ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်”

“(၂၁)ပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကျော်စွာ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ကိုယ်က (၂၂)ဆိုတော့ တစ်နှစ်ပဲကြီး ပေါ့”

“ကိုကျော်စွာ ဘာကိုပြောချင်နေတာလဲ ဟင်”

“အဟင်း . . ရွန်းလဲ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူးလား”

“အယ် . . ကိုကျော်စွာကလည်း ဘာတွေမေးမှန်း မသိဘူး”

ရွန်းလဲ ရှက်ရှက်နှင့်ငုံ့ပြီး ကြေးအိုး လက်ကျန်ကို ဖြတ်နေခဲ့သည်။

“ဟိုလေ . . ခင်မင်မှုကို အခွင့်အရေးယူတယ်လို့လည်း မသိဘူး”

ချင်ဘူး ရွန်းလဲ၊ ကိုယ်လေ ဘဝလက်တွဲဖော် အစစ်ကို တွေ့ပြီ . . လား။ အဲဒါ ရွန်းလဲပဲ . . ကိုယ် ရွန်းလဲကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး မေတ္တာရှိ

“အိမ်ပြီ ရွန်းလဲရယ်”

“ရှင်”

ရွန်းလဲ စားတာကိုရပ်ပြီး အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

“ကို . . ကိုကျော်စွာမှာ သျှင်နော်ရီပြီးသားလေ”

“ကိုယ်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ပြီ ရွန်းလဲ”

“ရှင်”

ကျော်စွာက သက်သေခတ်ပုံခြောက်ပုံကို ဖုန်းနှင့်ရိုက်ယူထား သည့်မို့ ပြန်ရှာကာ ရွန်းလဲအား ပြလိုက်သည်။ သေချာယူကြည့်ပြီး

လဲ ကျေနပ်သွားသလို ဖြစ်မိ၏။

“ဒီပုံတွေက”

“ကိုယ့်အကျိုးလိုလားသူတစ်ယောက်က ပို့ပေးလိုက်တာ . . သူ့မှန်းတော့ မသိဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မပြတ်ခင် တွဲနေတာမို့ ဒီသက်သေ

ပြပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြတာ”

လတ်တလော သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောစရာ စကား မရှိတုန်သွား၏။ ဒီလိုအချိန်မှာ ကိုယ့်စကားကို ခိုင်မာအောင် အာမ

ခတ်တွေပေးပြီး ထပ်မံပြောဆိုရမည် ဆိုတာလောက်တော့ ကျော်စွာ စဉ်းကောင်းသိသည်။

“လူအကြောင်း ပေါင်းကြည့်မှ သိဆိုသလို ကိုယ်တို့ ခင်မင်မှု

အပေါ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့မူလဗီဇကို ရွန်းလဲလည်း မြင်မိမှာပါ။ ကိုယ်က ဆိုသူနဲ့လက်တွဲပြီး ရိုးသားကြိုးစားမှုတွေနဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်

ခဲ့ပါ။ ကိုယ်ရှာမထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို အနာချင်ရယူလိုတဲ့စိတ် မပါဘူး”

“ကျွန်မ နားလည် ခံစားမိပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရွန်းလဲ၊ ကိုယ့်ဆန္ဒအပေါ် ရွန်းလဲ ဘယ်

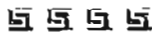
လိုမှတ်ချက်ပေးမလဲဟင်”

ရွန်းလဲ့ တူကိုချကာ တစ်ရှူးယူ၍ နှုတ်ခမ်းကိုသုတ်ရင်း အချိန် ဆွဲစဉ်းစားနေသည်။ ကျော်စွာမှာ တရားသူကြီးအမိန့်ကို စောင့်နေရ သည့် တရားခံတစ်ယောက်လို ခံစားနေရ၏။ အတော်ကလေးကြာ သွားမှ . . .

“အင်း. . . ကျွန်မ အချိန်ယူ အလေးအနက်စဉ်းစားပြီး အ ကောင်းဆုံး အဖြေပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ် ကိုကျော်စွာ”

“ဒါဆို . . . ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားပါပြီ ရွန်းလဲ့”

ရွန်းလဲ့ မလှုပ်ခင်မှာပင် ကျော်စွာ ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းလိုက်၏။ သွားစရာရှိသေးသည်ဟုပြောတော့ . . . ကျော်စွာက အလိုက်တသိပင် တက္ကစီငှားသွားမည်ဟုပြောကာ လမ်းခွဲခဲ့သည်။ ပရိပိုစ်လုပ်ပြီးကာ အခြေအနေမှာ ဒီလိုလမ်းခွဲလိုက်တာ မျက်နှာပူသက်သာသွားသည်ထ လက်တွေ့ပင်ဖြစ်တော့၏။

(၁၀)နာရီတွင် သံဃာများ ကြွလာမည်ဖြစ်၍ ကျော်စွာနှင့် မင်းရဲ မအားရအောင် အလုပ်များနေကြ၏။ အော်ဒါမှာထားသော . . . ဒန်ပေါက်အိုးနှင့် ပွဲပြင်ပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရောက်နေကြပြီ။ ပစ္စည်းများ ထားသိုသည့် အိမ်ရှေ့ခန်းကိုရှင်းလင်းပြီး ဖျာများ ကော်ဇောများ ခင်းထားသည်။ အိမ်နီးချင်းတစ်ချို့နှင့် ဓမ္မာရုံမှ အရေး

ဓမ္မ မိတ်ဆွေများလည်း ရောက်ရှိနေ၏။ သွားလေသူ ဇနီးသည်အား ရည်စူးအလှူဖြစ်နေ၍လားမသိ၊ ဦးအောင်ကျော် မျက်နှာမကောင်းလှ။

ဆယ်နာရီ မထိုးမီမှာပင် ဒေါ်နွယ်နီနှင့်ရွန်းလဲ့တို့ ရောက်လာ ကြသည်။ ဦးအောင်ကျော် ဒေါ်နွယ်နီနိုင်ဆို့သည့် အမျိုးသမီးကိုမြင် တော့ သွေးပျက်တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်။ သူထွက်ပြေးဖို့ ကြိုး စားသော်လည်း မအောင်မြင်၊ သားက ဆွဲခေါ်ကာ မိတ်ဆက်ပေးနေ သည်။

လူကြီးနှစ်ယောက်ဆုံတွေ့မှုက ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိလှ၊ အသိ အမှတ်ပြု မေးထူးခေါ်ပြော စကားနှစ်ခွန်းလောက်နှင့် အဆုံးသတ်သွား သည်။ ထိုစဉ် . . . သံဃာတော်များကြွလာ၍ လူကြီးများနေရခက်တာ သက်သာခွင့်ရလိုက်သည်။

ဆရာတော်တို့ ချီးမြှင့်သည့်တရားကို နာယူရင်း ဓမ္မာရုံလူကြီး ဦးအောင်ကျော် တရားမရ ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်နွယ်နီလည်း ထိုအတူပဲ ဖြစ်နေရှာသည်။ ရွန်းလဲ့ထံမှ မောင်ကျော်စွာ့ အမေဆုံးတာ နှစ်(၂၀) ပြည့် အလှူဖိတ်လိုက်ကြောင်း သိရတည်း နှလုံးမကောင်းချင်သလို သွေးတက်ချင်သလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ရွန်းလဲ့ အတင်းခေါ်၍ လိုက်ခဲ့ရသော်လည်း သိပ်စိတ်မပါ . . . နောက်ဆုံးမှာ ရေစက်ချကာ မောင်ကျော်စွာက ကွယ်လွန်သူ မိခင်ကို ရည်စူးပြီး အမျှဝေသည်။ ထိုအခါမှာတော့ ဒေါ်နွယ်နီ မျက်ရည်ကျမိ ၏။

သံဃာများအား ဆွမ်းဆက်ကပ်ရင်း ဦးအောင်ကျော်တို့ သား အဖ အလုပ်များနေကြ၍ မင်းရဲပဲ ရွန်းလဲ့တို့ သားအမိအား ဧည့်ခံရ သည်။ ဆွမ်းဘုန်းပေးအပြီး သံဃာများပြန်ကြွသွားပြီးနောက် လူတို့ အလှည့်ကျ၏။ ဒေါ်နွယ်နီနှင့် ရွန်းလဲ့အား ကျော်စွာနှင့် မင်းရဲက လိုလေ သေးမရှိ ဧည့်ခံပြုစုသည်။ ဦးအောင်ကျော် ခဏပဲရောက်လာကာ အား မနာတမ်း စားကြရန် တစ်ခွန်းသာပြောပြီး ရှောင်သွားပြန်၏။

“ဒါဆို မောင်ကျော်စွာအမေ့ကို မမှတ်မိလိုက်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော်မှာ အမေ(၁၈)နှစ်သမီးက ရိုက်ထားတဲ့ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံပဲ ရှိတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်နွယ်နီ မျက်ရည်ဝဲရပြန်သည်။ အချို့စားအပြီးမှာ . . ဒေါ်နွယ်နီတို့ပြန်ဖို့ပြင်ကြသဖြင့် ဓမ္မမိတ်ဆွေတွေနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည့်အဖေ့ကို ကျော်စွာပြေးခေါ်ရသည်။

လူကြီးနှစ်ယောက် “ပြန်ပါဦးမယ်”နှင့် “ဟုတ်ကဲ့” နှစ်ခွန်းသာ ပြောကြ၍ ကြားထဲက ကျော်စွာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေရသည်။

ဧည့်သည်ရှင်းသွားမှ သူတို့သုံးယောက် ဒန်ပေါက်ကျန်ဖြတ်တိုစုပုံရှင်းကြသည်။ ဦးအောင်ကျော် မျက်နှာမကောင်းသလို စားတာလည်း မသွက်သဖြင့် . . .

“အဖေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . စားလေ”

“ဟင် . . အင်း အသက်ကြီးလာပြီကွ ဒန်ပေါက် သိပ်မစားဘူး၊ ဒါနဲ့ . . ရွန်းလဲ့က ဒေါ်နွယ်နီ သမီးလား”

“မဟုတ်ဘူး-အဖေ၊ လင်ပါတူမတဲ့ . . ဒါကြောင့် အန်တီလို့ခေါ်တာ”

“ဪ”

“အဖေကလည်း တွေ့ချင်တယ်ပြောပြောနေပြီး တွေ့တော့လည်း ဘာမှမပြောဘူး”

“အဟဲ . . အင်း . . မင်းတို့ရဲ့ အန်တီကြီးက အရှိန်အဝါကြီးပြီး ခန့်ညားလွန်းတော့ အနားတောင် မကပ်ရဲဘူးကွ . . ဟဲဟဲ”

“ဘယ်လိုလဲဦး ကျွန်တော်ပြောသလို . . မိုက်လို့ ခိုက်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါကွာ . . မိန်းမများ ကြောက်လွန်းလို့”

ဦးအောင်ကျော် စားတာလက်စသပ်ပြီး အိမ်ပြင်ထွက်သွားသည်။ ကျော်စွာတို့လည်း သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းတာတွေ ဖယ်စက်သလို

သုပ်လိုက်ကြရသဖြင့် အတော်ပြိုင်းသွားကြသည်။ ဘာပဲပြော ပြောတွယ်လွန်သူ မိခင်အား ရည်စူးဒါနပြုကာ အမျှဝေလိုက်ရသ ဖြင့် ကျော်စွာ စိတ်ထဲပေါ့ပါး ကျေနပ်နေမိသည်လေ။

ကျော်စွာတို့ အလှူပေးပြန်လာပြီးကတည်းက ဒေါ်နွယ်နီ နေကောင်းဖြစ်တော့သည်။ ဒန်ပေါက်ကြောင့်ဟု ယူဆပြီး ရွန်းလဲ့က ဆေးခန်းပို့၏။ ဆေးထိုးပြီး သောက်ဆေးနှစ်ရက်စာနှင့် ပြန်ခဲ့ကြရာ တော့ ဒေါ်နွယ်နီ အိပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ရွန်းလဲ့မှာသာ စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ပြီး သူ့အခန်း မပြန်သေးဘဲ စောင့်နေလေ၏။

ဦးလေး အရင်းခေါက်ခေါက်၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်နွယ်နီက သူ့အမုန်းသိစ အရွယ်ကတည်းက သမီးရင်းနှင့်မခြား တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အန်တီမေ့ကျေးဇူးတွေ သူ့အပေါ်မှာ တပုံကြီးထင်ရှိနေသည်။

အန်တီမေ၏ ကျက်သရေရှိလှသည့်မျက်နှာကို နှစ်လိုစွာ ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းအုံးအောက်မှ အစွန်းထွက်နေသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့မိ၍ မရည်ရွယ်ဘဲ ဆွဲယူကြည့်မိသည်။ ဟိုလှန်ဒီလှန် လှန်မိရင်း ဝါယာရီ စာအုပ်မှန်းသိ၍ ပြန်ထားဖို့ စိတ်ကူးမိစဉ် စာသားတစ်ခုကို

www.burmeseclassic.com

အကုန်

ဖတ်မိပြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သိချင်စိတ်ကို မအောင်အည်းနိုင်တော့ဘဲ သုံးလကျော် လေးလနီးပါး မှတ်တမ်းတွေကို အမောတကော ဖတ်ကြည့်မိသည်။

ဇာတ်ရည်လည်သွားချိန်မှာ ထိပ်တန်းလို့ ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ခု သူ့လက်ထဲရောက်နေပါလား တွေးမိကာ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွား၏။

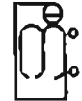
ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်းတွဲထက် ဆန်းကျယ်သည့် အဖြစ်မှာ တစ်ခုကို သိခွင့်ရလိုက်သဖြင့်လည်း ရွန်းလဲ့ရင်ထဲ အဆမတန် ထေးလံကာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

အနုပညာ

အခန်း(၈)

မားခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် စက်ရုံကြီးကိုကြည့်ရင်း.. ဦးအောင်ကျော် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်မိသည်။ ညက သား၏ဖုန်းထဲမှ ဒေါ်နွယ်နီနိုင်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကိုရှာကာ တွေ့ဆုံကြဖို့ ဦးအောင်ကျော် ဖုန်းဆက်ချိန်းဆိုလိုက်ရာ စက်ရုံကိုလာခဲ့ပါဟု အကြောင်းပြန်သဖြင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂိတ်ဝမှ လုံခြုံရေးအား ဒေါ်နွယ်နီနိုင်နှင့် ချိန်းဆိုထားကြောင်း အသိပေးလိုက်၏။ လုံခြုံရေးက အထဲသို့ အင်တာကွန်းနှင့် ဆက်သွယ် အကြောင်းကြားပေးသည်။ ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် လုံခြုံရေးခေါ်ဆောင်ရာ

လိုက်ပါခဲ့ပြီး သားနားသောဧည့်ခန်းတွင် ဦးအောင်ကျော် စောင့်နေရ၏။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်လာပြီး ဒေါ်နွယ်နီ နိုင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ကြွရွာလှပစွာ ဝင်ရောက်လာ၏။ အဖိုးတန် အဝတ်အစားများ စိန်ခြယ်ရတနာများ ဆင်မြန်းထားသည့် ဒေါ်နွယ်နီနိုင်မှာ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် များစွာနုပျိုလှပနေလေ၏။

“ဘာတွေများ ပြောစရာရှိလို့လဲ ကိုအောင်ကျော်”

ဩဇာအာဇာ အပြည့်ပါသော အသံနှင့်မေးခွန်းကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဦးအောင်ကျော် မချီမချဉ် ပြုံးကာ တန်ပြန်မေးခွန်းတွေနှင့် စကားစလိုက်သည်။

“အဟင်း.. နာမည်က နွယ်နီနိုင်တဲ့လား နွယ်နီရယ်၊ မင်းသေပြီလို့ သားကို ဇာတ်လမ်းပြတ် အသိပေးထားခဲ့တာ ခုတော့ နှစ်(၂၀)ပြည့် မင်းအတွက် အမျှဝေတဲ့ ပွဲကျမှ မင်းက အားလုံးကို အထုပ်ဖြည့်ဖို့ သက်ရှိထင်ရှားဘဝနဲ့ သားရှေ့မှာ ပြန်ပေါ်လာတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်ထဲ နွယ်နီ”

“ကျွန်မနဲ့ မောင်ကျော်စွာတို့ကြားက ခင်မင်ရင်းနှီးမှုလေး မပျက်စေချင်လို့ ရင်နာနာနဲ့ လာခဲ့ရတာလေ”

“သားက မင်းကို အမျှဝေလိုက်ပြီလေ၊ မင်း.. တစ္ဆေလား သရဲလား၊ ပြိတ္တာလား”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ သားကို လိုက်ရှာနေတာ ကြာလှပြီ၊ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ပြန်ဆုံရတာ ကံကြမ္မာရဲ့ မျက်နှာသာပေးမှုပဲ”

“ဒါဆို မင်းသိတာ ကြာပြီပေါ့”

“သား ဆေးရုံရောက်ပြီး (၂)ရက်မြောက်နေ့မှာ ရှင်လာကြည့်တာတွေ့ပြီးမှ ကျွန်မသားမှန်း သိခဲ့တာ၊ ရှင်နဲ့ဆုံချင်လို့ ပြန်သွားတာ”

“မင်း ဘာတွေကြုံနေတာလဲ၊ သားဟာ ငါတို့သားဆိုတာ မင်း

ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီလား၊ ပြောစမ်း.. နွယ်နီ”

“ဟင့်အင်း လုံးဝအသိမပေးရသေးဘူး၊ ဘာတွေကြုံနေတာလဲ ဆိုတော့ သားကို တူမနဲ့ပေးစားပြီး အမွေတွေအားလုံး လွှဲပေးရင်းနဲ့မှ ဖွင့်ပြောဖို့ စီစဉ်ထားတာ၊ ဒါပဲ ဘာမှမဟုတ်တာ မကြံဘူး”

“ဟင်းဟင်းဟင်း.. ငွေမက်တဲ့မိန်းမ၊ မင်းက ငွေပုံပေးရုံနဲ့ အပြစ်တွေကျေပြီလို့ ထင်နေသလား”

“ကျွန်မအပြစ် ဟုတ်လား၊ ရှင်နဲ့ပေါင်းခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်လုံးလုံး.. ကျွန်မထမင်းနပ်မမှန်တာလည်း ထည့်ပြောဦးလေ၊ လက်ကြောမတင်းတဲ့ ဖဲသမား မယားဘဝနဲ့ ဒုက္ခခံခဲ့ရတာ ငါးနှစ်”

“လူမမယ် ကလေးကိုပစ်သွားတာ မွေးအမေတဲ့လား၊ ဒါကြောင့် သားကို မင်းအမေ သေသွားပြီလို့ ပြောခဲ့တာ၊ အေး.. မင်းတို့တော့ ကျေးဇူးဟင်သားပဲ၊ သားကို ငါတစ်ယောက်ထဲ မွေးရတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့နောက်ပိုင်း ငါ့အကျင့်ဆိုးတွေစွန့်ပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ အခု သားက ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်နေပြီလေ”

“တော်စမ်းပါရှင် စောစောစီးစီးသာ ရှာတွေ့ခဲ့ရင်.. သားက ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေမှာ ခုလို သိပွဲဘွဲ့တစ်ခုနဲ့ သိမ်ငယ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

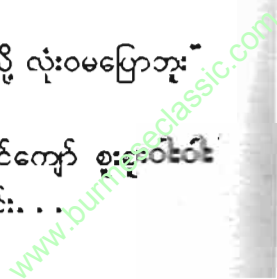
“မာန်တက်ပြီး အသံကောင်းတစ်မနေနဲ့ နွယ်နီ အကြောင်းစုံ သိသွားရင် သားကခွင့်လွတ်မယ်လို့ ထင်နေသလား”

“ဒီမယ် ကိုအောင်ကျော် ကျွန်မ အစီအစဉ်တွေကို ဝင်ရှုပ်ဖို့ မကြံနဲ့နော်၊ ဒေါ်နွယ်နီနိုင်ဆိုတာ ငါ့မယားဟောင်း၊ မင်းရဲ့အမေဆိုတာ ချိုး လုံးဝသွားမပြောနဲ့နော်”

“စိတ်ချ ငါ့သားကို မင်းခေါ်သွားမှာစိုးလို့ လုံးဝမပြောဘူး”

“ဒါဆို ရှင်နဲ့ပြောစရာ စကားကုန်ပြီ”

ဒေါ်နွယ်နီနိုင် ထရပ်လိုက်၍ ဦးအောင်ကျော် စူးစူးလေးလေး ကြည့်လိုက်သည်။ သဘောကျသလို ပြုံးလိုက်ရင်း..

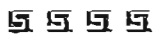
“ငါ . . အမှတ်မမှားဘူးဆိုရင် မင်းအသက်(၄၅)နှစ်ပြည့် ငါပေမဲ့ မင်းအများကြီး ကျန်သေးတယ် လူလွတ်တွေအဖြစ်နဲ့ ပြန်ဆွဲ တာဆိုတော့ မင်းသွေးမဆုံးခင် ငါနဲ့ဇာတ်လမ်း ပြန်စလိက်ရအောင် ဘယ်လိုလဲ”

ဦးအောင်ကျော် စကားကြောင့် ဒေါ်နွယ်နီ မျက်နှာကြီး နီခြင်း အောင် ရှက်သွားရသဖြင့် ဒေါသတကြီး မောင်းထုတ်တော့သည်။

“ထွက် . . ထွက်သွား၊ ခုချက်ချင်း ထွက်သွား . . နောက်ထပ် ကျွန်မရွေးမှာ လုံးဝပေါ်မလာနဲ့တော့ . . သွား”

“ဟားဟားဟားဟား . . သွားမှာပါ မယားဟောင်းလေးရဲ့ သွားမှာပါ . . တဲ့တာ”

ဒေါ်နွယ်နီ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်အောင် စရနောက်ရ စကားနာပြီး လိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်သွားကာ ဦးအောင်ကျော် တဟားဟား ရယ်ထင် ဇနီးဟောင်းရွေးမှ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ရွန်းလဲ့ ယူလာသည့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်အား ကျော်စွာ အသေ အလွှား ဖတ်နေမိသည်။ ထိုသို့ဖတ်ရင်းနှင့်ပင် စိတ်ခံစားမှုတွေ ခေါ်ထု လွဲဖောက်ပြန် ဖြစ်နေ၏။ နှလုံးသားထဲမှာ မြေပြိုလိုက် ရေကြီးထုတ် ငလျင်လှုပ်လိုက်နှင့် ခံစားမှုစိတ်အစဉ် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေရသည်။

ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံး ခြုံငုံဖတ်ရှုပြီးသွားသောအခါ တော်စွာ ချိတ်၍ရှိက်၍ ငိုနေလေတော့၏။ မင်းရဲက နားမလည်သလို ဖြစ်နေ သော်လည်း ရွန်းလဲ့က ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် နှစ်သိမ့်ပေးရှာသည်။ ရွန်းလဲ့ အတိုချုံးပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းကို ကြားရတော့ မင်းရဲလည်း အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်ကြီးပွင့်နေလေ၏။

“ဟို . . ဟိုသီချင်းထဲက အတိုင်းပဲ၊ အလှူမှာတွေ့ရင် မောင့်ကို မခေါ်နဲ့ကွယ်ဆိုသလိုကို ဖြစ်ခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်နော် ဟန်ဆောင်ကောင်းလိက်ကြတာ”

“သူ . . သူတို့ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ဖွင့်မပြောကြတာလဲ ကိုယ့်ခံစား မှုကိုပဲ ရွေးတန်းတင်နေကြတာလား သိပ်အတ္တကြီးတာပဲ”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့ ကိုကျော်စွာ၊ သူတို့မှာလည်း ခိုင်လုံတဲ့အ ကြောင်းပြချက်တွေ ရှိနေပုံပဲလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိမ့်ကွယ်ထားတာ မတရားဘူး”

“ဒါဆို ရွန်းလဲ့ရဲ့အန်တီမေက ကျော်စွာရဲ့အမေပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဆုံစည်းမှုက သိပ်ကို ဆန်းကျယ်လွန်းမနေဘူးလား”

“ငါ . . ငါသိပ်ဝမ်းသာနေတယ် မင်းရဲ့ ဘယ်လိုပဲ ပစ်သွားပစ် သွား ငါ့မှာအမေခေါ်စရာ ရှိနေတာသိရလို့ ငါ သိပ်ဝမ်းသာနေတာ အမေသေပြီလို့ပြောခဲ့တဲ့ အဖေ့ကိုပဲ စိတ်ဆိုးတယ်”

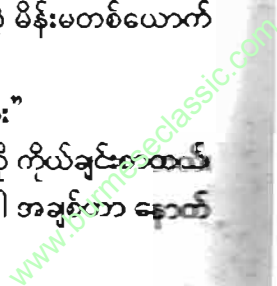
“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုကို ကိုကျော်စွာက ပိုပြီး နားလည်ပေးရမှာလေ”

“ဘယ်လို . . ဘယ်လို”

“ကိုယ့်ကို အထင်မကြီးလို့ စွန့်ပစ်သွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အပေါ် နာကျည်းမှုပြင်းအားကိုလေ”

“အင်း . . ယောက်ျားမာနပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . ရွန်းလဲ့တော့ အန်တီမေကို ကိုယ်ချင်းစာထယ် ဆင်းရဲခြင်းက အိမ်ရှေ့တံခါးကို လာခေါက်တဲ့အခါ အချစ်ဟာ နောက်

ဖေးပေါက်က ဆင်းပြေးသွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့”

“ဟားဟားဟား.. ဒါဆို နှစ်ယောက်လုံးမှာ အပြစ်မရှိဘူး ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းရဲ”

“ကျော်စွာ မင်းဘယ်လို သဘောရလဲ”

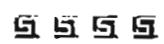
“မေမေက.. ငါဟာ သူ့သားမှန်းသိရက်နဲ့ ဖွင့်မပြောဘဲ အဝေးကပဲ စောင့်ရှောက်နေခဲ့တာကို မကျေနပ်ဘူး၊ ဖေဖေကလည်း အလှူမှာပြန်ဆုံတော့ သူ့ဇနီးဟောင်းမှန်းသိရက်နဲ့ ပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့တယ် ဒါကိုလည်း မကျေနပ်ဘူး ဒီအတိုင်းလေးပဲ ဆက်နေပြီး လက်စင် ပြန်ပေးချင်တယ်ကွာ”

“ပေါက်ပြီ.. သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ငြိသွားအောင် တိုသုံးယောက်ပေါင်းပြီး ခွင့်ပြန်ဆင်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီလို မဟုတ်လား”

“အေး.. အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“စိတ်ချ.. မင်းအဖေအတွက် ဇနီးလောင်းရှာတာ.. တွေ့ပြီအဲ့ဒါ မင်းအမေပဲ.. ဟဲဟဲ”

ကျော်စွာ မင်းရဲနှင့်ရွှန်းလဲ့တို့ သုံးယောက်အားနှင့် ခေါင်းစားပြီး အစီအစဉ်တွေ အသေအချာဆွဲလိုက်ကြ၏။ ရွှန်းလဲ့က အင်တင်တင်၊ သို့သော် နှုတ်လုံစွာဖြင့် ပူးပေါင်းပါဝင် ကူညီမယ်ဟု ကတိပေးသဖြင့် သုံးယောက်သား လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြတော့၏။

I love you Ni Ni...A.K ဆိုသည့် Message ကို ဖတ်ပြီး ဒေါ်နွယ်နီတစ်ယောက် ဒေါပွနေလေ၏။ A.K ဆိုတော့ အောင်ကျော်ပေါ့၊ ကြည့်စမ်း ဒီလူ ကလေးကလားနဲ့ စိတ်တိုလိုက်တာဟု ရေရွတ်ပြီး Message ပို့သည့် ဖုန်းနံပါတ်အား ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ကိုအောင်ကျော် ရှင်ဘာလို့ မက်ဆေ(ချ်)တွေ ပို့နေတာလဲ”

“အေး.. အဲဒီကိစ္စပဲ ငါလည်းပြောချင်နေတာ”

“ဒါဆို ရှင်ပို့လိုက်တာ တကယ်ပေါ့”

“ကျုပ်ကတော့ မပို့ပါဘူး၊ မင်းပို့ထားတဲ့ Message ကြောင့် ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ လှမ်းမေးမလို့ကြံတုန်း မင်းဆီက ဖုန်းဝင်လာတာပဲ”

“ဘာ.. ကျွန်မက ရှင်ဆီ Message ပို့တယ် ဟုတ်လား၊ ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင်”

“ဟဲဟဲဟဲ.. ရှက်မနေပါနဲ့ နီနီရယ် မင်းကျုပ်ကို စိတ်မကုန်သေးဘူးမို့လား၊ ကျုပ်က ပြန်စရအောင်လို့ ပြောတာကို မင်း ရင်ခုန်နေတယ်ပေါ့”

“ဝေးသေး.. ကျွန်မ ဒေါသ ထွက်နေတာနော်”

“ဪ.. ဒါဆို ကျုပ်ဖုန်းမှာ ME Too N.N.N ဆိုတာ ဘာလဲ N သုံးလုံးက နွယ်နီနိုင်ပေါ့”

“မသိဘူး.. အဲဒါ ကျွန်မ မပို့ဘူး”

“အေး.. ကျုပ်လည်း ဘာမှမပို့ဘူး နေပါဦး မင်းဆီဝင်လာတာ ဘာတဲ့လဲ”

“I Love you Ni Ni တဲ့ A.K လို့ ရေးထားတယ်၊ အဲဒါ ရှင်လက်မကမြင်းလို့ ဘယ်သူ က ပို့မှာလဲ ”

“ဟားဟားဟား.. အဲဒီ Message ကတော့ ကျုပ် ရင်ထဲက စကားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မပို့ဘူး”

“ရှင် မလိမ်နဲ့”

“ဒါဆို လူချင်းဆုံပြီး ဖုန်းကို စစ်ကြည့်မလား”

“ရှင်နဲ့ကို မဆုံချင်တာ”

“မဆုံချင်တာ မင်း မလုံလို့ပေါ့”

“ကျွန်မက လုံပြီးသား.. ပြော ဘယ်မှာဆုံမလဲ”

“မယ်လမုဘုရားမှာ”

“ကောင်းပြီ”

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ လေးဆယ့်ရှစ်နှင့်လေးဆယ့်ငါးတို့ မယ်လမုဘုရားတွင် ဆုံတွေ့ကြတော့သည်။ ဘိန်းဖြူနှင့်ငွေလဲလှယ်သလိုမျိုး ဖုန်းချင်းလဲကြည့်ကြ၏။ ဦးအောင်ကျော်က စပ်ဖြဖြ၊ ဒေါ်နွယ်နို့ မျက်နှာက ခပ်ရဲရဲ...။

“အဟင်း အဓိပ္ပါယ်တော့ ပြည့်စုံသွားပြီ၊ ကျုပ်က I love you လို့ပို့လိုက်တော့.. မင်းက Me too လို့ တုံ့ပြန်တာလေ၊ ဒါ.. တကယ်လား”

“ကိုအောင်ကျော် ရှင် မျက်နှာရူးမနေနဲ့နော်.. ကျွန်မ ဘာမှ မပို့ဘူး”

“ဒါဆို မင်းတို့အိမ်မှာ သရဲရှိနေပြီ၊ သေသွားတဲ့ မင်းယောက်ျားကြီးများလား မသိဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ မင်းကို စိတ်မချလို့ အရင်ယောက်ျားလက် ပြန်

အပ်ဖို့ လုပ်တာနေမှာ”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာရှင်”

“ဒါဆို မင်းဆီက Message ကျုပ် ပို့တယ်ပဲထား၊ ကိုယ်ဆီက Message ဘယ်သူပို့တာလဲ”

“ကျွန်မ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

“ရှက်မနေပါနဲ့ နီနီရယ်”

“ဘာ နီနီလဲ.. နာမည်အပြည့်အစုံခေါ်ပါ”

“ဟားဟားဟား.. ကဲပါ နွယ်နီနိုင်ရယ် ကျုပ်မပို့ပေမယ့် ပို့တယ်လို့ပဲ ဝန်ခံလိုက်မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အစိတ်လောက်ကလို ပြန်ဖြစ်သွားလဲ.. ကျုပ် စိတ်မဆိုးဘူး”

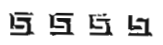
“စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့”

“စိတ်ကူးယဉ်တာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ်နဲ့သားအပေါ် ဆပ်စရာ ခွဲနေတဲ့ မေတ္တာအကြွေးတွေ ပြန်တောင်းနေတာ”

“ကန်တော့ပါသေးရဲ့”

ဒေါ်နွယ်နီနိုင် ဝုန်းဒိုင်းကျဲကာ ပြန်သွားတော့ ဦးအောင်ကျော် ခိုလှုံအောင်ဒင်လို ရယ်ရင်းကျန်ခဲ့တော့၏။ ရှေ့တည့်တည့်မှ ဘုရားဆင်းတုတော်ကို ဦးခိုက်ရင်း သူ့ဆုတောင်းမိသည်။

“ဖနီးဟောင်းနဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်ပေါင်းထုတ်ရပါလို့၏ဘုရား”

ဒေါ်နွယ်နီကပ်ယောက် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေရှာသည်။
 Message ကိစ္စဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ဦးအောင်ကျော်က ညတိုင်းလိုလို
 ဖုန်းဆက်နေ၏။ ဖုန်းဆက်တိုင်း အရင်လိုပြန်နေချင်ကြောင်း ခုထိ
 ဆွဲနေဆဲပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ နီနီကို မေ့မရလို့ နောက်အိမ်ထောင်ပင်
 မပြုခဲ့ကြောင်း၊ စတာတွေကို အပ်ကြောင်းထပ်မျှ ပြောနေ၍ ငါးဆယ်
 နားနီးမှ အပျိုလေးလို ရင်ခွန်နေ၏။

အလုပ်လည်း စိတ်မဝင်စား၊ စက်ရုံလည်းမရောက်ဖြစ် ရွန်းလဲ့
 အားတာဝန်ပေးပြီး မန်နေဂျာတွေ စက်ရုံမှူးတွေနှင့်သာ လွဲထားခဲ့
 သည်။ အိမ်တွင်းပုန်းလှုပ်ရင်း ညကို မျှော်တတ်နေပြီ. . . ။

“မမကြီး. . . ဒီမှာ ပန်းခြင်းတစ်ခြင်း လူတစ်ယောက် လာပို့သွား
 တာ”

“အေး. . . အေး. . . ထားခဲ့”
 ခြံစောင့် ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် ပန်းခြင်းမှတွဲလောင်းကျနေ
 သည့် ကတ်ပြားလေးကို ကြည့်မိ၏။ A.K ဆိုသည့် စာလုံးကို တွေ့
 ကျေနပ်သွားသည်။ ပန်းတွေကြားထဲမှာ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု ထပ်
 တွေ့၍ ဖြန့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

နီနီ/
 ဘဝသစ်ပြန်ကြေရာအောင်ကွာ
 နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ ချစ်နေဆဲ...
 အောင်ကျော်

စာကတိုသော်လည်း ဒေါ်နွယ်နီရင်ထဲ တိုက်ရိုက်ဝင်သွား၏။
 ကြည်နူးစွာ ပြုံးနေခိုက် ခြံစောင့်ကြီးကို ထပ်တွေ့လိုက်ရ၍ ဒေါ်နွယ်နီ
 သန့်သွား၏။

“အောင်မလေး. . . လန့်လိုက်တာဟယ် ဘာလာလုပ်တာလဲ”
 “ကျွန်တော်လည်း လန့်တာပါပဲ၊ ဟို. . . ဟို. . . ခြံဝမှာ အလှူ
 အလှူခံရောက်နေလို့”
 “ဒါများဟယ် ကန်တော့ပါသေးရဲ့လို့ ပြောလိုက်ပြီးရော”
 “ဗျာ. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့”
 ရင်ခွန်သံ နရီပျက်သွားသည့် ဒေါ်နွယ်နီ ပန်းခြင်းကိုယူကာ
 အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ခြေဆောင်၍ တက်သွားလေတော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ကျော်စွာ ရွန်းလဲ့နှင့်မင်းရဲတို့ ဘုန်းကြီးလမ်းထိပ် အအေးဆိုင်
 ဆိုင် တွေ့ကြသည်။ ဦးအောင်ကျော်နှင့်ဒေါ်နွယ်နီတို့ယောက်ယက်
 ဆဲနေကြပုံများကို အပြန်အလှန်ပြောကာ တသောသော ရယ်ကြ၏။
 “ဦးလေးတော့ ညဆယ်နာရီ မထိုးခင် ဖုန်းကိုခါးကြားထဲ
 ထည့်ထွက်တော့တာ”
 “အဟင်း. . . အန်တီမေလည်း ဆယ်နာရီဆိုတာနဲ့ ဝန်တာ

ဖေါ်ပြားပေါ် ကနုတ်ဒီဇိုင်းတွေ ဖေါ်နေသည့် မင်းရဲက ကော်စွာအား လက်တို့ကာ မေးငေါ်ပြသည်။ လှည့်ကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်သာ အသံတိတ် ရယ်လိုက်ကြသည်။ အင်္ကျီအသစ် ပုဆိုးအသစ်နှင့် ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာသည့် ဦးအောင်ကျော်အား လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဟား... အဖေ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေလို့ပါလား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟေ... ဟဲဟဲ... ဟိုဒင်း ဓမ္မမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဘုရားကိုးဆူ ဖိတ်ထားလို့ကွ... ဟဲဟဲ”

“ဓမ္မမိတ်ဆွေရဲ့ ဘုရားကိုးဆူ... ဟုတ်လား ဦးလေး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုနေမှကွာ တော်တော်စပ်စုတဲ့ကောင်... သွားမယ် နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ကြွ... ဦးလေး... ကြွ”

ဦးအောင်ကျော် လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ ထွက်သွားတော့ နှစ်ယောက်သား ဖွီးခနဲဖွီးခနဲ ရယ်လိုက်ကြ၏။ ပြီးတော့... ရွန်းလဲ့က Message ပို့လိုက်သည်။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေမို့ စက်ရုံပိတ်ပြီး သားအမိနဲ့ ယောက်လုံးအတွက် ဟောလီးဒေးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့ကို တစ်ရွေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျော်စွာနှင့်မင်းရဲတို့လည်း ချိန်းဆိုထားရာသို့ တက္ကစီကြီး ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ရွန်းလဲ့နှင့်ဒေါ်နွယ်နီတို့လည်း ထပ်တော်မင်ပန်းခြံမှ ရွှေရှမ်းကန် စားသောက်ဆိုင်သို့ ဦးတည်လာနေကြပြီဖြစ်သည်။

ရွန်းလဲ့က နံနက်စာကို တရုတ်အစားအစာ စားချင်ကြောင်း အတင်းပူဆာကာ အမိအရ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်ထာနှင့်ဆိုတော့ ရွန်းလဲ့တို့ စောပြီးရောက်သည်။ စိတ်ထဲရှိသမျှ ဟင်းသွားများကို မှာလိုက်၏။ မှာပြီးတော့လည်း ရွန်းလဲ့ ဂဏာမပြင်မီ နာရီကြည့်လိုက် ဝင်ပေါက်ဝသို့ လှမ်းမျှော်လိုက်နှင့် မရိုးမရွ ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ထဲဝင်လာသော ဦးအောင်ကျော်ကို လှမ်းမြင်လိုက်၍ ရွန်းလဲ့ ကယျာကယာ ထရပ်လိုက်သည်။

“သမီး ဘယ်လဲ”

“ဗိုက်... ဗိုက်နာလာလို့ အန်တီမေ ပလိစ်”

“ဖြစ်ရမယ် သမီးကတော့”

ရွန်းလဲ့ ရေအိမ်ရှိရာဘက်သို့ အပြေးကလေး လျှောက်လာတာ အလှပန်းစိုက်ထားသည့် စဉ့်အိုးကြီးကို အကာအကွယ်ယူကာ ခြောင်းကြည့်နေ၏။ ဆိုင်ထဲဝင်လာသည့် ဦးအောင်ကျော် ဟိုဒီကြည့်တာ ရှာလိုက်ရာ ရှုခင်းငေးနေသည့် ဒေါ်နွယ်နီကိုတွေ့သဖြင့် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

ဆံပင်ကိုတစ်ချက် သပ်တင်ကာ ခပ်လန်းလန်းမျက်နှာပေးနှင့် ရင်ကော့ကာ လျှောက်လာတော့၏။ ရွန်းလဲ့သွားသည့်ဘက် လှမ်းကြည့်မိသော ဒေါ်နွယ်နီမှာ သူ့ဆီဦးတည်လာနေသည့် ကိုအောင်ကျော်တို့တွေ့လိုက်၍ မျက်ပြူးဆံပြာနှင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဦးအောင်ကျော်က ဒေါ်နွယ်နီနှင့် ကပ်လျက်ခံတွင် ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“နီနီရောက်နေတာ ကြာပြီလား၊ ဆော့ရိုးကွာ ကားငှါးမရတာနဲ့”

“နေပါဦး... ရှင်က ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်... နီနီ မင်းစိတ်မှန်ပါတယ်နော်၊ ဒီကိုလာဖို့ မင်းပဲ ချိန်းခဲ့တာလေ”

“မဟုတ်တရုတ်ရှင်”

ဦးအောင်ကျော် ဘာဖြေရှင်းချက်မှ ပေးမနေတော့ဘဲ ဖုန်းထုတ်ယူ၍ ရောက်နေသည့် Message ကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

ထို Message ကိုဖတ်ပြီး ဒေါ်နွယ်နီ မျက်နှာကြီး ပြုံးပျော် ဖြစ်သွား၏။

“အို. . မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ကျွန်မပို့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှက်တာနဲ့ပဲ ဘူးခံပြီး ငြင်းမနေပါနဲ့လား နီနီရယ်၊ ကိုယ့်ကို လည်း သနားပါဦး မင်းမရှိဘဲ နှစ်(၂၀)ကျော်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ ကိုယ်ပင်ပန်းလှပါပြီကွာ နီနီရဲ့ရင်ခွင်မှာ ကိုယ့်ကို ခိုနားခွင့်ပေးပါတော့”

ဦးအောင်ကျော်က ဒေါ်နွယ်နီလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောလိုက်၍ အရှက်သည်းပြီး ရုန်းတော့သည်။

ဦးအောင်ကျော်က လုံးဝလွတ်မပေး. . .

“ကိုအောင်ကျော် ဒါစားသောက်ဆိုင်လေ ရှက်စရာကောင်း လိုက်တာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုယ်တော့ လုံးဝမရှက်ဘူး နီနီ၊ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ဆက်ငြင်းမေ့ မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဆိုင်ထဲမှာ ပွဲကြမ်းလိုက်မှာနော်”

အပြောမဟုတ် အလုပ်နှင့်ပါ သက်သေပြတော့မလို ဟန်ပြိုင် လိုက်၍ ဒေါ်နွယ်နီ တအားလန့်သွား၏။ လူကြီးတွေ ပွဲကြမ်းနေစဉ် မင်းရဲတစ်နေရာမှ ထွက်လာပြီး ဦးအောင်ကျော်တို့နောက်ဘက်သို့ ချဉ်း ကပ်သွားသည်။ သူ့လက် လှစ်ခနဲ တစ်ချက်အလှုပ်မှာ မြွေတစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာပြီး ဒေါ်နွယ်နီပေါင်ပေါ် ကျသွားသည်။

“အား. . အမလေး မြွေ. . မြွေ. .”

ဒေါ်နွယ်နီ အလန့်တကြား ခုန်ပေါက်ပြီး ဦးအောင်ကျော်အား အားကိုးတကြီး လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ ဦးအောင်ကျော် လူစင်စစ်မှ စစ် ကြီးမြွေဖြစ်သွား၏။ ဇနီးဟောင်းကို ရစ်သိုင်းပွေဖက်ထားတာ လုံးဝ မလွတ်တော့။ ထိုအနေအထားတွင်မှ ကျော်စွာ၊ မင်းရဲနှင့်ရွှန်းလဲ့တို့အား လုံး ရောက်လာကြသည်။

“ဟင်. . ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဟယ်. . သမီး”

“အန်တီမေနဲ့ ဦးက ဒီလိုတောင် ဖြစ်နေကြပြီကိုး”

“ဟာ. . မဟုတ်. . မဟုတ်ဘူး သမီး”

“ဟုတ်တယ်သမီး သူက ဦးရဲ့ဇနီးဟောင်း မောင်ကျော်စွာရဲ့ အမေပါ”

ဒေါ်နွယ်နီကငြင်း ဦးအောင်ကျော်က ဝန်ခံနှင့် ရှုပ်ထွေးသွား တော့၏။

“ဟင်. . ဦးပြောတော့ သေပြီဆို”

“အဲ့ဒါစိတ်နာလို့ တမင်ပြောတာ၊ သား. . လူလေး မောင် ကျော်စွာ ဒါ သားသိပ်တောင့်တနေတဲ့ သားရဲ့မေမေလေ”

“အဟင်းဟင်း. . သားကဖြင့် သိတာကြာပေါ့”

“ဘာ”

“ဟင်”

ကျော်စွာအဖြေကြောင့် ဦးအောင်ကျော်နှင့်ဒေါ်နွယ်နီတို့ အံ့ ဩသွားကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။

“သားကို နီနီ ပြောလိုက်တာလား”

“ဟင့်အင်း. . မပြောဘူး ကိုအောင်ကျော် ရှင်ကော”

“ကိုယ်လည်း မပြောမိပါဘူး”

ထိုအခိုက် ရွှန်းလဲ့မှာထားသော စားစရာများ ရောက်လာ၍ အားလုံးဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။ ရွှန်းလဲ့က. . .

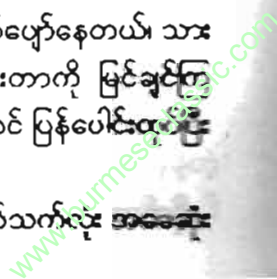
“ကိုကျော်စွာ သိသွားတာ သမီးပြောလို့ပါ”

“ဟင်. . သမီးက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ခွင့်လွတ်ပါ အန်တီမေ၊ သမီး. . ဒိုင်ယာရီ ယူဖတ်မိလို့ သိပြီး အမေဝတ်နေတဲ့ ကိုကျော်စွာကို ပြောခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေနဲ့ဖေဖေ၊ သား သိပ်ပျော်နေတယ်၊ သား စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ဆက်ပြီး အသက်ရှင်သွားတာကို မြင်ချင်ကြ တယ်ဆိုရင် သားရဲ့ အဖေနဲ့အမေ အစစ်ဖြစ်အောင် ပြန်ပေါင်းထုတ်ပြီး သေအဖြစ်နဲ့ နေပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရယ် ကျော်စွာတစ်သက်လုံး အဖေအမေ

ပြီဆိုတဲ့အသိနဲ့ နေလာခဲ့ရာက ရွန်းလဲ့ရဲ့ အန်တီမေက သူ့ အမေမှန်း သိလိုက်ရတဲ့နေ့က ကျော်စွာအဖြစ်ကို ဦးနဲ့အန်တီသာမြင်ရင် သူ့ဆန္ဒကို မျက်ကွယ်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်”

“သမီးလည်း သဘောတူပါတယ် အန်တီမေ”

အားလုံးဝိုင်းဝန်း တောင်းဆိုနေကြသဖြင့် ဦးအောင်ကျော်က မဲဆန္ဒအပြတ်အသတ်နှင့် အနိုင်ရသည့် လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် လောင်းတစ်ယောက်လို ဝင်ကြားစွာပြုံးရင်း ဇနီးလောင်း ဇနီးဟောင်း အား မြတ်နိုးခြင်း သဟိုပါဝါစကွဲ ပြင်းအားနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်နွယ်နီက အရှက်တရား ပဝါပါးကိုခြုံကာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ လူငယ်သုံးယောက် အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာကြ၏။

“ကဲ . . ကလေးတွေ မေးနေကြပြီ နီနီ”

“အို . . ဘယ်သိမလဲ”

“ဒါဆို ကိုယ်ဖြေလိုက်ရမလား”

“ . . သဘော သဘောပဲ”

ဒေါ်နွယ်နီ မီးစိမ်းလေးက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဆိုသော်လည်း ဒီလောက်တော့ ဦးအောင်ကျော် သဘောပေါက်သည်။ ဒီတော့လည်း လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌကြီးလို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ပြုံးရင်း သမ္မတကြီးတဲ့ ကတိတွေ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပေးလိုက်တော့၏။

“သားရဲ့ မိဘနေရာမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေ အတူရှိနေပေးပါ့မယ်လို့ အဖေ ကတိပေးပါတယ်ကွယ်”

“ဝေး . . ဟေး . . ဟေးဟေး”

ကလေးတွေ အားလုံးပျော်သွားသည်။ ကျော်စွာက အသံညစ်ဆုံး၊ သူ့အမေနား လှစ်ခနဲရောက်သွားကာ ပွေဖက်ထားရင်း မေမေက တတွတ်တွတ် ခေါ်နေလေတော့၏။

“မေမေ . . မေမေ . . မေမေ . . အား . . ခေါ်ရတာ အရသာလိုက်တာ မေမေရာ”

“သားကို ဖွင့်မပြောမိခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါသားရယ်”
“ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး မေမေ၊ ဒါကြောင့်လည်း သားက မသိချင်ယောင် ဆက်ဆောင်ရင်း ဖေဖေနဲ့မေမေကို ပြန်ပေးစားဖို့ အားလုံးပေါင်းပြီး ကြံစည်ခဲ့ကြတာ မေမေရ”

“ဟင် . . ဒါ . . ဒါဆို . . ဖုန်း Message တွေက”

“သားနဲ့ ရွန်းလဲ့ လက်ချက်ပေါ့”

“ဟယ် . . ဒါဆို ပန်းခြင်း”

“သမီး လက်ချက်ပါ အန်တီမေ”

“ဒါဖြင့် . . ဒီနေ့ ဒီဆိုင်မှာ ချိန်းခဲ့တာက”

“သုံးယောက်ပေါင်း ကြံစည်ခဲ့တာပါ ဦးလေး၊ အခါပေးတာအတော့ ကျွန်တော်ပညာရှိ မင်းရဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“မင်းတို့ကွာ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကလေးတွေပဲ”

“ဦးလေး စိတ်ဆိုးသွားလို့လား”

“ဆိုတာပေါ့ကွ တကယ်ဆို ဒီထက်စောပြီးဆုံအောင် လုပ်ပေးသင့်တာကွ”

“ဝါး . . ဟားဟားဟား . . ဦးလေးတော့ အပြတ်ကဲနေပြီ . . အားဟားဟား”

“အား”

“ဟင် . . အဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းအမေ ဆိတ်လိုက်ကွ၊ အားလားလား . . နာလိုက်တာ . . ဒါကြောင့်လည်း မိန်းမတွေကို ဆိတ်မလို့ ခေါ်တာနေမှာ”

“အမယ် . . ဒီလို အဆိတ်ခံချင်လို့ ဦးလေးပဲ ရွှစ်တက်နေတာပဲဟုတ်လား”

“ဟင် . . အဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းအမေ ဆိတ်လိုက်ကွ၊ အားလားလား . . နာလိုက်တာ . . ဒါကြောင့်လည်း မိန်းမတွေကို ဆိတ်မလို့ ခေါ်တာနေမှာ”

“အမယ် . . ဒီလို အဆိတ်ခံချင်လို့ ဦးလေးပဲ ရွှစ်တက်နေတာပဲဟုတ်လား”

“ဟင် . . အဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းရဲ့ ဝင်ဖဲ့လိုက်မှ ပွဲက မြိုင်ဆိုင်သွားတော့၏။

“နီနီ ကိုယ့်ဇနီးအဖြစ်နေခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်လုံးလုံး တာဝန်ပေးခဲ့တဲ့

အပြစ်တွေကို ကျေအောင် ပြန်လည်ပေးဆပ်ပါမယ်လို့ တာဝန်ပေး

တယ်ကွာ”

ဦးအောင်ကျော်၏ ကတိစကားကို ဒေါ်နွယ်နီက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံယူလိုက်၍ အားလုံး လက်ခုပ်တီးကာ ဂုဏ်ပြုလိုက်ကြ၏။

“ကဲ . . . ကဲ . . . မှာထားတဲ့ဟင်းတွေကလည်း မနည်းဘူး၊ အားလုံးအေးကုန်လိမ့်မယ် မအေးခင် လွေးလိုက်ကြရအောင်”

မင်းရဲစကားကို ထောက်ခံသည့်အနေနှင့် ဇွန်း၊ ခက်ရင်းတွေတို့ လူစေ့တက်စေ့ ကောက်ကိုင်လိုက်ကြတော့၏။

ငါ့ဦးလုံးပွဲတွေမှာ အုပ်စုပွဲလွန်မြောက်ပြီး အနိုင်အနွှဲပေါ်အောင် ကန်ရသည့် ပွဲစဉ်များတွင် နာကျင်ချိန်ပိုအပြင်၊ အချိန်ပိုပါ နှိပ်ညာသည်။ သရေရလာခံသည် အဆုံးအဖြတ်မဟုတ်၊ အနိုင်အနွှဲ သိသာထင်ရှားအောင် စွမ်းဆောင်ပြကြရသည်။

ထိုနည်းနှင့်မှ အဖြေမပေါ်လျှင်တော့ ပင်နယ်တီကန်သွင်းခြင်းသာ အဖြေထုတ်ကြရသည်။ 2014 ကမ္ဘာ့ဖလား ပြိုင်ပွဲကြီးမှာ အနိုင်ရအသင်းက ထိုက်တန်စွာ အောင်ပွဲခံသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ မုဆိုးဖိုယောင်ဆောင်ထားသော ဦးအောင်ကျော်

နှင့်မှဆိုးမအစစ် ဒေါ်နွယ်နီတို့လည်း မိနစ်ကိုးဆယ်ဆိုသည့် သာမန် ပွဲကစားချိန်မှာ အဖြေမပေါ်သည့်အတွက် အချိန်ပိုကစားကာ ဖလား လုကြတာဟု ပညာရှိ မင်းရဲကပြောသည်။

ခုတော့ တစ်ကြော့ပြန်ချစ်သူတွေက အချစ်ဖလားဆုကြီးကို ပူးတွဲချိန်ပီယံအဖြစ်နှင့် သိမ်းပိုက်ရယူကာ အောင်ပွဲခံသွားကြပြီ ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် မင်းရဲက ဒဿနတစ်ခု ထပ်မံထုတ်ပြန် ကြေညာ လိုက်သည်။

“အချစ်မှာ အချိန်ပို ရှိတယ်”.. တဲ့. . .။

အဖေနှင့်အမေ အချိန်ပိုမှာ အောင်ပွဲခံသွားကြသော်လည်း ကျော်စွာတစ်ယောက်တော့ဖြင့် ဆီမီးမှ ကွင်းလုံးကျွတ် အနိုင်ရပါလျက် ဖိုင်နယ်တက်ရေးက မသေချာသလို ဖြစ်နေသည်။

အဖြေပေးရမည့် ရွန်းလဲ့က အဖေနှင့်အမေတို့ ပြန်လည် ရင် ကြားစေပြီး အတူလက်တွဲသွားကြသည့်အချိန်ဟု ရက်ချိန်းပေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ကာလကို ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဝေလည်လည်လည် ကာ အချိန်ထပ်ဆုံနေသည့်အတွက် ကျော်စွာမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျခြင်း ရေတိမ်တွင် နစ်လုလု ဖြစ်နေပြီ။

မေခလာ ရွန်းလဲ့သာ အချိန်မီ ဘောကွင်းပစ်မပေးလျှင် သက်ထွက်မည့်ကိန်း ဆိုက်တော့မည်။

မင်းရဲက ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်မိန်းကလေးကို ကားတင်ပြေး မထော်မနန်း အကြံပေးသည်။ မွေးသဖေင် ကျေးဇူးရှင်ကလည်း သူ လျာထားချက် ပြည့်မီစွာ လိုဘတွေ ပြည့်သွားချိန်မှစပြီး ကျော်စွာအာ ပစ်ထားခဲ့ကာ မဘက်လိုက်၍ မိုက်ဘက်ပါသွားပြီ။

သို့သော် ထိုမမှာ ကျော်စွာအမေဖြစ်နေ၏။ အပစ်ပယ် သောကျားသားနှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီး ရင်ငွေလှူခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေသူတွေက သားအဖဖြစ်နေတော့ ပိုခက် နေ၏။

နှစ်(၂၀)ကျော် အမေရင်ခွင်ကို မရနိုင်မှန်းသိစွာနှင့် တောင့် တခဲရသူမှာ ကံကြမ္မာမျက်လှည့်ပြု၍ အမေပြန်ရခါမှ အနားတပ်ခွင့်မရ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ အမေနားတွင် သူ့အဖေက 24 Hour Standby Duty ဝင်နေလေ၏။ ဒီကြားထဲ ရွန်းလဲ့ကပါ စတေးရှောင်နေတော့ စွန့်ပစ် ဓာတုအဆိပ်သင့် ရေပြင်တွင် ကျက်စားရသည့်ငါးပမာ ဖြစ်နေသည်က ကျော်စွာသာ ဖြစ်သည်။

ဒီတော့ တစ်ရက်လျှင် တစ်သောင်းတန် ငွေဖြည့်ကတ် တစ် ကတ်ကုန်အောင် ကျော်စွာဖုန်းဆက်သည်။ Message ပို့သည်။ သို့ သော် ဘာမှတုန့်ပြန်မှုမရှိ၊ ချစ်သူက ဆက်သွယ်ရေး ဧရိယာပြင်ပ သို့ ဂန္ဓာရီ ခရီးထွက်သွားတာနှင့်သာ ကြုံနေရသည်။

သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး စက်ရုံရှေ့မှ ကျော်စွာ သွား စောင့်သည်။ စက်ရုံလမ်းသွယ်နှင့် လမ်းမဆုံသည်နေရာရှိ သစ်ပင် နှင့် ခြုံပုံတံများကြားတွင် ပုန်းအောင်းကာ စောင့်သည်။

အချိန်တန်တော့ ရွန်းလဲ့ ကားနှင့်ထွက်လာသည်။ လမ်းမပေါ် ဖြတ်တက်မည့် ကားတိုင်း လမ်းဆုံမှာ ခဏမှေးကာ ဘယ်ကြည့်ညာ ကြည့် ကြည့်ပြီး ကားအရှင်းကို စောင့်ရတာ ထုံးစံသာဖြစ်သည်။ ထို အခွင့်အရေးကို အပီအပြင်အသုံးချလိုက်တာက ကျော်စွာပဲ ဖြစ်၏။

ရှေ့ခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်ပြီး လွတ်နေသည့်ဘေးခုံတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည့်ကျော်စွာကြောင့် ဒရိုင်ဘာရွန်းလဲ့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား ၏။

“ဟင်. . ကိုကျော်စွာရယ် လန့်လိုက်တာ ဓားထောက်ပြီး ကား လုမဲ့ သူများလားလို့”

“ဓားထောက်ဘဲ အချစ်တွေ လုမယ့်သူပါ ရွန်းလဲ့”
ရွန်းလဲ့မျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည်။

“အချစ်တွေက ဘဏ်မှာအပ်ထားတာရှင်”

“ဒါဆိုလည်း ဘဏ်ကိုမောင်းလေ အပ်ထားတဲ့အချစ်တွေ အ

ကုန်ထုတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုပေး”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ကိုကျော်စွာရယ်”

“ရွန်းလဲ့ ကတိပျက်လို့ စိတ်ဆင်းရဲနေတာ၊ ဆက်သွယ်လို့လဲ မရဘူး ဂျက်စီကိမ်းရဲ့ တပည့်မ လုပ်နေတဲ့ ရွန်းလဲ့ကို ဒီနည်းနဲ့ပဲ အမိ ဖမ်းရတော့တာပေါ့”

“ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေလို့ပါ ကိုကျော်စွာ”

“ကားမောင်းရင်း စကားပြောရတာ အန္တရာယ်များပါတယ် ရွန်းလဲ့ရယ် တစ်နေရာရာ သွားရအောင်”

“ဘယ်သွားချင်လဲ”

“မယ်လမုဘုရား”

ရွန်းလဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြီး လီဘာတင်လိုက်၏။ ခင်းပြီးကာက ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်မှာ ကားက တရှိန်ထိုးပြေးနေသည်။ ကျော်စွာလည်း တိတ်ဆိတ်နှုတ်ပိတ်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။

မိနစ်(၂၀)လောက်နှင့် ဘုရားသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဘုရားဝင်းထဲမှာပင် ကားရပ်ထားခဲ့ပြီး ဆင်းလျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

ဘုရားရောက်တော့လည်း ရွန်းလဲ့ ဘုရားရှိခိုးတာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထားကာ စောင့်ရပြန်သည်။ ဘုရားကန်တော့ပြီးတော့လည်း ရွန်းလဲ့က အလှူခံပုံးစေ့အောင် ငွေထည့်လှူဒါန်းတာကို ဆက်စောင့်ရသေး၏။

“ရွန်းလဲ့ အမိငြိန်ဝင်ပြီး ပုတီးကိုးပါတ်လောက် စိပ်လိုက်ပါဦးလားဟင်”

ရွန်းလဲ့ တခစ်ခစ် ရယ်တော့၏။ ရယ်ရင်းနှင့်တန်ဆောင်း တစ်ခု၏ လှေကားထစ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကျော်စွာလည်း အားနာမနေတော့ဘဲ ရွန်းလဲ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ . . ရွန်းလဲ့ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲဆိုတာ ကိုယ်သိပ်သိချင်နေပြီကွာ”

“အင်း . . ခက်တယ် ကိုကျော်စွာ၊ ခုချိန်မှာ ရွန်းလဲ့ အရမ်းဝမ်းနည်းပြီး အားငယ်နေတာ”

“ဟင် . . ဘာဖြစ်လို့”

“စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ လက်ရှိအနေအထားမှာ ရွန်းလဲ့က အပြင်လူ ဖြစ်သွားပြီလေ”

“ဘယ်လို . . ဘယ်လို”

“ဪ . . တစ်သက်လုံး အမေလိုချစ်ခဲ့ရတဲ့ အန်တီမေက လည်း သားအရင်းပြန်ပေါ်လာလို့ ရွန်းအပေါ် အချစ်တွေလျော့သွားမှာ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ မိသားစုသုံးယောက် ပြန်ဆုံကြပြီဆိုတော့ ရွန်းလဲ့က အလိုလို စည်းအပြင်ရောက်သွားတော့တာပေါ့”

“ဟားဟားဟား . . ဘာများလဲလို့ ရွန်းလဲ့ရယ် ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ရွန်းလဲ့ရယ်၊ မိဘဆရာပူးပေါင်း ကလေးပညာကောင်းတဲ့ . . ”

“ဟင် . . အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ရွန်းလဲ့ရဲ့၊ ပညာရေးဆောင်ပုဒ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ စိတ်ဓာတ် စည်းကမ်း ပညာဆိုတဲ့ တြိဂံ အနားသုံးဘက်ရဲ့ အလယ်မှာ အနာဂတ်သားကောင်းတွေ ရှိနေသလို ဦးအောင်ကျော်၊ ဒေါ်နွယ်နီနဲ့ ကျော်စွာဆိုတဲ့ မိသားစုအနားသုံးဖက် တြိဂံရဲ့ အလယ်မှာ ရွန်းလဲ့ရှိနေမှာလေ”

“ဟင် . . အပြောကောင်းနေလိုက်တာ”

“အပြောကောင်းသလို အချစ်တွေကလည်း ကောင်းတဲ့အတွက် ကိုယ်တို့ရဲ့ တြိဂံရပ်ဝန်းဒေသလေးထဲမှာ ရွန်းလဲ့ဘဝ အေးချမ်းသာယာ လုံခြုံချမ်းမြေ့စွာနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားလို့ရပါတယ် ရွန်းလဲ့ရယ်၊ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်ကွာ”

“ယုံလို့ကော ဖြစ်ရဲ့လား ကိုကျော်စွာ”

“99.99% ယုံကြည်လို့ ရပါတယ် ရွန်းလဲ့”

“100 တောင် မပြည့်ဘူးပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ်သုံးတဲ့ ဒီကွပ်တယ်စက်က ကဏန်းတစ်လုံး ပျက်နေလို့ပါ”

“အဟင်းဟင်း.. အန်တီမေ့သားလို့ မပြောရဘူး စကားပြောကောင်းလိုက်တာ.. တကယ်ပဲ”

“ရွန်းလဲ့ ယုံသွားပြီပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဟာကွာ ရွန်းလဲ့ကလဲ”

ထိုသို့ လွတ်တော်ပြင်ပ၌ အနာဂတ်အရေး ဆွေးနွေးနေစဉ် သျှင်နော် ကြွေးတောင်းရန် ဘုရားထံသို့ ဝင်လာသည်။ သျှင်နော်အား ရွန်းလဲ့က ဦးစွာမြင်သည်။ ပြီးတော့ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် အတွေးအတိုင်း လှုပ်ရှားလိုက်၏။

ရွန်းလဲ့က ကျော်စွာလက်မောင်းကို ဖမ်းချိတ်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။ ကျော်စွာ အံ့အားသင့်သွား၏။ သို့သော် သျှင်နော်နှင့် ပက်ပင်းရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့် အခါမှာတော့ ရွန်းလဲ့လုပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်သွားသည်။

“ရွန်း ကိုယ်တို့ ဘယ်ကိုသွားကြဦးမလဲဟင်”

“အင်း.. ပြည်သူ့ရင်ပြင်သွားမယ်၊ 3D ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ ရေလွှာလျှောစီးမယ်၊ ကြက်ဆီထမင်းစားမယ်”

“အိုကေ.. လက်(စ်)ဂိုး၊ ဟင်.. ဪ သျှင်နော်ပါလား နေကောင်းတယ်နော်”

“မကောင်းဘူး”

“အို.. ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဆေးခန်းပြလိုက်နော် သွားဦးမယ်တုတ်တုတ်”

ကျော်စွာက သျှင်နော်အား တမင်သက်သက် မျက်နှာပြောင်တိုက် နှုတ်ဆက်ပြီး ရွန်းလဲ့ပခုံးကိုဖက်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။ သျှင်နော်တောက်ခေါက်သံက သူတို့နောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်လာသေး

သည်။ သို့သော် ကျော်စွာတို့ လုံးဝမမူတော့.. .

“ရွန်း ကိုယ့်ကို တကယ်အဖြေပေးတာလား အရွဲ့တိုက်တာလား.. . ဟင်”

“နှစ်ခုလုံးပဲ”

“အိုး.. . ရက်(စ်)”

ဒေါ်နွယ်နီနိုင်၏ အိမ်ဂေဟာကြီးထဲတွင် မင်းပေါင်းစုံလင်ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဦးအောင်ကျော်၊ ဒေါ်နွယ်နီ၊ ကျော်စွာ၊ ရွန်းလဲ့နှင့် မင်းရဲတို့ ဖျော်တပြုံးပြုံးနှင့် မော်မဆုံးဖြစ်နေ၏။

မယ်လမုဘုရားမှာ သျှင်နော်နှင့်ဆုံမှ ရွန်းလဲ့ထံမှ အဖြေရခဲ့ကြောင်း ကျော်စွာပြောပြတော့ အားလုံးရယ်မိကြသေးသည်။ ဒေါ်နွယ်နီတစ်ယောက်သာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ မပြုံးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရှာသည်။ သားဘေးမှ သျှင်နော်လွင်သွားအောင် သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးကိုင်ပြီး ငွေထေးခိုင်းစေကာ ခွင်ရိုက်လုပ်ကြံခဲ့သည့်အကြောင်းကို သူ ဘယ်တော့မှမပြောမှာမဟုတ်၊ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်အား သေရွာအထိ ယူဆောင်သူအဖြစ် ဒေါ်နွယ်နီ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

“အင်း.. . ခုတော့လည်း လောကကြီးက ပြည်ပုံစွာ လှုပ်တို့”

ပျော်စရာကောင်းနေလိုက်တာမှာ မယုံနိုင်စရာပဲနော်”

“ခုလို အဆင်ပြေသွားတာ မင်းရဲ့ကူညီမှုတွေ အများကြီးပါတယ် မင်းရဲ့ တကယ်တော့ မင်းက ပရဟိတ အကျိုးတော်ဆောင်ကြီး ပါပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ်သား၊ အဖေရာထူး သူ့ကို လွှဲပေးလိုက်တော့”

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွား၏။ မင်းရဲ့ ဆင်ကြံကြံကာ မြေခွေးလို တွေးနေပြန်သည်။ ချစ်ခြင်းရနံ့တွေ သင်းယုံပြီး စည်းလုံးညီညွတ်နေသည့် မိသားစုကို ကြည့်မရတော့ဟန်နှင့် အစတစ်စ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“အဲ. . ခုတော့ ဦးနုအန်တီရယ်၊ ကျော်စွာနဲ့ရွန်းလဲ့ရယ် စုံတွဲနှစ်တွဲ ဖြစ်လာပြီလေ၊ ဒီတော့ ဘယ်စုံတွဲကအရင် မင်္ဂလာဆောင်ကြမှာလဲ အဲဒါလည်း စဉ်းစားကြဦး”

မင်းရဲ့ ဆွဲထုတ်လိုက်သည့် အစက လက်ရှိအစိုးရ လုပ်ကွက်တွေနှင့် ထပ်တူဖြစ်နေ၏။ မိုးစောင့်ဥပဒေ၊ ခြေ/ဥ ပြင်ရေး မပြင်ရေးနှင့် PR စနစ်တွေကို အစဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ပြည်သူလူထုအကြား ဂိုဏ်းဂဏတွေ ကွဲကုန်သလို ကျော်စွာတို့ သားအဖကြားမှာလည်း ပဋိပက္ခအသွင် ဆောင်လာသည်။

“ဒီကိစ္စက ရှင်းပါတယ် လောကမှာ မိဘကျေးဇူးဆပ်ဖူးတဲ့သား ဖြစ်ဖို့က သိပ်လွယ်လှတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သားက မင်္ဂလာကိစ္စမှာ အဖေနဲ့အမေကို ဦးစားပေးပြီး မိဘကျေးဇူးဆပ် လိုက်စမ်းပါကွာနော်”

“ဟာ. . ဘယ်ဖြစ်မလဲ အဖေရ၊ သားတို့က လူငယ်တွေလေ ခုမှစကြရမှာ အဖေတို့က ဒုတိယအကြိမ်ဆိုတော့ နောက်ဆုတ်လိုက်သားသမီးကို အလျှော့ပေးမှ မိဘပီသမှာ၊ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ တခြားနည်းနဲ့ပဲ ဆပ်မယ် အဖေရာ”

“မိဘစကားနားထောင်မှ သားလိမ္မာဖြစ်ပြီး လူရောနတ်ပါ ချစ်ကြမှာလေ”

“နတ် မချစ်လည်း နေပစေ၊ ရွန်းလဲ့ချစ်ရင် လဲသောက်တယ်”
“ကဲ. . ဒီအတိုင်းဆို မင်းကိုလည်း အရမ်းချစ်ပြီး မင်းဘယည်း သိပ်ကိုလိုချင်တောင့်တနေတဲ့ မင်းအမေရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူလိုက် ဘယ်လိုလဲ”

“ရတယ်. . ခုမှပြန်တွေ့ရတဲ့ သားရဲ့ဆန္ဒကို အမေ မျက်ကွယ် ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး. . ကြိုက်တယ်”

“နီနီရေ ဒီကိစ္စဆုံးဖြတ်ဖို့တာဝန် နီနီပခုံးပေါ် ရောက်လာပြီ နော်”

ဒေါ်နွယ်နီမှာ သားကိုတစ်လှည့် လင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ဝေခွဲရ ခက်နေရှာသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သား၏မျက်နှာကို ရှုမဝ နိုင်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း. . .

“မေမေတို့ကိုပဲ ဦးစားပေးလိုက်ပါ သားရယ်နော်”

“ဗျာ. . ဟာ. . မေမေ. . မေမေ ဘက်လိုက်တယ်၊ ဒိုင်လုပ် ပြီး ညစ်တယ်ဗျာ”

ကျော်စွာအဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။ ထိုအထဲမှာ ဦးအောင်ကျော်၏ အသံဝါကြီးက အကျယ်ဆုံး. . . .

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

WITZAR

www.burmeseclassic.com